

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NICHOLAS SPARKS

Sisters Planet

UNUTULMAZ AŞK HİKAYESİ ZEPHER'İN YAZARINDAN

AŞKIN SEÇİMİ

BIRAKIN KALBINİZ SEÇSİN

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

AŞKIN SEÇİMİ

MİLYONLARCA OKURU AĞLATAN, *NEW YORK TIMES* ÇOKSATARI
NICHOLAS SPARKS'TAN BULUP KAYBETTİĞİMİZ AŞKLAR
VE HİÇ YAPMAK ZORUNDA KALMAYACAĞIMIZI UMDUĞUMUZ
SEÇİMLER ÜZERİNE EPİK BİR MASAL...

Travis Parker bir erkeğin isteyebileceği her şeye sahipti. İyi bir iş, güvenilir dostlar ve Kuzey Carolina'da rüyalarının evi. Travis'e göre, bir kadınla yaşayacağı ciddi bir ilişki bu masal gibi hayatı baltalamak demekti.

Ta ki yeni komşusu Gabby Holland'la tanışana kadar. Travis'in arkadaşça çabalarına rağmen Gabby başta ondan hoşlanmıyordu. Ama bir şeyler. Travis'i, yeni komşusunu daha yakından tanımaya zorladı. Travis'in ısrarcı çabaları, ikisini de geri dönüşü olmayan kararlar almak zorunda bırakacaktı. Sonuçlarını ikisinin de tahmin edemeyeceği kararlar...

Aşkın Seçimi, yürek parçalayan o soruyu soruyor: Aşk umudunuzu koruyabilmek için ne kadar ileri giderdiniz?

ARTEMİS

AB/530
ABG/249
AÇ/635
A/55

AŞKIN SEÇİMİ

Nicholas Sparks

Orijinal Adı: *The Choice*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez Toydemir

İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur

Editör: Yeliz Üslü

Yaratıcı Yönetim: photoRepublic

Grafik: Mebruke Bayram, Merve Güven

1. Basım: Şubat 2016

ISBN: 978 - 605 - 142 - 907 - 6

Sertifika No: 10905

NICHOLAS SPARKS © 2007

ARTEMİS YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul

Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76

e-posta: editor@artemisyyayinlari.com

www.artemisyyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık

Çiftelavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul

Tel: (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.

Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

*Lewis ailesi için:
Bob, Debbie, Cody ve Cole.
Benim ailem.*

Önsöz

Şubat 2007

Her hikâye, en az onu anlatan kişi kadar eşsizdir ve en iyi hikâyeler sürpriz sonla bitenlerdir. Travis Parker çocukluğunda babasının böyle dediğini hatırlıyordu en azından. Babası yatağın kenarına otururdu ve Travis ona bir hikâye anlatması için yalvardığında, yüzüne yavaşça muzip bir gülümseme yayılırdı.

“Nasıl bir hikâye istersin?” diye sorardı babası.

“En güzelini anlat,” derdi Travis.

Babası genellikle birkaç dakika sessizce otururdu, sonra birden gözleri parlardı. Kolunu oğlunun omzuna atar ve Travis’in ışıklar söndükten sonra bile uzun saatler uyanık kalmasına sebep olan etkili bir sesle hikâyesine başlardı. Bu hikâyelerde daima bir macera, tehlike ve heyecan olurdu. Hepsi de Travis Parker’ın çocukluğunu geçirdiği ve hâlâ yaşadığı Kuzey Carolina’daki küçük sahil kenti Beaufort’ta geçerdi. Ne tuhaftır ki bu hikâyelerin çoğunda ayılar olurdu. Kuzey Amerika boz ayıları, siyah ayılar ya da Kodiak ayıları. Babası öykülerinde ayıların doğal yaşam alanlarını fazla

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

umursamazdı. Bunun yerine kumluk arazilerde tüyler ürper-tici ayı kovalamaca sahneleri anlatırdı. Travis ortaokula kadar Shackleford kıyılarında terör estiren azgın kutup ayılarıyla ilgili kâbuslar gördü. Ama babasının hikâyeleri onu ne ka-dar korkutursa korkutsun, “Sonra ne olmuş?” diye sormaktan kendini alamazdı.

Travis şimdi o günleri başka bir zamanın masum hatıraları olarak anımsıyordu. Artık kırk üç yaşındaydı. Karısının on yıldır çalıştığı Carteret General Hastanesi’nin otoparkına ara-basını park ederken, babasına her hikâyenin arasında mutlaka sorduğu bu soru aklına geldi.

Arabadan inmeden önce yoldan aldığı çiçeklere uzandı. Karısıyla son konuşmalarında tartışmışlardı. Travis söyledik-lerini geri almak için neler vermezdi. Çiçeklerin hiçbir şeyi düzeltmeyeceğini bilse de yapacak başka şey gelmemiştir aklına. Olanlar yüzünden vicdan azabı çektiğini söylemeye bile gerek yoktu ama evli arkadaşları, suçluluk duygusunun her iyi evliliğin temel taşı olduğunda ısrarlıydı. Bu, hâlâ bir vicdanın olduğuna ve bazı değerlerinin kaybolmadığına işaretti. Ayrıca arkadaşları ona aynı konuda kendi yaptıkları hataları da itiraf etmişti ve Travis tanıdığı bütün çiftler için benzer şeyler söy-lenebileceğini tahmin ediyordu. Arkadaşları tabii ki bunları ona kendini daha iyi hissettirmek için söylüyordu; sonuçta kimse mükemmel değildi, Travis kendine bu kadar yüklen-memeliydi. “Herkes hata yapar,” diyorlardı. Travis bu sözlerle kafa sallasa da hiçbirinin onun neler yaşadığını tam olarak anlamadığını biliyordu. Nasıl anlayabilirlerdi ki? Onların ka-rıları geceleri yanlarında uyuyordu. Hiçbiri onlardan üç ay ayrı kalmamış ve evliliklerinin bir daha asla eskisi gibi olma-yacağından kaygılanmamıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Travis otoparkta yürürken, iki kızını, işini ve karısını düşündü. Hiçbiri onu rahatlatmadı. Hayatının elle tutulur hiçbir yanı kalmamış gibiydi. Son günlerde, mutluluk onun için uzay yolculuğu kadar uzak ve erişilmez bir kavramdı. Hep böyle hissetmemiştir tabii. Uzun bir süre boyunca çok mutlu olmuştu. Ama durumlar değişebiliyordu. İnsanlar değişiyordu. Değişim doğanın kaçınılmaz bir kanunuydu. İnsanların hayatlarına da yansması doğaldı. Hatalar yapılır, pişmanlıklar doğar ve geriye sabahları yataktan kalkmayı bile zahmetli bir işe dönüştüren yankıları kalırdı.

Travis hastanenin kapısına yaklaşırken başını iki yana salladı; babasının hikâyelerini dinleyen o çocuk gözünde canlandı. Kendi hayatı da bir hikâye gibiydi. Mutlu sonla bitmesi gereken bir hikâye. Kapıya elini uzattığında, her zamanki anılar ve pişmanlıklar zihnine üşüştü.

Travis ancak daha sonra, anıların onu bir kez daha sarmalamasına izin verdiğinde, *sonra ne olacak*, diye düşünebildi.

Birinci Bölüm

Birinci Bölüm

Mayıs 1996

“Sana yardım etmeyi niye kabul ettim, hatırlatsana,” diye homurdandı Matt. Suratı kıpkırmızı kesilmişti. Yine de jakuziyi verandanın ucundaki yeni açılan, dikdörtgen şeklindeki çukura doğru itmeye devam etti. Ayakları kayıyor, alnından ve şakaklarından ter damlaları süzülüyordu. Mayısın başında böyle bir sıcak görülmüş, işitilmiş şey değildi. Hele de böyle bir iş için daha yanlıştır bir hava seçilemezdi. Travis’in köpeği Moby bile ayaklarına dolanmak yerine kendine bir gölge bulmuş, dili beş karış dışarıda onları izliyordu.

Koca küveti çekiştiren Travis Parker her nasılsa omzunu silkebildi. “Çünkü çok eğlenceli olacağını düşündün,” diye cevap verdi. Hafifçe çömelip en az yüz elli kiloluk jakuziyi omzuyla itti. Küvet hepi topu birkaç santim kıpırdadı. Bu gidişle yerine ulaşması gelecek haftayı bulacaktı!

“Saçmaladığımızın farkındasın, değil mi?” diye homurdandı Matt.

Bir katır sürüsü ancak işlerini görürdü. Sırtının ağrısından ölmek üzereydi. Kendini o kadar zorluyordu ki bir an ku-

laklarının kafasından kopup Travis'le çocukken yaptıkları şişe roketler gibi zıt yönlerde uçtuğunu hayal etti.

"Bunu daha kaç kere söyleyeceksin?"

"Ayrıca hiç eğlenceli değil."

"Bunu da söylemiştin."

"Diyelim oraya kadar götürdük, nasıl kuracağız? Resmen canımız çıkacak!"

"Yok ya." Travis doğrulup kutunun üzerindeki yazıyı işaret etti. "Bak burada ne diyor? *Kalite ve kolay kurulum ayrıcalığı.*" Boxer cinsi Moby, ağacın altındaki gölgeden onu onaylarca-sına havladı. Travis gülümsedi. Kendinden memnun görünüyordu.

Matt kaşlarını çatarak nefesinin düzene girmesini bekledi. Bu bakıştan nefret ediyordu. Yani bazen. Aslında çoğunlukla arkadaşının sınırsız enerjisi hoşuna giderdi. Ama bugün değil. Kesinlikle bugün değil.

Matt arka cebinden bandanasını çıkardı. Terden sıırıslıklamdı. Tabii kotunun arkası da öyle. Çabucak yüzünü silip bandanayı sıktı. Ayakkabılarına ter damlaları sıçradı. Matt bir an büyülenmişçesine damlaları izledi. Sonra keten ayakkabılarından ayaklarına sızan vıcık vıcık ıslaklığı hissetti. Bu iş giderek iğrençleşiyordu.

"Hatırladığım kadarıyla *küçük projende* Joe'yla Laird de bize yardım edecekti. Megan'la Allison hamburger yapacak, biz de buz gibi biralarımızı yudumlayarak bu zımbırtıyı kolayca kuruvatacektik."

"Birazdan gelirler," dedi Travis.

"Dört saat önce de böyle dedin."

"Haklısın. Biraz geciktiler."

"Onlara haber verdiğine eminsin değil mi?"

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Tabii ki haber verdim. Hatta çocukları da getirecekler.”

“Ne zaman?”

“Birazdan.”

“Tabii tabii,” diye mırıldandı Matt. Bandanasını yeniden arka cebine tıktı. “Diyelim gelmediler, bu şeyi kaldırıp yerine nasıl koyacağız söyler misin lütfen?”

Travis kayıtsızca elini salladı. “Bir yolunu buluruz. Buraya kadar gayet iyi geldik bence. Bir bu kadar daha gittik mi tamamdır.”

Matt kaşlarını çatı. Günlerden cumartesiydi. Cumartesi! Dinlenme ve eğlence günü. Beş gün bankada posası çıkıyordu zaten. Matt krediler bölümünde çalışıyordu. Müşterilerin önüne kredi evraklarını itmekle görevliydi, jakuzileri değil. Şu anda Braves-Dodgers maçını seyrediyor olabilirdi. Ya da golf oynayabilirdi. Kumsala gidebilirdi. Liz’le hemen her cumartesi yaptıkları gibi kalkıp onun annesiyle babasını ziyarete gitmeden önce uyuklayabilirlerdi. Ama Matt şimdi bunlar yerine sabahın köründe kalkmıştı ve kavurucu güney güneşinin altında tam sekiz saattir ter döküyordu...

Bir an duraksadı. Kimi kandırıyordu? Buraya gelmeseydi bütün günü Liz’in ailesiyle geçirecekti. Zaten Travis’in teklifini de bu yüzden kabul etmişti. Fakat şimdi konu bu değildi. İzin gününün heba olmasıydı.

“Yok, ben daha fazla dayanamayacağım,” diye homurdandı. “İyi değilim.”

Travis onu duymazdan geldi. Kutuyu bir kenarından tuttu. “Hazır mısın?”

Matt içinden küfrederek eğildi. Bacakları titriyordu. Ertesi sabaha iki Advil’le ancak kendine gelecekti. O, Travis gibi haftanın dört gününü spor salonunda geçirmiyordu ki. Onun

gibi squash oynamıyor, düzenli olarak koşmuyor, Aruba'da dalmıyor ya da Bali'de sörf yapmıyor veya Vail'de kaymıyor-
du. "Hiç eğlenmiyorum," dedi.

Travis arkadaşına göz kırptı. "Söylemiştin."

"Vay canına!" dedi Joe tek kaşı havada, jakuzinin etrafında dolaşırken. Güneş batıyordu. Körfez altın rengi bir ışığın altında parıldıyordu. Uzakta bir balıkçıl, ağacların arasından çıkıp zarifçe alçaldı ve kızıl ufka doğru uçtu. Joe ve Megan, Laird'le Allison'm hemen arkasından gelmişti. Çocuklar da yanlarındaydı. Travis onlara etrafı gösteriyordu.

"Süper olmuş. Bravo valla. İki kişi bu koca şeyi nasıl taşıdınız?"

Travis birasından bir yudum alıp güldü. "Abartmayın canım. Hatta Matt bayağı eğleniyor gibiydi."

Joe verandanın yan tarafındaki şezlongda alnında ıslak bir havluyla yatan Matt'e baktı. Matt hiçbir zaman zayıf biri olmamıştı ama bir günde göbeğı bile erimiş gibi duruyordu.

"Belli," dedi Joe.

"Çok ağır değil miydi?"

Matt havluyu alıp kafasını kaldırdı. "Eşek ölüsü, yanında halt etmiş!"

Joe güldü. "Açılışı çocuklar yapsın mı?"

"Durun, suyu daha yeni doldurdum. Gerçi bu sıcakta hemen ısınır ya neyse."

"Bence çoktan kaynamıştır," diye homurdandı Matt.

Joe sırtıttı. Laird'le üçü anaokulundan bu yana arkadaştı. Üniversiteye kadar aynı okullara gitmişlerdi.

"Birilerinin heyheyleri üzerinde galiba," diye dalga geçti Joe.

Matt ona ters bir bakış fırlattı. “Sakın bulaşma. Hiç havamda değilim. Neden geç kaldınız?”

“E, Travis beşte gelin dedi. Yardıma ihtiyacınız olduğunu bilseydim daha erken damlardım.”

Matt bakışlarını yavaşça Travis’e kaydırdı. Bazen ondan gerçekten nefret ediyordu.

“Tina nasıl?” diye sordu Travis konuyu değiştirmek için. “Megan geceleri uyuyabiliyor mu?”

Megan verandanın ucunda Allison’la laflıyordu. Joe bir an karısına baktı. “Eh işte. Neyse ki Tina’nın öksürüğü geçti. Ama Megan hâlâ tavşan uykusu uyuyor. Tina bütün gece çıt çıkarmasa bile hep diken üzerinde.”

“Megan kadar iyi bir anne az bulunur,” dedi Travis.

Joe, Matt’e döndü. “Liz nerede?”

“Birazdan gelir,” diye yanıtladı Matt bezgin bir sesle. “Annelerindeydi.”

“Aile saadeti desene”

“Uyuzluk etme. İkisi de iyi insanlar.”

“Hayrola? Bizim kayınpeder eğer prostat kanseri hikâyesini bir daha anlatırsa ya da kayıinvalid, Henry’nin işten atılması hakkında bir yorum daha yaparsa kafamı kıracağım demiyor muydun?”

Matt güçbela doğruldu. “Külliyen yalan!”

Tam o sırada Matt’in karısı Liz, yanında oğlu Ben’le verandanın köşesini döndü.

Joe, Matt’e göz kırptı. “Şşt. Aramızda.”

Matt, karısının Joe’yu duyduğundan endişelenerek bir ona bir Liz’e baktı.

“Selam, millet!” diye bağırdı Liz. Sonra küçük Ben’i elinden tutarak doğruca Megan’la Allison’ın yanına gitti. Ben

annesinin elinden kurtulup bahçedeki diğer çocuklara doğru emekledi.

Joe, Matt'ın rahat bir nefes aldığını fark etti. Sırtarak sesini alçalttı. "Matt'i ağına nasıl düşürdüğün şimdi anlaşıldı, dostum," dedi Travis'e.

"Ben işimi bilirim."

Joe güldü.

"Hop. Ne fısıldaşıyorsunuz?" diye seslendi Matt.

"Hiç," dedi Joe'yla Travis koro hâlinde.

Güneş batmış, akşam yemekleri yenmişti. Travis ayaklarının dibine kıvrılan Moby'yle jakuzide oynayan çocukların sesini dinlerken keyifle gerindi. Dostlarıyla geçirdiği akşamları çok severdi. Hepsi verandadaki masanın etrafında toplanmıştı. Lafı birbirlerinin ağzından kaparak neşeyle sohbet ediyorlardı. Kimse rol yapmıyor, kimse kendini bir başkasına beğendirmeye çalışmıyordu. Travis bazen hayatının bir bira reklamını andırdığını düşünürdü. Genelde mutlu ve olumlu biri idi.

Ara sıra kızlar kalkıp çocuklara bakıyordu. Laird, Joe ve Matt ise böyle günlerde babalık görevlerini, çocuklara oturdukları yerden müdahale etmekle sınırlı tutardı. Bir oyuncağı paylaşamadıklarında ya da birbirleriyle alay ettiklerinde onları babacan bir sertlikle uyarırlardı. Çocuklar tabii ki sık sık hırgür çıkarıyordu. Ama tartışmalar fazla uzamıyor, genellikle bir öpücük ya da bir kucaklamayla hallediliyordu.

Travis evlenip çoluk çocuğa karışan eski dostlarının hâlâ hayatının bir parçası olmasından memnundu. Bazen hayat insanları bambaşka yönere savurabilirdi zira. Travis otuz iki yaşındaydı. Hayat bir kumardı ve Travis'in de başından

çok daha ciddi sonuçlar doğurabilecek kazalar ve ruhsal sarsıntılar geçmişti. İnsan başına ne geleceğini bilemiyordu. Tanıdıklarından trafik kazalarında ölenler, boşananlar, alkol ya da uyuşturucuya saranlar olmuştu. Bazıları da bu küçük kasabadan çekip gitmişti. Travis artık çoğunun yüzünü bile hatırlayamıyordu. Ama anaokulundan beri tanışan bu dört ahbap çavuş, otuzlu yaşlarında hâlâ hafta sonlarını beraber geçiriyordu. Ergenlik sivilcelerine, kız meselelerine ve aile baskılarına birlikte göğüs gerip farklı kariyer hedefleriyle dört ayrı üniversiteye gittikten sonra hepsi bir bir yeniden Beaufort'un yolunu tutmuştu. Arkadaştan çok aile gibiydiler. Birlikte çok şey yaşamışlardı ve çoğunlukla başka kimsenin anlamayacağı gizli bir dil konuşurlardı.

Şanslılardı ki karıları da iyi anlaşıyordu. Hepsi farklı ailelerden ve çevrelerden geliyordu ama evlilik, çocuklar ve kasaba dedikoduları, kaynaşmalarına ve her gün bitmek tükenmek bilmeyen telefon konuşmaları yapmalarına imkân sağlıyordu. İlk Laird evlenmişti. Allison'la Wake Forest'tan mezun oldukları yaz yüzükleri takmışlardı. Bir yıl sonra da, Kuzey Caroline'daki son yıllarında tanışıp âşık olan Joe'yla Megan evlenmişti. Üniversiteyi Duke'te okuyan Matt, Liz'le Beaufort'ta tanışmış ve bir yıl sonra da onlar hayatlarını birleştirmişti. Travis üç düğünde de sağdıçtı.

Son yıllarda çocuklarla birlikte tabii ki bazı şeyler değişmişti. Laird dağ bisikleti gezileri için her zaman müsait olmu-yordu. Joe eskisi gibi aklına estiğinde Travis'le Colorado'ya kayağa gidemiyordu. Matt, Travis'e ayak uydurmaya çalış-maktan zaten çoktan vazgeçmişti. Yine de -artık daha planlı programlı hareket etmeleri gerekse de- birçok hafta sonunu birlikte geçirebiliyorlardı.

Düşüncelere dalan Travis arkadaşlarının sustuğunu geç fark etti.

“Ne kaçırdım?” dedi etrafına bakınarak.

“Monica’yla konuşuyor musunuz diye sordum,” dedi Megan. Ses tonuna bakılırsa Travis’in başı beladaydı. Altısı da onun aşk hayatıyla biraz fazla ilgileniyordu nedense. Evli insanlarla vakit geçirmekteki tek sorun, istisnasız herkesin evlenmesi gerektiğine inanmalarıydı. Megan, Travis’in birlikte olduğu bütün kadınları detaylı bir değerlendirmeden geçirirdi. Böyle zamanlarda grubun elebaşı o olurdu. Travis de bile rek Megan’ın üzerine gitmeye bayılırdı.

“Hayır,” dedi.

“Neden? Ne iyi kızdı.”

Biraz da sinir hastasıydı, diye düşündü Travis ama bir şey demedi.

“Ayrılmak isteyen oydu. Unuttun galiba?”

“Ne olmuş yani? Bence kesin aramanı bekliyordur.”

“Hiç sanmam.”

Kızlar gözlerini kısarak ona ters bir bakış fırlattı. Kocaları da aralarındaki tek bekârın köşeye sıkışmasından büyük bir zevk alıyordu. Ne zaman buluşsalar laf dönüp dolanıp Travis’in aşk hayatına gelirdi.

“Siz bir kavga edip ayrılmamış mıydınız?”

“Evet. Ne var bunda?”

“Belki de kızgınlıktan ayrılalım demiştir. Belki pişmandır.”

“Ben de kızgındım ama ayrılalım demedim.”

“Sen niye kızdın?”

“Bir terapistle görünmemi istedi.”

“Sen de gerek yok dedin.”

“Etek giyip örgü örерim daha iyi.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Joe'yla Laird güldü ama Megan'ın kaşları daha da çatıldı. Megan hemen her gün Oprah'yı izliyordu. İster istemez ondan etkileniyordu tabii.

"Neden? Erkeklerin terapiye ihtiyacı olamaz mı?"

"Benim yok."

"Genel anlamda sordum."

"Ben genele uymadığım için yorum yapamam."

Megan arkasına yaslandı. "Monica iyi kızdı," diye yineledi. "Bana sorarsan sende bağlanma korkusu var."

"İyi ki sana sormuyorum," dedi Travis alayla.

Megan öne eğildi. "En uzun ilişkin ne kadar sürdü? İki ay mı?"

Travis bir süre düşündü. "Olivia'yla neredeyse bir yıl çıktım," dedi sonra.

"Liseyi sormuyor," dedi Laird gülerek. Arkadaşları ara sıra onu ateşe atmaya bayılırdı.

"Sağ ol," diye homurdandı Travis.

"Dostlar bugünler içindir."

"Lafı çevirme," dedi Megan sertçe.

Travis parmaklarını bacağına vurdu. "Bilmem. Hatırlamıyorum."

"Diğer bir deyişle, hatırlayacağın kadar uzun bir ilişkin olmadı."

"Henüz size layık bir kadınla tanışmadım. Oldu mu?"

Travis alaca karanlıkta Megan'ın ifadesinin yumuşadığını gördü. Böyle anlarda en iyi savunma yolu karşı tarafa iltifat etmekti. Gerçi sözlerinde samimiydi.

Megan, Liz ve Allison sevgi dolu, içten ve akli başında kadınlardı.

"Ben Monica'yı beğenmiştim," dedi Megan.

"Bugüne kadar çıktığım kadınlardan beğenmediğin bir tane olmadı ki zaten."

"Atma. Leslie'yi hiç sevmedim mesela."

Kızlardan hiçbiri Leslie'yi sevmemişti. Öte yandan Matt, Laird ve Joe onun aralarındaki varlığından gayet hoşnuttu. Özellikle de bikiniliyken. Leslie gerçekten de fıstık gibi bir kızdı. Travis onunla evlenmeyi aklından bile geçirmemişti ama birlikte oldukları süre boyunca çok eğlenmişlerdi.

"Bence Monica'yı aramalısın," diye üsteledi Megan.

"Bakarız," dedi Travis. Bunu yapmayacaktı tabii. Sırf konuyu kapatmak için böyle diyordu. "Bira isteyen?"

Joe'yla Laird aynı anda şişelerini kaldırdı. Diğerleri kafalarını iki yana salladı. Travis soğutucuya giderken evinin camlı kapısında duraksadı. İçeri girip CD'yi değiştirdi. Sonra yeni biralarla masaya döndü.

Kızlar Gwen'den bahsetmeye dalmıştı. Gwen kasabada yıllardır gittikleri kuafördü ve müşterileriyle ilgili renkli hikâyeler anlatmaya bayılırdı.

Travis nehre bakarak sessizce birasını yudumladı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Laird.

"Önemli değil."

"Söylesene."

Travis başını ona çevirdi. "Neden bazı renklerden insan ismi oluyor da diğerlerinden olmuyor diye düşünüyordum. Bizim lastikçinin soyadı White mesela. Üçüncü sınıftaki öğretmenimizin adı da Bay Black'ti. Ama Bay Orange diye birini duymadım hiç. Ya da Bay Yellow. Öyle değil mi?"

"Bilmem. Hiç düşünmedim."

"Ben de düşünmemiştim. Ama şimdi çok tuhaf geldi."

"Doğru," dedi Laird.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir an ikisi de konuşmadı. “Önemli değil demiştim.”

“Evet.”

“Haklı mıymışım?”

“Hı hı.”

Küçük Josie son on beş dakika içinde ikinci ağlama krizini geçirince Allison onu kucağına alıp Laird’e imalı bir bakış fırlattı. Çocukların yatma vakti gelmişti. Laird, karısıyla tartışmaya bile kalkışmadı. O ayağa kalktığına Megan’la Liz de kocalarına baktı. Travis gecenin bittiğini anladı. Anne babalar asıl patronun kendileri olduklarını sanıyordu ama aslında kuralları çocuklar koyuyordu.

Travis onlara kalmaları için ısrar edebilir ve belki birini ikna edebilirdi ama dostlarının onunla aynı programa göre yaşamadığını çoktan öğrenmişti.

Ayrıca içinden bir ses, kardeşi Stephanie’nin uğrayabileceğini söylüyordu. Stephanie, Chapel Hill’de biyokimya yüksek lisansı yapıyordu. Aslında evde kalacaktı ama o saate kadar annesiyle babası çoktan uyuyacağı için ağabeyine uğrayabilirdi. Megan, Liz ve Joe masayı toplamaya koyulduğunda Travis onlara engel oldu.

“Bırakın. Ben hallederim.”

Birkaç dakika sonra iki ciple bir küçük minibüs harekete hazırdı. Travis verandada durup arkalarından el salladı.

Sonra eve dönüp CD’leri karıştırdı. Rolling Stones’un *Tattoo You*’sunu seçip sesi sonuna kadar açtı. Sandalyesine dönmeden önce bir bira daha aldı. Ayaklarını masaya dayayıp arkasına yaslandı. Moby yanına oturdu.

“Kaldık mı baş başa?” dedi Travis. “Sence Stephanie kaçta gelir?”

Moby başını çevirdi. Travis gezmeye çıkmak, top oynamak ya da yemek yemekle ilgili bir şey söylemedikçe onu hiç dinlemezdi.

“Sence onu arayayım mı?” dedi Travis.

Moby uzaklara bakmayı sürdürdü.

“Haklısın, ahbab. Kızı sıkboğaz etmeye gerek yok. İsteddiği zaman gelir.”

Birasını yudumlayarak nehre bakmayı sürdürdü. Moby az sonra usulca vızıkladı. “Top oynayalım mı?” diye sordu Travis.

Moby o kadar hızlı doğruldu ki az kalsın Travis'i düşürüyordu.

Hayatının en kötü haftalarından birini geçirmişti ve şimdi de şu kafa şişirici müziğe katlanmak zorundaydı. Tamam, hadi tatil günü ve misafirleri var diye bu saate kadar anlayışlı davranmıştı. Fakat gecenin on birinde köpeğiyle top oynarken bangır bangır müzik dinlemek de neydi?

Arka verandasından onu görebiliyordu. Bütün gün üzerinden çıkarmadığı şortuyla ayaklarını masaya dayamış, nehre bakarak köpeğine top atıyordu. Kim bilir ne düşünüyordu?

Belki de ona bu kadar yüklenmemeli ve saygısızlığını görmezden gelmeliydi. Ne de olsa orası onun eviydi. Şatonun kralı oydu. Canının istediğini yapabiliirdi. Ama sorun bu değildi. Dağ başında yaşamıyordu. Komşuları vardı. Onlar da kendi evlerinde rahat etmeliydi, öyle değil mi? Yok, bu adam haddini aşmıştı. Aslında müziği çok dert etmiyordu. Müzik zevkleri uyuşuyordu ve sesi ne kadar açarsa açsın rahatsız olmuyordu. Asıl sıkıntı Nobby miydi, neydi, o yaramaz köpekti. Daha doğrusu onun kendi köpeğine yaptığı şeydi.

Molly'nin hamile olduğundan emindi.

Doğu Virginia Tıp Fakültesi'nden asistan doktor olarak mezun olduğunda ilk iş Molly'yi almıştı. Her zaman hayalini kurduğu köpekti o. Ödüllü ve asil bir soydan gelen güzeller güzeli safkan bir collie'ydi. Ne yazık ki Molly son birkaç haftadır gözle görülür şekilde kilo almıştı. Daha da endişe vericisi, memeleri büyümüştü. Okşanmak için göbeğini açtığında eline geliyorlardı. Hareketleri de ağırlaşmıştı. Molly büyük ihtimalle hamileydi ve yakında kimsenin istemeyeceği kırma yavruları olacaktı. Bir boxer'la collie'den nasıl yavrular çıkacaktı acaba? Suratını buruşturup bu fikri kafasından atmaya çalıştı.

Kesin şu adamın köpeğinin marifetiydi. Molly'nin kızgınlık döneminde o köpek tıpkı bir özel dedektif gibi durmadan evi gözetliyordu. Zaten etrafta başka köpek yoktu. Komşusu bahçesine bir çit çekmeye bile zahmet etmemişti ve köpeğini içeride de tutmuyordu. En azından bahçeye bir kulübe yaptırabilirdi. Ama yok. Belli ki *benim köpeğim özgür olmalı* düşüncesindeydi. Bu onu hiç şaşırtmıyordu doğrusu. Zira komşusu kendi hayatı konusunda da aynı sorumsuzluk içindeydi. Sabahları işe giderken o koşuya çıkıyordu. O, akşamları yorgun argın eve dönerken malum beyefendi ya bisiklete biniyor ya kaykay kayıyor ya da mahallenin çocuklarıyla basket oynuyordu. Bir ay önce teknesini suya indirmiş ve meraklarına su kayağı da eklenmişti. Sanki yeterince aktif değilmiş gibi! Anlaşılan o ki, bir dakika bile fazla mesai yapmıyordu. Hele cumaları hiç çalışmıyordu. Kot ve tişörtle işe mi gidilirdi? En fazla bir yerde garsonluk yapıyor olmalıydı.

Tamam, biraz abartıyor olabilirdi. Belki de iyi bir adamdı. Arkadaşları düzgün tiplere benziyordu, üstelik çoluklu

çocuklu insanlardı ve onunla vakit geçirmekten mutlu görünüyordu, sürekli evine geliyorlardı. Onları hayal meyal hatırlıyordu; çocuklarını soğuk algınlığı, kulak iltihabı falan gibi şikâyetlerle kliniğe getirmiş olmalıydı. Ama Molly'ye ne olacaktı? Köpeği arka kapının önünde kuyruğunu sallayarak ona bakarken Gabby sıkıntıyla içini çekti. Molly'ye bir şey olacağı yoktu tabii ama yavruları? Onları barınağa götüremezdi. Kimse sahiplenmezse zavallıları uyutabilirlerdi. Yok, bunu asla yapamazdı.

İyi de onca köpeğe nasıl bakacaktı?

Hep şu sorumsuz komşusu yüzünden! Gabby burada enişeden tırnaklarını kemirirken adam ayaklarını uzatmış, ke-yif çatıyordu.

Gabby bu yılın başında bu evi gördüğünde bunları hayal etmemişti. Aslında erkek arkadaşı Kevin'in oturduğu Morehead City'de bir yer aramıştı ama burası da köprüye yalnızca birkaç dakikalık mesafedeydi. Küçük bir evdi, en az elli yıllık ve bir sürü tadilat gerektiriyordu. Öte yandan koya bakıyordu, Molly'nin koşturabileceği bir bahçesi vardı ve en önemlisi de fiyatı uygundu. Gabby okul için bir sürü kredi almıştı zaten. Bankalar onun gibi profesyonel ve iyi eğitilmiş insanlara kredi vermeye bayılsa da o daha fazla borçlanmak istemiyordu.

Sonuçta Gabby, *Bay Köpeğim Özgür Olmalı* ve *Cumaları Çalışmam* gibi biri değildi.

Derin bir nefes alıp yine adamın iyi biri olabileceğini düşündü. Her karşılaşmalarında ona el sallayarak selam veriyordu. Birkaç ay önce Gabby ilk taşındığında ona bir peynir ve şarap sepetiyle hoş geldin ziyareti bile yapmıştı. Gabby evde olmadığı için adam sepeti verandaya bırakmıştı. Gabby o

günden beri ona bir teşekkür notu yazmayı düşünüyordu ama buna bir türlü vakit bulamamıştı.

Gayriihtiyari suratını buruşturdu. Ne zamandan beri nezaket kurallarını bu kadar önemsiyordu? Tamam, o da mükemmel biri sayılmazdı ama konu unutulmuş bir teşekkür notu değildi. Konu Molly'ydi. Komşusunun başıboş köpeği onu hamile bırakmıştı. Belki de bu konuyu konuşmalarının vakti çoktan gelmişti. Komşusu da hâlâ uyanık olduğuna göre.

Gabby verandanın basamaklarını inip iki evi birbirinden ayıran yüksek çalılıklara doğru yürüdü. Kevin'ın da yanında olmasını isterdi, ne yazık ki sabah biraz atışmışlardı. Gabby laf arasında kuzeninin evleneceğini söylemiş, Kevin gazetesinin spor sayfasından kafasını bile kaldırmamıştı. Evlilik konusu açıldı mı adam duvar kesiliyordu. Özellikle de son günlerde. Aslında Gabby neden şaşıırıyordu ki? Kevin'la neredeyse dört yıldır birlikteydiler (kuzeni, sevgiliyle beş yıldır beraberdi) ve onun hakkında öğrendiği tek bir şey varsa o da adamın onu rahatsız eden bir konuda tek kelime etmemeyi alışkanlık edindiğiydi.

Fakat konu Kevin da değildi. Hele hayatının son zamanlarda istediği gibi gitmemesi hiç değildi. Klinikte berbat bir hafta geçirmişti. Sadece cuma günü, hemşirelerin demesine bakılırsa bir rekor kırarak tam üç kere kusmuştu. Evet, tam üç kere! Herkesin arkasından gülmesi yetmiyormuş gibi bir de Adrian Melton denen evli doktorun konuşurken ona dokunmasına katlanmak zorunda kalmıştı. Gabby adama haddini bildirmediği için asıl kendine kızıyordu.

Hadi hepsini bir kenara bırakmıştı da şu partici komşu, köpeğinin davranışlarının sorumluluğunu alacak mıydı bakalım? Molly'nin durumunu konuşurlarken, bu kadar yüksek

sesle müzik dinlemek için biraz geç olduğunu da araya sıkı tırdı. Tamam, adamın müzik zevki on numaraydı ama Gabby'nin ciddiyetini anlaması açısından biraz kulağını çekmek yerinde olurdu.

 imlerde yürürken sandaletlerinin a ıkta bıraktığı ayak parmakları  iyle ıslandı. Ay ışığı bahçede g m  i izler bırakıyordu. Fakat Gabby lafa nasıl gireceğini d   n mekle meşgul d  , etrafındaki güzellikleri görecek hâlde değildi. Aslında ki-barlık icabı  n kapıya gidip zili  almalıydı ama bu gürültüde sesini duyurabilece ini sanmıyordu. Hem hazır kararlıyken bu i i bir an önce halletmek en iyisiydi.

 alılıkların arasındaki açıklığa yöneldi. Azgın Nobby, zavallı masum Molly'nin ırzına geçmek için burayı kullanmıştı belki de. Gabby'nin yine kalbi sıkı tı ve bu hissin geçmesine izin vermedi. Kom usuyla ancak böyle y zle ebilirdi.

Gabby hedefine o kadar odaklanmı tı ki açıklıktan çıktığında ona doğru uçan karaltıyı fark etmedi bile. Son anda bir k pe in nefes seslerini duydu ve bir saniye sonra kendini yerde buldu.

Gabby yerde sırtüstü uzanırken gökyüzünde ne kadar çok yıldız olduğunu düşündü. Sonra nefes alamadı ını fark ederek panikledi. Ba ı feci şekilde zonkluyordu. Kıpırdamadan yatarak gözlerini kır ı tırdı.

Uzaktan karmaşık sesler geliyordu. Bakışları yavaş yavaş odaklandı. Dikkatini toplamaya çalıştı. Deminki u ultu tek bir sese dönüştü. Ona iyi olup olmadığını soruyordu.

Gabby aynı anda yana ına üfleyen sıcak, hırıltı ve kokulu nefesin farkına vardı. Bir kez daha gözlerini kır ı tırıp ba ını çevirdiğinde kocaman, tüylü bir suratla burun buruna geldi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Nobby!

Kalkmaya çalıştığında, “Ahhh!” diye inledi. Köpek hemen suratını yalamaya başladı.

“Moby!” dedi ses sertçe. Şimdi daha yakından geliyordu. “İyi misin? Hemen kalkmasaydın.”

Gabby nihayet doğrulup oturdu. “İyiyim.” Birkaç derin nefes aldı. Hâlâ sersem gibiydi. Üstelik canı acıyordu. Karanlıkta yanma çömelen adama baktı. Hatlarını güçlkle seçebiliyordu.

“Affedersin,” dedi.

“Ne oldu bana?”

“Moby topun peşinden koşarken sana çarptı.”

“Moby kim?”

“Köpeğim.”

“Nobby kim öyleyse?”

“Efendim?”

Gabby şakağını ovuşturdu. “Boş ver.”

“İyi olduğundan emin misin?”

“Evet.” Hâlâ başı dönse de acısı hafiflemeye başlamıştı. Ayağa kalkmaya çalıştığında komşusu ona yardım etmek için kolundan tuttu. Gabby kendini kliniğe gelen bebelere benzetti. Yeni yürümeye başladıklarında bir türlü dengelerini bulamazlardı. Komşusu onun yardımsız ayakta durabileceğine ikna olunca kolunu bıraktı.

“Ne karşılamaydı ama değil mi?”

Sesi hâlâ biraz uzaktan geliyordu ama Gabby bunun bir yanılsama olduğunu biliyordu. Komşusuna döndüğünde onun çok uzun boylu olduğunu fark etti. Gabby bir yetmişti, adam ondan en az on beş santim uzun olmalıydı. Gabby genelde insanlarla aynı hizada olmaya ya da onlara tepeden

bakmaya alıştı. Başını yana eğip bakışlarını yukarı kaldırdığında komşusunun tıraşlı, temiz yüzünü gördü. Elmacık kemikleri çıktı. Kumral saçlarının uçlara doğru doğal bir dalgası vardı. Dişleri bembeyaz parlıyordu. Yakından yakışıklıydı. Bayağı yakışıklı. Ve galiba kendisi de bunun farkındaydı. Gabby bunları düşünürken bir şey söylemek için ağzını açtı. Sonra ne soracağını unutarak yeniden kapadı.

“Buraya beni ziyarete geldin ve köpeğimi seni yere serdi,” dedi komşu. “Tekrar özür dilerim. Genelde daha dikkatlidir. Öyle değil mi, Moby? Misafirimize merhaba de bakalım.”

Gabby arka ayakları üzerinde oturmuş, sırttır gibi bir ifadeyle onları izleyen köpeğe baktığında ziyaretinin sebebini hatırladı. Sonra Moby birden onu selamlarcasına patilerinden birini kaldırdı. Gabby bunun çok sevinli bir hareket olduğunu kabul etmeden edemedi ama köpeğin şirinliklerine kanmaya niyeri yoktu. Şu azman hayvan, zavallı Molly’sine tecavüz etmekle yetinmeyip demin de onu yere sermişti. Haydut adı ona daha çok yakıştırdı. Ya da Sapık.

“İyi olduğundan emin misin?”

Komşusunun ses tonu onu kendine getirdi. Buraya gelirkenki hissiyatını hatırlamaya çalıştı.

“Evet,” dedi sertçe.

Tuhaf bir an için birbirlerine baktılar. Sonunda adam eliyle verandayı işaret etti. “Gelmez misin? Ben de müzik dinliyordum.”

“Neden geleyim?” diye yapıştırdı Gabby. Yavaş yavaş kontrolünü geri kazanıyordu.

Komşu duraksadı. “Bilmem. Bizim bahçeye geçince sandım ki...”

Ah, doğru ya.

“İstersen burada da durabiliriz tabii.”

Gabby sabırsızca elini kaldırdı. Bu işi bir an önce halletmek istiyordu. “Buraya seninle şeyi konuşmaya geldim...”

Travis elini alnına vurunca duraksadı. “Ben de sana uğrayacaktım zaten,” dedi Travis. “Mahallemize hoş geldin demek için. Sepetimi aldın mı?”

Gabby kulağının dibinde vızıldayan sineği kovaladı. “Ah, evet, teşekkürler,” dedi dalgın bir yüzle. “Ama benim asıl...”

Komşusunun onu dinlemediğini fark edince yine sustu. Travis de sinek kovalamakla meşguldü. “Verandaya geçsek olmaz mı? Burada daha çok sivrisinek var.”

“Ben şey diyecektim...”

“Şunun yüzüzlüğüne bak!” diye bağırdı Travis, Gabby’nin kulağını işaret ederek.

Gabby gayriihtiyari sağ elini kaldırdı.

“Öbüründe.”

Gabby kulağına vurdu. Elini geri çektiğinde parmağında kan vardı. İğrenç.

“Yanağında!”

Gabby yine elini savurdu. “Bu ne ya!”

“Çalılıklardan geliyorlar. Bilirsin, suda ürüyorlar. Bölge de nemli tabii ve...”

“Tamam, verandada konuşalım,” dedi Gabby.

Verandaya yürüdüler. Travis bir yandan da konuşuyordu. “Sivrisineklerden nefret ederim. Masaya hep sinek kaçırın mum koyuyorum. Genelde işe yarıyor. Ama yazın insana nefes aldırıyorlar.”

Yürürken birbirlerine çarpmamaları için Gabby’dan biraz uzak durmaya gayret ediyordu. “Bu arada resmen tanışmadık. Ben Travis Parker.”

Gabby bir an duraksadı. Ne de olsa buraya onunla arkadaş olmaya gelmemişti. Öte yandan kabalık etmenin de âlemi yoktu. “Gabby Holland,” dedi.

“Memnun oldum.”

“Ben de.” Gabby kollarını göğsünde kavuşturmaya yelten-di ama kaburgaları hâlâ ağrıyordu. İşin kötüsü sivrisineğin ısırdığı kulağı da kaşınmaya başlamıştı.

Travis onu sadece profilden görse de öfkeli olduğunu fark etmişti. Çenesini sıkıyordu ve gözlerinde hemen hemen bütün kız arkadaşlarında gördüğü gergin bir ifade vardı. İçinden bir ses, yeni komşunun ona kızdığını söylüyordu ama nedeni hakkında en ufak bir fikri yoktu. Tabii Moby’nin yaptığını saymazsa. *Hayır, bununla bir ilgisi yok*, diye düşündü. Kardeşi Stephanie’den biliyordu bu bakışların anlamını. O da ufak tefek dargınlıkları hemen o an dile getirmeyip içine atardı. Ne var ki kardeşiyle Gabby’nin benzerliği burada noktalanı-yordu. Stephanie’nin herkesçe kabul edebilecek bir güzelliği vardı ama Gabby klasik bir güzel değildi. Mavi gözlerinin arası biraz fazla geniş, burnu biraz fazla büyüktü ve kızıl saçları biraz dağınıktı. Yine de bu kusurlar doğal hoşluğuna, birçok erkeğin ilginç bulacağı bir kırılganlık katıyordu.

Sessizlikte Gabby düşüncelerini toplamaya çalıştı. “Ben şey için geldim...”

“Dur,” dedi Travis. “Başlamadan önce otursana. Hemen geliyorum.” Soğutucuya yönelmişti ki durdu. “Bira ister misin?”

“Hayır, teşekkürler.” Gabby aklındakileri bir an önce söylemek için ayakta dikilmeye devam etti. Ama Travis geri döndüğünde sandalyesine oturup arkasına yaslandı ve ayaklarını masaya dayadı.

İyice tepesi atan Gabby inatla ayakta, sandalyenin arkasında duruyordu. Bu görüşme hiç de planladığı gibi gitmeyecekti belli ki.

Travis birasından bir fırt aldı. “Oturmayacak mısın?” diye sordu omzunun üzerinden.

“Hayır. Böyle iyi. Teşekkürler.”

Travis yan dönüp elini gözlerine siper etti. “Ama seni görmiyorum. Arkandan ışıık geliyor.”

“Buraya bir şey konuşmaya geldim.”

“Birkaç adım sola kayar mısın?”

Gabby sabırsızca homurdanıp söyleneni yaptı.

“İyi mi?”

“Biraz daha.”

Gabby neredeyse masanın karşısına gelmişti. Bıkkınlıkla ellerini kaldırdı.

“Neden oturmuyorsun?” dedi Travis.

“İyi, tamam!” Gabby bir sandalye çekip oturdu. Bu saçmalığa ne zaman son vereceklerdi acaba? “Buraya önemli bir konuyu konuşmaya geldim,” dedi. Bir yandan da doğrudan Molly’nin gebeliğinden mi başlasa yoksa komşuluk ilişkilerindeki kurallardan mı diye düşünüyordu.

Travis kaşlarını kaldırdı. “Evet, bunu söylemiştin.”

“Biliyorum. Bir konuşturmadın ki.”

Ona tıpkı Stephanie gibi baktı ama Travis hâlâ sorunun ne olduğunu anlayamıyordu. Gabby az sonra tekrar lafa başladığında Travis’in onu böleceğinden korkar gibi temkinliydi. Travis bu kez araya girmedi ve Gabby hızla anlatmaya başladı. Evi nasıl bulduğundan ve uzun zamandır bir ev almayı hayal ettiğinden bahsetti. Sonra konu her nasılsa Molly’ye ve büyüyen memelerine geldi. Travis önce

Molly'nin kim olduğunu anlayamadı. Gabby anlatmaya devam edince Molly'nin onun köpeği olduğunu fark etti. Güzel bir collie'ydi. Gabby onu gezdirirken birkaç defa görmüştü. Gabby daha sonra kırma yavrulardan, barınakta uyutulabileceklerinden, tacizci bir doktordan ve kustuğundan söz etti. Fakat Moby'yi işaret edene kadar Travis yine onu hiçbir şey anlamadan dinledi. Sonra parçaları birleştirdi ve Gabby'nin derdini anladı. Molly'yi Moby'nin hamile bıraktığını düşünüyordu.

Travis ona Moby'nin bunu yapamayacağını söylemek istediye de Gabby soluksuz konuştuğu için lafını kesmemeye karar verdi. Gabby araya hayatından kesitler de sıkıştırmaya başlamıştı. Belli ki tamamen doğaçlama yapıyordu. Ara sıra Travis'e öfkesini göstermeye çekinmeden anlattıkça anlatıyordu. Yirmi dakika kadar konuştu. Ya da Travis'e öyle geldi. Sonuçta gecenin bu saatinde bir komşusunun hakarete varan suçlamalarına katlanmak kolay değildi. Gabby'nin Moby'den bahsetme şekli de hiç hoşuna gitmemişti. Travis ondan daha iyi huylu bir köpek düşünemiyordu.

Gabby ara sıra soluk almak için duraksadığında Travis ona cevap vermeye çalıştı ama nafile. Gabby hemen lafı ağzına tıkıyordu. Böylece Travis bıraktı kız konuşsun. Gabby'nin onu ya da köpeğini aşağılamadığı sözlerinde, kendi hayatıyla ilgili bir kafa karışıklığı ve çaresizlik hissetti. Gabby bunun farkında mıydı bilmiyordu ama onun asıl sorunu Molly değildi. Travis birden ona karşı derin bir şefkat duydu. Onu can kulağıyla dinlediğini anlaması için durmadan kafa sallamaya başladı. Gabby ara sıra bir soru soruyor ama Travis'e fırsat vermeden yine kendisi yanıtlıyordu. "Komşuların birbirlerine saygılı davranmaları gerekmez mi?" Travis, "Evet..." diye

başlıyordu ki Gabby, “Tabii ki,” diye atılıyor ve Travis’e yine kafa sallamak düşünüyordu.

Gabby’nin tiradı nihayet bittiğinde kız yorgunlukla başını eğdi. Yine çenesini sıkıyordu. Travis, kızın gözlerinin dolduğunu fark ederek ona bir mendil teklif etmeyi düşündü. Ama sonra mendillerin evde olduğunu hatırladı. Tam o sırada mangalın yanındaki peçeteleri gördü. Hemen kalkıp birkaç tane aldı ve birini Gabby’ye uzattı. Gabby bir an duraksadıysa da sonra peçeteyi aldı, usulca gözlerinin kenarlarını kuruladı. Sakinleşince daha güzelleşmişti.

Titrek bir nefes aldı. “Evet, ne yapacaksın?” diye sordu.

Travis boş bulunarak irkildi. “Hangi konuda?”

“Yavruları diyorum!”

Gabby yine öfkelenmeye başlamıştı. Travis onu yatıştırmak için ellerini kaldırdı. “Dur bir dakika. Öncelikle köpeğinin hamile olduğundan emin misin?”

“Elbette. Sen beni dinlemedin mi?”

“Veterinere götürdün mü?”

“Ben asistan doktorum. İki buçuk yıl tıp eğitimi gördüm. Bir yıl da staj yaptım. Kim hamile anlarım.”

“İnsanları evet. Ama köpekler farklı.”

“Sen nereden biliyorsun?”

“Köpekler konusunda tecrübeliyim. Bir sürü...”

Gabby elini kaldırarak onu susturdu. “Molly ağırlaştı diyorum. Memeleri büyüdü. Bir tuhaf davranıyor. Başka ne olabilir?”

Köpek besleyen her erkek kendini köpek uzmanı sanmıyormuydu, sinir oluyordu doğrusu.

“Ya vücudunda iltihap varsa? Memeleri ondan da şişebilir. Belki ağrısı olduğu için ağırlaşmıştır.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gabby konuşmak için ağzını açtı, sonra kapadı. Bunu hiç düşünmemişti. Meme iltihabı da memelerin şişmesine sebep olurdu. Bir an rahatladı, sonra yine içi sıkıldı. Molly'nin bir ya da iki memesi şişmemişti ki hepsi birden büyümüştü. Peçetesini burarak derin bir iç geçirdi.

"Köpeğim hamile. Yavruları olacak ve sen de bana onları yuvalandırmamda yardım edeceksin. Onları kesinlikle barınağa vermeyeceğim."

"Moby'nin yapmadığından eminim."

"Hah! Böyle diyeceğini biliyordum."

"Ama..."

Gabby öfkeyle kafasını salladı. Hamileliği kadınların sorunu olarak gören tipik bir erkek bakış açısıyla karşı karşıyaydı. Ayağa fırladı. "Tek kelime daha etme. Köpeğinin sorumluluğunu alacaksın. Yavruları birlikte sahiplendireceğiz. Ve bu hiç kolay olmayacak."

"Ama..."

"Hayrola?" dedi Stephanie.

Gabby çalılıkların arasında gözden kaybolmuştu. Travis birkaç dakika sonra onu evinin camlı kapısından girerken görmüştü. Hâlâ verandadaki masada oturuyordu. Biraz şaşalamıştı doğrusu. Sonra kardeşini fark etti.

"Ah, merhaba. Geldiğini duymadım. Ne zamandır oradasın?"

"Yeterince uzun zamandır." Stephanie soğutucudan bir bira aldı. "Neler oluyor? Bir ara seni yumruklayacak sandım. Sonra ağlamaya başladı. Sonra yine delirdi."

"İyi özetledin," dedi Travis alnını ovuşturarak.

"Ne o? Kırdığın kalpler yetmedi mi?" diye sordu Stephanie gülerek.

“Yok. Sandığın gibi değil. O kız benim komşum.”

“Bu daha iyiymiş. Ne zamandır takılıyorsunuz?”

“Takılmıyoruz. Daha yeni tanıştık. Biraz önce.”

“Etkileyici,” dedi Stephanie. “Doğuştan gelen bir yetenek olsa gerek.”

“Ne?”

“Birini kendinden bu kadar çabuk nefret ettirmek. Herkes beceremez. Genelde önce bir insanı iyi tanıman gerekir.”

“Ha ha. Çok komik.”

“Bence de.” Stephanie, Moby’ye bakıp parmağını salladı. “Seni gidi çapkın seni! Ne fındıklar kırıyormuş da haberimiz yokmuş.”

Travis’in ayaklarının dibindeki Moby hemen kalkıp kuyruğunu sallayarak Stephanie’nin yanına gitti, kız gülerek onun kafasını itti.

“Hop. Hemen yavşama.”

“Moby bir şey yapmadı.”

“Komşuna da söyledin ama dinlemedi. Ne aksi bir tip.”

“Yalnızca üzgün.”

“Bir ara neden bahsettiğini anlayamadım. Aklıma neler geldi bir bilsen.”

“Saçmalama.”

Stephanie arkasına yaslandı. “Hoş kız ama.”

“Bilmem.”

“Fark etmedim diyorsun ha? Seni tanımasak inanacağız. Ona nasıl davrandığını gördüm.”

“Bakıyorum bu gece havandasın.”

“Bir sınavdan çıktım ki ne sen sor ne ben söyleyeyim. Biraz kafa dağıtıyorum işte.”

“Kötü mü geçti?”

“Yo. Sadece birkaç soruyu biraz düşünmem gerekti.”

“Valla hayat sana güzel.”

“Yok ya. Haftaya üç sınavım daha var.”

“Vah vah. Daimi öğrencilik, geçim derdine düşmekten daha zor tabii.”

“Konuşana bak. Senin öğrenciliğin benden daha uzun sürdü. Hazır yeri gelmişken sence annemle babam doktora yapma kararımı nasıl karşılar?”

Gabby’nin mutfağının ışığı yanınca Travis’in bir an dik-kati dağıldı.

“Desteklerler bence. Bizimkileri bilirsin.”

“Evet, ama bu ara beni evlendirme derdine düştüler sanki.”

“Kulübe hoş geldin. Ben yıllardır bu baskıyla yaşıyorum.”

“Evet, ama ben kadını. Biyolojik saatim işliyor.”

Gabby’nin mutfağının ışığı söndü. Birkaç saniye sonra yatak odasınınki yandı. Gabby yatmaya hazırlanıyor olmalıydı.

“Biliyorsun, annem evlendiğinde yirmi birindeymiş,” dedi Stephanie. “Yirmi üçte seni doğurmuş.” Bir cevap bekleyerek sustu, cevap gelmeyince devam etti. “Eh, senin büyük bir başarı olduğun söylenemez. Belki genç anne olmanın neticesinin senin gibi bir evlat olduğu tezini kullanarak onlara direnmeliyim.”

Travis kaşlarını çatı.

“Sen abine hakaret mi ettin şimdi?”

“Ha şunu bileydin,” dedi Stephanie sırıtarak. “Seni sırtıyordum. Bakalım beni dinliyor musun yoksa yan evdeki yeni arkadaşını mı gözetliyorsun diye.”

“O benim arkadaşım değil.”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Travis sesinin kendini savunmaya çalışır gibi çıktığını fark etmişti.

“Şimdilik değil,” dedi kız kardeşi. “İçimden bir ses yakında arkadaş olacağınızı söylüyor.”

Gabby evine döndüğünde ne hissedeceğini kestiremedi, kapattığı kapıya yaslanıp sakinleşmeye çalıştı.

Gitmekle hata mı etmişti? Ziyaretinin bir işe yaramadığı ortadaydı. Travis denen adam ona bir özrü bile çok görmüş, bir de üstüne köpeğinin bir suçu olmadığını iddia etmişti. Gabby yine de salona doğru yürürken gülümsüyordu. En azından aklına koyduğunu yapmıştı. Hakkını savunmuş ve ona talebini iletmışti. Bu bile cesaret isterdi. Gabby normalde düşüncelerini kolay dile getirebilen biri değildi. Gelecekle ilgili en fazla sonraki hafta sonuna kadar plan yapabilen Kevin'a bir şey söyleyemiyordu. Doktor Melton'a ona dokunmasından hoşlanmadığını söyleyemiyordu. Kendini geliştirmesi için daima birtakım fikirleri olan annesine bile ağzını açıp bir şey diyemiyordu.

Bir köşede uyuyan Molly'yi görünce Gabby'nin yüzü yine asıldı. Ona şöyle bir bakmak bile neticenin değişmediğini hatırlamasına yetmişti. Belki de komşusuna ona yardımcı olmasi için daha fazla ısrar etmeliydi.

Konuşmalarım hatırlayınca içini bir utanç kapladı. Biraz saçmaladığını kabul ediyordu. Çalılıkların orada geçirdiği küçük kaza aklını karıştırmıştı ve sonrasında kendini tutamayıp ağzına geleni söylemişti.

Annesi o hâlini görse kim bilir nasıl hayal kırıklığına uğrardı? Gabby annesini çok severdi ama onun hiçbir koşulda kontrolünü kaybetmeyişine sinir olurdu. Gençlik yıllarından beri kim bilir kaç kere annesini omuzlarından tutup sarsmak istemişti. Bir kerecik olsun üzerinde düşünüp taşınmadığı bir tepki vermesi için. Hoş, bu bile işe yaramazdı ki. Annesi, Gabby'nin onu bırakmasını bekler, sonra saçlarını düzeltip "Rahatladıysan artık bunu iki hanımefendi gibi konuşabilir miyiz lütfen?" derdi.

Hanımefendi. Gabby bu sözcüğe dayanamıyordu. Annesi ne zaman bu kelimeyi kullansa, Gabby bir başarısızlık duygusuyla sarsılıyordu. Sanki ondan nerede olduğunu bile bilmediği bir yere gitmesi isteniyormuş gibi.

Annesini kişiliği yüzünden suçlayamazdı tabii. Gençler bile değişmezken kaç yaşında kadından bunu beklemek haksızlık olurdu.

Gabby'nin annesi tipik bir Güneyliydi. Fistolu elbiselerle büyümüş, Savannah Geleneksel Noel Kotilyon Balosu'nda cemiyete takdim edilmişti. Georgia Üniversitesi'nde yine bir aile geleneği olarak Tri Delta Kız Öğrenci Birliği'ne üyeydi. Hayatının her döneminde gerçek bir Güney hanımefendisi olmayı akademik başarılardan üstün tutmuştu. İyi -ya da diğer bir deyişle zengin- bir koca bulmak da bunun bir parçasıydı elbette.

Burada sahneye babası çıkıyordu. Gabby'nin babası başarılı bir şehir planlamacısı ve müteahhitti. Karısından on iki

yaş büyüktü ve öyle çok zengin olmasa da hâli vakti gayet yerindeydi. Gabby annesiyle babasının evlendikleri kilisenin önünde çekilen düğün fotoğraflarına ne zaman baksa, bu kadar farklı iki insanın birbirlerine nasıl âşık olabildiğine şaşardı.

Annesi şehir kulübünde sülün yemeyi severdi, babası yerel bir lokantada güveç ve mısır ekmeği. Annesi evin önündeki posta kutusuna giderken bile makyaj yapardı, babası kottan başka bir şey giymez hatta çoğu zaman saçını bile taramazdı.

Yine de Gabby onların arasında gerçek bir aşk olduğundan emindi. Bazı sabahlar onları sevgiyle kucaklaşırken yakalardı. Bir kere bile kavga ettiklerini duymamıştı. Gabby'nin birçok arkadaşının anne babaları gibi ayrı yatakları yoktu. Başkaları gibi evliliği sevgililikten çok bir iş ortaklığı gibi görmüyorlardı. Gabby şimdi bile annesiyle babasını ziyarete gittiğinde onları kanepede sarmaş dolaş otururken buluyordu. Dolayısıyla artık başını iki yana sallamakla ve her nasılsa uyumlu bir çift olduklarını kabullenmekle yetiniyordu.

Annesinin tüm hayal kırıklığına rağmen Gabby bal rengi saçlı kız kardeşlerinin aksine babasına benziyordu. Çocukken bile elbise yerine tulum giyip ağaçlara tırmanır, çamurların içinde oynardı. Sık sık babasından onu inşaatlara götürmesini isterdi. Yapı marketlerden gelen kolileri, kapılara yeni takılan menteşeleri ya da kepenkleri birlikte incelerlerdi. Babası ona balık tutmayı öğretmişti. Gabby, babasının satmaya bile zahmet etmediği bozuk radyolu eski kamyonetine binmeye bayılırdı. İşten sonra ya bahçede kovalamaca oynar ya basket atarlardı. Bu sırada annesi mutfak penceresinden onları şaşkın ve kınayan bakışlarla seyreder-

di. Kız kardeşleri de bu eğlenceyi bir köşeden ağızları beş karış açık izlerdi.

Gabby insanlara çocukken ne kadar özgür ruhlu olduğunu gururla anlatırdı. Fakat büyüdükçe, annesiyle babasının hayata birbirinden çok farklı bakış açıları arasında ister istemez bocalamaya başlamıştı. Bunun en büyük sebebi de annesinin, çocuklarını yönlendirme konusunda bir uzman oluşuydu.

Gabby zamanla sırf sonradan vicdan azabı çekmemek için kılık kıyafet ya da *hanımefendilik* konusunda annesinin fikirlerini benimsemişti. Annesinin hiç şüphesiz en güçlü silahı, dilediğinde etrafındakilere kendilerini kolaylıkla suçlu hissettirebilmesiydi. Ara sıra kalkan bir kaş ya da araya sıkıştırılan iğneleyici bir cümle, Gabby'nin kendini kotilyon dansı derslerinde bulmasına yol açmıştı. Başka danslar da öğrenmiş, piyano eğitimi almıştı. Genç kızlığında da tıpkı annesi gibi Savannah Geleneksel Noel Kotilyonu'nda cemi-yete takdim edilmişti. Annesinin o geceki gururu, yüzünden okunuyordu ama Gabby artık kendi kararlarını verme konusunda adım atmaya hazırdı. Ve bunlardan bazılarını annesinin hiç mi hiç onaylamayacağını biliyordu. Bir gün evlenmek ve çocuk yapmak istiyordu tabii ama babası gibi saygın bir meslek sahibi olmak da istiyordu. Gönlünde yatan aslan ise doktorluktu.

Annesi bunu duyduğunda tam da ondan beklenecek bir tepki vermişti. En azından ilk başta. Sonra Gabby'ye kendini suçlu hissettirme operasyonu başladı.

Gabby okulda sınavdan sınava koşarken annesi ortaya doktorluğun zorluklarıyla ilgili bir laf atıveriyordu. Bunu asla tek başına bir fikir olarak söylemiyor, hep başka bir ko-

nunun arasına sıkıştırıyordu. Bütün gün hastanede çalışan bir kadın karılık ve annelik görevlerini nasıl layığıyla yerine getirecekti?

“Ama mesleğini ailenden önce tutacaksan o başka tabii,” diyordu annesi.

Gabby annesinin zekice yürüttüğü kampanyaya daha fazla direnemedi ve tıp fakültesi yerine doktor asistanlığı bölümüne girdi. Zamanında bu kararı gayet de mantıklı buldu hani. Yine hasta bakacaktı ama daha hafif bir çalışma programı olacak ve nöbet tutmayacaktı. Böylece ileride ailesine de vakit ayırabilecekti. Yine de bazen bu fikri aklına tamamen annesinin soktuğunu düşünmeden edemiyordu.

Gabby aile kurumuna değer veren biriydi. Mutlu bir aileden gelmenin doğal bir sonucuydu bu. Peri masallarının gerçek olduğuna ve kendisinin de bunlardan birini yaşayacağına inanarak büyümüştü. Fakat işler planladığı gibi gitmiyordu. Kevin’la birbirlerine âşık olacak ve çoğu çifti ayıracak bütün genel problemleri aşacak kadar uzun bir zamandır birlikteydiler. Gabby hayatının sonuna kadar onunla olmak istediğine karar vermişti. Son tartışmalarını hatırlayınca kaşlarını çatı.

Molly, Gabby’nin sıkıntısını sezmiş gibi güçbela ayağa kalkıp yanına geldi, burnunu Gabby’nin avucuna bastırdı. Gabby köpeğin ipeksi tüylerini okşadı.

“Sence stresten mi böyleyim dersin?” Keşke köpeğinkinki gibi basit ve sorumsuz bir hayatı olsaydı. Hamilelik kısmı hariç tabii.

Molly cevap vermedi ama Gabby’nin cevabı duymaya ihtiyacı yoktu zaten. Evet, stresliydi. Faturaları öderken, Doktor Melton’ın baygın bakışlarını üzerinde hissettiğinde ve Kevin

ilişkilerinin geleceği konusunda aptala yattığında sinirleri yay gibi geriliyordu.

Kevin, Gabby'nin beklentilerini, niye ona yakın olmak için bu eve taşındığını anlamazdan geliyordu. Burada Gabby'nin Kevin'dan başka arkadaşının olmaması da durumunu pek kolaylaştırmıyordu doğrusu. Buraya taşındığından beri yan komşusu dışında kimseyle konuşmamıştı bile. Gabby aralarında geçen konuşmayı şimdi utancın yanı sıra bir de pişmanlıkla hatırladı. Ona daha kibar davranabilirdi. Aslında Travis iyi birine benziyordu. Onun ayağa kalkmasına yardım etmişti. Gabby konuşurken de bir kez olsun sözünü kesmemişti.

Şimdi düşünüyordu da, Travis'in yaptığı aslında ne kadar rahatlatıcı bir şeydi. Gabby çıldırmış gibi konuşurken ne somurtmuş ne de saldırıya geçmişti. Kevin aksini yapardı muhtemelen. Gabby, Travis'in onu kibarca kolundan tutuşunu hatırlayınca kızardı. Ona peçete verdikten sonra bir bakışını yakalamıştı. Travis belli ki onu beğenmişti. Gabby uzun zamandır böyle duygular hissetmiyordu ve kendine bile itiraf etmek istemese de bundan hoşlanmıştı. İçten davranışlar insanın ruhuna ne kadar iyi geliyordu.

Yatak odasına gidip bir eşofman altıyla üniversitedeki ilk yılından beri vazgeçemediği tişörtünü giydi. Molly peşinden ayrılmıyordu. Gabby hayvanın derdini ancak birkaç dakika sonra anladı.

"Dışarı mı çıkmak istiyorsun?" diye sordu.

Molly kuyruğunu sallamaya başladı. Gabby kapıya yönelen köpeğini dikkatle süzdü. Molly hâlâ hamile gibi görünüyordu ama Travis haklı olabilirdi. Emin olmak için Molly'yi bir veterinerine götürmesi şarttı. Hem hamile köpek bakımıyla

ilgili bir şeyler de öğrenirdi. Molly'nin vitamin filan alması gerekecek miydi acaba?

Gabby köpeğinin sağlığını düşünürken kendisinininkini bir hayli ihmal ettiğini hatırladı. Sözümlerine ona bu evde daha düzenli beslenecek, uyuma saatlerine daha çok dikkat edecek, daha sık egzersiz yapacaktı. Ama hepsi yalan olmuştu. Ertesi gün ilk iş koşturmacasına karar verdi. Öğle yemeğinde salata yiyecekti. Akşam yemeğinde de öyle. Ayrıca madem hayatında birtakım köklü değişiklikler yapacaktı, Kevin'la açıkça konuşmasının da vakti gelmişti.

Gabby sonra birden bundan o kadar emin olamadı. Tanımadığı bir komşuya kafa tutmak başka bir şeydi, evlilik gibi ciddi bir konuda Kevin'la yüzleşmek başka. Ya cevabından mutlu olmazsa? Ya Kevin daha uzun zaman evlenmeyi düşünmüyorsa? O zaman ne yapacaktı? İşe başladıktan birkaç ay sonra ilk işinden istifa edip evi satacaktı mıydı? Buna gerçekten hazır mıydı?

Gabby, Kevin'ı kaybetmek istemediği dışında hiçbir şeyden emin değildi. Galiba şimdilik en iyisi kendine daha fazla özen göstermekti. Bir seferde birkaç adım birden atmanın lüzumu yoktu. Kararını vermenin ferahlığıyla verandaya çıktı. Molly basamaklardan inip doğrudan bahçenin en uzak ucuna gitti. Hafif bir esinti çıkmasına rağmen hava hâlâ ılıktı. Gabby gökyüzüne baktı. Büyükayı dışında hiçbir takımyıldızı tanıdık gelmiyordu. Ertesi gün bir astronomi kitabı alacak, birkaç gün yıldızları çalışacak, sonra Kevin'ı kumsalda romantik bir yemeğe davet edecekti. Bir ara gökyüzünü işaret edip etkileyici bir astronomi bilgisi verecekti. Gözlerini kapayıp o sahneyi hayal etti. Sonra sırtını dikleştirdi. Yarın yeni biri olacaktı. Daha iyi biri. Molly konusunda ne yapacağına da karar ve-

recekti. Birilerine yalvarması gerekse bile yavruların hepsine yuva bulacaktı.

Ama önce Molly'yi veterinerine götürmeliydi.

Gabby'nin neden pediatri bölümünü seçtiğini sorguladığı günlerden biriydi. Okuldan beri çalışmayı planladığı kardiyolojiyi de tercih edebilirdi. Zorlu ameliyatlara girmeyi seviyordu. Orada hiçbir bölümde olmadığı kadar tecrübe kazanabilirdi. Ama sonra yanında staj yaptığı çocuk doktoru, çocuklarla ilgilenmenin asaleti ve insana yaşattığı tatmin duygusundan bahsederek aklını çelmişti. Doktor Bender kır saçlı, deneyimli bir doktordu. Güney Carolina, Sumter'daki bütün çocukları tanır ve yüzünden gülümseme eksik olmazdı. Kardiyoloji cazip bir bölüm gibi görünebilirdi ama yeni doğan bir bebeği tutmak ve onu hayatının en önemli ilk yıllarında takip etmek bambaşka bir hazdı. Önceleri bu sözler Gabby'nin bir kulağından girip öbüründen çıkıyordu. Ama stajının son gününde Doktor Bender kucağına bir bebek vermişti. Gabby küçüğün sevimli cıvıltıları arasında Doktor Bender'ın şu sözlerini duydu: "Kardiyolojide bütün vakalar acildir ve sen ne yaparsan yap durumları iyiye gitmez. Bu bir süre sonra yıpratıcı olabilir. Dikkat etmezsen bütün enerjini

ve hevesini yiyip bitirir. Ama böyle bir ufaklık...” Duraksayıp bebeği işaret etti. “İşte bu seni hayata bağlar.”

Gabby bunun üzerine, doğup büyüdüğü şehirdeki bir hastanenin kardiyoloji bölümünden gelen iş teklifini reddedip Kuzey Carolina’ya gelmişti. Şimdi Beaufort’ta Doktor Furman ve Doktor Melton’la birlikte çalışıyordu. Doktor Furman, Gabby’ye karşı ilgisiz davranıyor, Doktor Melton ise sürekli ona kur yapmaya çalışıyordu.

Gabby yine de Kevin’a yakın olduğuna memnundu. Ayrıca Doktor Bender’in hakkı vardı, Gabby bebeklerle çalışmayı seviyordu. Onlara iğne yaparken ortalığı birbirine katmalarına bile sinir olmuyordu. Daha büyük çocuklarla da bir derdi yoktu. Battaniyelerine ya da oyuncak ayılarına sarılıp onu hesapsız bakışlarla izlemeleri hoşuna gidiyordu. Onu asıl delirten anne babalardı. Doktor Bender en önemli noktayı atlamıştı. Kardiyolojide hasta sana ihtiyacı olduğunun bilincindeydi ve buna göre hareket ediyordu. Ama çocuk hastalıkları bölümünde hasta dışında bir de kuruntulu ve çokbilmiş anne babalarla uğraşmak zorundaydın. Eva Bronson işte o evhamlı annelere tipik bir örnekti.

Muayene odasında oğlu George’u kucağında tutarken Gabby’yi aşağılayıcı bakışlarla süzüyordu. Gabby’nin uzman olmayışı ve gençliği, birçok ailenin onu bir hemşireden halliye sanmasına yol açıyordu.

“Doktor Furman’ın bizi araya sıkıştıramayacağından emin misiniz?” *Doktor* kelimesini bilhassa üzerine basa basa söylemişti.

“Doktor Furman hastaneye gitti. Bir saate ancak burada olur. Hem eminim benimle aynı şeyi söyleyecektir. Oğlunuz gayet iyi.”

“Ama öksürüyor.”

“Söylediğim gibi, soğuk algınlığı geçiren çocukların öksürüğü altı hafta kadar devam edebilir. Onların ciğerlerinin iyileşmesi bizimkinden daha uzun sürer. Bu yaşta gayet normal bir durum.”

“Antibiyotik yazmayacak mısınız?”

“Hayır. Oğlunuzun kulak iltihabı yok. Sinüsleri temiz. Bronşite dair bir bulguya rastlamadım. Ateşi de normal. Endişelenmenizi gerektiren bir durum yok.”

İki yaşma yeni basan George tam bir enerji topuydu. Annesinin elinden kurtulmak için debelenip duruyordu. Eva oğlunu daha sıkı tuttu.

“Madem Doktor Furman yok, bize Doktor Melton baksın. Bence bu öksürük antibiyotiksiz geçmez. Yuvadaki çocukların yarısı hasta. Bu ara salgın var.”

Gabby defterine not alıyormuş gibi yaptı. Eva Bronson, George’a hep antibiyotik yazdırmaya çalışırdı. Kadın resmen antibiyotik bağımlısıydı.

“Ateşi çıkarsa getirirsiniz, o zaman bakarız.”

“Neden tekrar gelelim? Hazır bugünü buna ayırmışken bir *doktorla* görüşmek istiyorum.”

Gabby sesini yükseltmemek için kendini zor tutuyordu. “Tamam. Doktor Melton’a sorayım. Belki size birkaç dakika ayırabilir.”

Gabby koridorda duraksadı. Önce kendini buna hazırlamalıydı. Sabahtan beri Doktor Melton’dan elinden geldiğince uzak durmaya çalışıyordu. Doktor Furman, Morehead City’deki Carteret General Hastanesi’ne gittiği andan beri Doktor Melton, Gabby’nin peşini bırakmıyordu. Gabby, adamın nane kokulu nefesini suratına üflemeinden bıkip usanmıştı.

“Bu sabah baş başayız,” demişti Doktor Melton.

“Belki o kadar yoğun olmaz,” diye yanıtlamıştı Gabby do-
ğal davranmaya çalışarak. Doktor Furman ortalıkta yokken
kendini hiç rahat hissetmiyordu.

“Pazartesileri hep yoğun olur. Dua et de öğle arasında da
çalışmak zorunda kalmayalım.”

“Umarım öyle bir şey olmaz,” diye mırıldanmıştı Gabby.

Sonra Doktor Melton’ın muayene odasının kapısında-
ki dosyaya göz atmasını fırsat bilerek sıvışmaya yeltenmişti.
Ama tam uzaklaşırken tekrar adamın sesini duymuştu. “Öğle
yemeğinden söz etmişken balık dürüm yedin mi hiç?”

Gabby gözlerini kırıştırmıştı. “Efendim?”

“Morehead’de plajın yanında harika bir yer biliyorum.
Belki bugün oraya gideriz. Hem dönüşte hemşirelere de bir
şeyler getiririz.”

Doktor Melton bunu Doktor Furman’la konuşurmuş gibi
profesyonel bir tavırla söylemişti. Gabby yine de irkilmişti.

“Ah, teşekkür ederim ama olmaz. Molly’yi veterinerine götü-
receğim. Sabah randevu aldım.”

“Arayıp biraz gecikeceğini söyleyen olmaz mı?”

“Hayır. Onlar da yoğunmuş. Tam saatinde gelmemi söy-
lediler.”

Doktor Melton kısa bir tereddüdün ardından, “Ne yap-
alım,” demişti. “Belki başka bir gün gideriz.”

Gabby hafifçe suratını buruşturduğunda Doktor Melton
“İyi misin?” diye sormuştu pişkince.

“Evet. Spordan biraz tutulmuşum da.” Gabby böyle de-
dikten sonra kendini önüne çıkan ilk odaya atmıştı.

Yalan değildi. Gerçekten de her yeri tutulmuştu.
Boynundan ayak bileklerine kadar ağrımayan hiçbir yeri yok-

tu. Pazar günü yalnızca koşsaydı belki böyle olmazdı. Ama bu kadarla yetinmemişti. Sabah koşusunda bir kere bile durup soluklanma ihtiyacı duymamanın verdiği cesaretle Morehead City'deki Gold Spor Salonu'nun yolunu tutmuştu. Üyelik başvurusunu yaptıktan sonra bir spor eğitmeni ona programdaki dersleri kısaca anlatmıştı. Ne şanslıydı ki birkaç dakikaya *Body Pump* dersi başlıyordu.

"Bütün vücudu çalıştıran süper bir ders," demişti eğitmen. "Aynı anda hem kardiyo yapıyorsun hem sıkılaşıyorsun. Mutlaka denemelisin."

Gabby de adamın tavsiyesine uymuştu. Her ne akla hizmetse!

Ders sırasında iyiydi. İçinden bir ses onu yavaşlaması için uyarırsa da Gabby yanındaki estetikli kadının gazına gelmişti. Büyük bir coşkuyla ağırlıkları kaldırmış, yerinde koşmuş, sonra yine ağırlık kaldırmıştı. Ders bittiğinde bütün kasları zangır zangır titriyordu. Yeni hayatını kutlamak için hemen kendine protein tozlu bir içecek ısmarlamıştı.

Eve dönerken de kararını uygulayıp bir astronomi kitabı almak için kitapçıya uğramıştı. Gece yatağa girdiğinde uzun zamandır ilk kez geleceğe umutla bakıyordu.

Ne yazık ki yeni Gabby ertesi sabah yataktan ağrılar içinde kalkmıştı. Hiç alışık olmadığı türden bir acıydı bu. Hatta acı da değil, daha beter bir histi. Sanki biri kaslarını çöp öğütücüye koymuştu. Sırtı, göğsü, karnı, bacakları, poposu, boynu... Her yeri sızım sızım sızılıyordu. Parmakları bile ağrıyordu. Yataktan ancak üç adımda kalkabilmişti. Sürünerek banyoya gitmiş, dişlerini fırçalarken çığlık atmamak için müthiş bir çaba sarf etmişti. Ecza dolabında eli bir Tylenol'a gitmişti bir Aspirin'e. Sonunda evdeki bütün ağrı kesiciler-

den bir tane yutmuştu. Bir bardak su içmek bile tam bir işkenceydi.

Spor işini abarttığını kabul ediyordu.

Fakat artık yapacak bir şey yoktu. Dahası ağrı kesiciler işe yaramamıştı. Ya da belki onları içmeseydi daha kötü olacaktı. Şimdi yavaş da olsa hareket edebiliyordu en azından. Yine de çok ağrısı vardı ve Doktor Furman tam da ortadan kaybolacak günü bulmuştu. Gabby, Doktor Melton'ın suratını bile görmek istemiyordu. Ne yazık ki buna mecburdu.

Hemşirelerden birine onun nerede olduğunu sordu. Kapıyı tıklatıp başını içeri uzattı. Doktor Melton hastasından kafasını kaldırdı ve onu görür görmez gözleri parladı.

"Affedersiniz," dedi Gabby. "Biraz konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Doktor Melton taburesinden fırlayıp koridora çıktı ve odanın kapısını arkasından kapadı. "Yoksa yemek konusunda fikrini mi değiştirdin?"

Gabby kafasını iki yana sallayıp ona Eva Bronson'la George'u anlattı. Doktor Melton ilk fırsatta onları göreceğini söyledi. Gabby topallayarak uzaklaşırken adamın bakışlarını sırtında ve daha aşağılarda hissedebiliyordu.

Gabby sabahki son hastasını da uğurladığında saat yarımdaydı. Çantasını kaptığı gibi seke seke otoparka koşturdu. Sonraki randevusuna kırk beş dakika vardı. Veterinerde beklemezse rahatlıkla yetişirdi. Dört bin nüfuslu, küçük bir şehirde yaşamının olumlu yanlarından biri de buydu. Her yer birkaç dakikalık mesafedeydi. Kıyılar arası su kanalı boyunca yayılan Beaufort'un beş katı büyüklüğündeki ve herkesin hafta sonları market alışverişine gittiği Morehead City, köprünün hemen karşısında olmasına rağmen burası insana her yerden

uzak ve ıssız bir yer izlenimi veriyordu. Gerçi yerlilerinin *Aşağı Doğu* adını taktığı eyaletin bu bölgesindeki bütün küçük şehirler öyleydi.

Beaufort güzel bir şehirdi. Özellikle de tarihi semtleri çok güzeldi. Hele de bugünkü gibi ılık havalarda Gabby kentin Savannah'ın ilk yüzyılındaki hâlini andırdığını hayal ediyordu.

Geniş sokaklar, ulu ağaçlar ve birkaç bloku kaplayan yüz kadar restore edilmiş ev, Front Caddesi'ne ve marinaya bağlanıyordu. Burada milyonlarca dolar değerinde lüks yatlar, minicik yengeç tekneleri ve sevgiyle bakılan yelkenlilerle yana diziliydi. Marinada muhteşem manzaralı birkaç restoran vardı. Müşterilerine zamanın durduğu bir yerdeymişler hissi veren, piknik masalı, eski tip yerlerdi. Bazen hafta sonları bunlardan birinde bir orkestra sahne alırdı. Geçen yaz 4 Temmuz'da Gabby, Kevin'ı ziyarete geldiğinde rıhtımda bir bando konser vermiş ve bir havai fişek gösterisi düzenlenmişti. Marinada yer kalmadığı için tekneleri birbirlerine bağlamışlardı ve sahipleri karaya ancak birkaç teknenin içinden geçerek ulaşabiliyordu. Tanıdık tanımadık herkes birbirine bira ikram ediyordu.

Caddenin karşısında emlakçılar, hediyelik eşya mağazaları ve küçük sanat galerileri vardı. Gabby akşamları bu galerileri dolaşmaya bayılıyordu.

Çocukken bir ara ressam olmayı düşlemişti. Resme yeteneği olmadığını kabullenmek onun için büyük bir hüsrana olmuştu. Yine de kayda değer bir eseri, sıradan işlerden hemen ayırabilirdi. Bazen bir fotoğraf ya da resmin önünden uzun süre ayrılamazdı. Hatta iki kez buralardan alışveriş yapmıştı. İki tablo da şimdi evinde asılıydı. Birkaç tane daha

almak istiyordu ama şimdilik maddi durumu buna elvermiyordu.

Gabby birkaç dakika sonra evinin bahçesindeki araba yoluna girmişti. Molly onu verandada karşıladı. Bir çiçek tarhını koklayıp işini gördükten sonra arabaya atladı. Gabby, köpeğin kafasını çıkarabilmesi için camı indirdi. Molly buna bayılırdı.

Aşağı Doğu Veteriner Kliniği yalnızca birkaç dakika uzaktaydı. Gabby çakıl taşlı yola sapıp binanın önüne park etti. Victoria dönemi tarzındaki eski yapı bir klinikten çok evi andırıyordu. Gabby, Molly'nin tasmağını takıp saatine göz attı ve veterinerin onu bekletmeyeceğini ümit etti.

Kliniğin camlı kapısı açıldığında Molly kokuyu alarak tasmağını çekiştirdi. Gabby daha ağzını açamadan resepsiyondaki kız ayağa kalktı.

“Molly, değil mi?”

Gabby şaşkınlığını gizleyemedi. Küçük bir şehirde yaşamaya hâlâ alışamamıştı.

“Evet. Ben de Gabby Holland.”

“Memnun oldum. Adım Terri. Ne güzel bir köpek.”

“Teşekkürler.”

“Biz de sizi bekliyorduk. Hemen işe dönmeniz gerekiyordu değil mi? Ben veterinerimize haber vereyim. Siz de bu arada şu formu doldurun lütfen.”

“Tamam. Harika,” dedi Gabby.

Resepsiyonist kız az sonra onları bitişikteki odaya aldı. Molly'yi tartıya çıkarırken, “Kliniğe alışabildiniz mi?” diye sordu. “Ben de çocukları oraya getiriyorum.”

“Evet, ama düşündüğümden daha yoğunmuş,” dedi Gabby.

Terri, Molly'nin kilosunu not aldı. Yine koridora çıktılar. "Doktor Melton'ı çok severim. Oğlum ona bayılıyor."

"Selamınızı söylerim," dedi Gabby.

Terri onları metal bir muayene masasının olduğu odaya aldı. "Doktor Parker birazdan burada olur."

Gabby suratını buruşturarak plastik iskemleye oturdu. Şu ağrı onu öldürecek. Molly odayı koklamaya başlamıştı bile.

Birkaç dakika sonra kapı açıldı. Gabby önce beyaz bir önlük gördü. Sonra bunun üst cebine mavi iplikle işlenen bir isim.

Tam konuşacaktı ki şaşalayıp duraksadı.

"Selam, Gabby," dedi Travis. "Nasılsın?"

Gabby ona bakakalmıştı. Travis'in burada ne işi vardı? Sonra gözlerinin mavi olduğunu fark etti. Halbuki gece karanlıkta kahverengi gibi duruyorlardı.

"Bu da Molly olmalı," dedi Travis. "N'aber, kızım?" Çömelip Molly'nin sırtını okşadı. "Ne güzel şeysin sen öyle."

Gabby önceki akşam konuştuklarını hatırladı. "Se-sen veteriner misin?" diye kekeleydi.

Travis, Molly'nin boynunu kaşırken kafasını salladı. "Baba mesleği. Burayı o açtı. Mezun olunca birlikte çalışmaya başladık."

Gabby tesadüfün bu kadarına hayret etmişti. *Bir günüm de normal geçsin*, diye düşündü.

"Neden bir şey söylemedin?"

"Söyledim ya. Onu veterinerine götür dedim."

Gabby gözlerini kıstı. Bu adam onu sinir etmekten zevk alıyor gibiydi.

"Neyi kastettiğimi biliyorsun."

Travis başını kaldırıp ona baktı.

“Veteriner olmamı mı diyorsun? Fırsat vermedin ki.”

“Yine de söylemeliydin.”

“Bence pek duyacak hâlde değildin. Her neyse. Kötü bir niyetim yoktu.” Gülümsedi. “Önce şu güzel kıza bir bakalım. İşe dönmen gerektiğini biliyorum. Elimi çabuk tutacağım.”

Kötü bir niyeti yokmuş! Adamdaki rahatlığa bak, diye düşündü Gabby. Acaba kalkıp gitse miydi?

Ama Travis, Molly’nin karnını yoklamaya başlamıştı bile. Hem istese bile yeterince hızlı hareket edemezdi. Kollarını göğsünde kavuşturduğunda kürek kemiklerinin arasına bir sancı saplandı. Travis stetoskobunu takarken ona baktı.

“Sen iyi misin?”

“Evet.”

“Emin misin? Acı çekiyor gibisin.”

“İyiyim,” dedi Gabby inatla.

Travis sesindeki sertliği duymamış ya da buna aldırmamıştı. Dikkatini yine Molly’ye verdi. Stetoskobu köpeğin karnında dolaştırdı. Memelerine baktı. Sonra bir ameliyat eldiveni takıp çabucak onu muayene etti.

“Evet, gebe,” dedi eldiveni çöpe atarken. “Yaklaşık yedi haftalık.”

“Söylemiştim,” diye tısladı Gabby. *Hepsi senin o aptal köpeğin yüzünden,* diyecekti ki kendini tuttu.

Travis, Molly’nin dosyasına bir şeyler yazdı. Stetoskobunu cebine koydu.

“Bu arada hâlâ mutlu babanın Moby olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun.”

“Hıh. Tabii.”

“Bir süredir mahallede bir labrador dolanıyor. Galiba ihtiyar Cason’ın. Çok da emin değilim gerçi. Belki oğlundur. Geçenlerde şehre döndü.”

“Moby’nin yapmadığından nasıl bu kadar eminsin?”

Travis hâlâ not alıyordu. Gabby tam onu duymadığını düşünmeye başlamıştı ki Travis omuz silkti.

“Moby kısır da ondan.”

Bazen insanın aklı o kadar karışır ki dili tutulur. Gabby önceki akşam Travis’in evinde estirdiği terörü hatırladı. Adamcağıza ve zavallı köpeğine demediğini bırakmamıştı. Kendini berbat hissediyordu.

“Kısır mı?” diye fısıldadı.

“Evet.” Travis dosyadan kafasını kaldırdı. “İki yıldır. Ameliyatını burada babam yaptı.”

“Ah...”

“Sana söylemeye çalıştım ama dinlemedin. Sonra kendimi kötü hissedip pazar günü sana uğradım ama yoktun.”

Gabby aklına ilk geleni söyledi. “Spordaydım.”

“Ah, ne güzel.”

Gabby derin bir nefes alıp ellerini çözdü. “Galiba sana bir özür borçluyum.”

“Yok canım. Kötü bir niyetin yoktu,” dedi Travis, Gabby’nin iyice ezilip büzülmesine sebep olarak. “Acelen olduğunu biliyorum. Onun için sana Molly’nin durumu hakkında kısaca bilgi vereyim.”

Gabby kafasını salladı. Kendini sınıfın köşesine cezaya gönderilen bir çocuk gibi hissediyordu. Travis’in cumartesi gecesi hakkında bu kadar anlayışlı davranması utancını iki kat artırıyordu.

“Gebelik süresi dokuz hafta. Yani iki haftası daha var. Kalçası yeterince geniş. Bu konuda endişelenmene gerek yok. Bir veterinerin görmesini özellikle istedim. Bazı collie’lerin kalçaları dar oluyor. Şimdilik yapacağın bir şey yok ama doğum için serin ve karanlık bir yere ihtiyaç duyacak. En iyisi garaja birkaç eski battaniye koy. Mutfaktan oraya geçiş var değil mi?”

Gabby kafasını salladı. *Evet.*

“O kapıyı açık bırak. Şimdiden garajı kolaçan etmeye başlayacak. Bu gayet doğal. Büyük olasılıkla yavrularını ortalık sessizken doğurmak isteyecek. Gece ya da sen isteyken. Bu da normal. Yavrular meme emmeyi içgüdüsel olarak keşfeder. Senin müdahale etmene gerek yok. Doğumdan sonra battaniyeleri atmak isteyeceğin için iyi bir şeyler kullanma.”

Gabby yine kafa salladı.

“Hepsi bu kadar. Bir sorun olursa buraya getirirsin. Ya da acil bir durumda evimi biliyorsun.”

Gabby hafifçe öksürerek boğazını temizledi. “Tamam.”

Başka bir şey demeyince Travis gülümseyip kapıya yöneldi. “Onu eve götürebilirsin. İyi ki getirdin. İltihap az bir olasılıktı ama emin olmak lazımdı.”

“Ben... Ben çok teşekkür ederim. Ve özür dilerim.”

Travis ellerini kaldırdı. “Hiç sorun değil. Gerçekten. Canın sıkıktı. Moby de ortalıkta dolaşmaya bayılıyor. Herkes aynı şeyi düşünürdü. Görüşürüz.” Travis eğilip Molly’yi okşadığında Gabby iyice yerin dibine geçti.

Travis -Doktor Parker- odadan çıktığında Gabby bir süre kıpırdamadan oturdu. Sonra yavaşça doğruldu. Kapıdan kafasını uzatıp ortalığın sakinleştiğinden emin olunca resepsiyonda ödemesini yaptı.

Gabby işe döndüğünde hâlâ utançtan kıvranıyordu. Adama neler söylemişti! En iyisi Travis'ten uzak durmaktı. Makul bir süre. Mesela bir elli yıl kadar.

Travis Parker pencereden Gabby'nin Molly'yi arabaya bindirişini izledi. Gabby'nin birbirinden komik surat ifadelerini hatırladıkça kendi kendine gülüyordu. Onu tanı mıyordu tabii ama Gabby gördüğü kadarıyla duyguları ayna gibi yüzüne yansıyan insanlardandı. Bugünlerde nadir bulunan bir özellikti doğrusu. Travis çoğu insanın hayatları boyunca rol yaptığına ve her duruma uygun maskeler taktıklarına inanıyordu. Ama Gabby öyle değildi.

Arabasını alıp Terri'ye yarım saate döneceğini söyledi. Kamyonetine atladığı gibi her zamanki yerine gitti. Her sabah kendine öğle yemeği hazırlayıp buz kutusuna koyardı. Bir yıl önce Front Caddesi'nin sonunda, Shackelford kıyılarına bakan boş bir arsa keşfetmişti. Bir gün hayallerindeki evi buraya inşa etmeyi düşünmüştü hemen. Tek sorun, bunun nasıl bir ev olacağıydı. Travis hayatı basit yaşamayı seviyordu. Florida Keys'te gördüklerine benzeyen küçük bir kulübe düşlüyordu. Dışarıdan yüz yıllık gibi duracak karakterli bir bina istiyordu ama içerisi şaşılabilecek kadar aydınlık ve ferah olacaktı. Fazla

geniş olmasa da olurdu. Salon dışında belki bir yatak odası ve küçük bir çalışma odası yeterdi. Fakat satın alma işlemlerini başlattığında arsanın bir aile evine daha uygun olduğunu düşünmeye başlamıştı. Tabii burada devreye bir eş ve çocuklar giriyordu ki Travis bunu hayal bile edemiyordu.

Bazen kardeşiyle ikisinin bu müzmin bekârlık hevesine nereden kapıldığını bulmaya çalışıyordu. Stephanie'nin de evlenmek için hiç acelesi yoktu zira. Oysa annesiyle babası neredeyse otuz beş yıldır evliydi. Travis onları birbirinden ayrı hayal bile edemiyordu. Tanışma hikâyelerini bin kere dinlemişti. Lisedeyken kilise grubunun kampına gitmişlerdi, annesi turta dilimlerken parmağını kesmiş ve babası da kanamayı durdurmak için onun elini sıkıca tutmuştu. Tek bir dokunuş yetmişti. "O anda beynimde şimşekler çıktı," derdi babası.

Şimdiye kadar Travis hiçbir kadın için böyle şeyler hissetmemiş, evliliğin kıyısından köşesinden bile geçmemişti. Lisedeki kız arkadaşı Olivia'yla ikisini herkes çok yakıştıyordu. Olivia şimdi köprünün karşısındaki Morehead City'de oturuyordu. Travis'le arada Wal-Mart'ta ya da Target'ta karşılaşıyorlardı. Birkaç dakika hoşbeş ediyorlardı, sonra herkes kendi yoluna gidiyordu.

Olivia'dan sonra hayatına sayısız kadın girmişti. Dolayısıyla Travis tecrübesiz bir erkek değildi. Kadınları seviyordu. Şimdiye kadar ne kendisinin ne karşı tarafın kalbinin kırıldığı bir ayrılık yaşamamakla övünürdü. Ayrılıkları hep iki tarafın da rızasıyla olmuştu. Duygular bitince bazı şeyleri zorlamanın anlamı yoktu. İnsanlar zamanla birbirlerine uymadıklarını anlayabilirdi. Eski sevgilileriyle dost kalmaktan gocunmuyordu. Buna yeni ayrıldığı Monica da dâhildi. Çıktığı kadınlardan üçü harika adamlarla evlenmişti. Travis üç düğüne de davet

edilmişti. Ruh eşini bulmaya nadiren kafa yorsa da böyle anlarda hep kendisi gibi açık hava aktivitelerinden hoşlanan, dinamik bir kadın hayal ediyordu. Hayat, yaşamak içindi. Tabii ki herkesin belli bazı sorumlulukları vardı ama bunları çok da kafaya takmamak lazımdı. Travis işini seviyordu, iyi para kazanıyordu, bir evi vardı ve kredi kartlarını zamanında ödüyordu. Fakat bunlar üzerine kurulu bir hayat istemiyordu. O değişik tecrübeler yaşamak, hayatı deneyimlemek istiyordu.

Travis kendini bildi bileli böyle biriydi. Öğrencilik yıllarında derslerde hiç zorlamamasına rağmen, kolayca A alabilecekken genellikle B'yle yetinirdi. Bu durum annesini çileden çıkarırdı. Ne zaman eve karnesini getirse, annesi, "Ah, bir de kendini vererek çalışsan kim bilir neler başaracaksın?" diye sızlanırdı. Fakat okul Travis'i Outer Banks'te sörf yapmak ya da başkalarını korkutacak kadar hızlı pedal çevirmek kadar heyecanlandırmıyordu. Diğer çocuklar okulun beyzbol ya da futbol takımına girmenin hayalini kurarken Travis motosikletiyle rampalardan atlayacağı günlerin gelmesini iple çekiyordu. Ekstrem sporlara tutkundu ve otuz iki yaşına kadar çoğunu denemişti.

Uzaktaki kum tepelerinde vahşi at sürüleri toplanmıştı. Travis onları izleyerek buz kutusundan bir şişe su, bir elma ve tam buğday ekmeğiyle yaptığı hindili sandviçi çıkardı. Her gün aynı yemeği yiyordu. Kahvaltısı da hep aynıydı. Yulaf ezmesi, birkaç yumurtanın beyazıyla yapılmış omlet ve bir muz. Diyeti adrenalin tutkusuyla hiç bağdaşmayacak şekilde sıkıcıydı. Arkadaşları iradesine hayrandı. Oysa bu bir disiplin meselesi değil, tamamen damak zevkinin yeterince gelişmesine bağlı bir durumdu. On yaşındayken bir tabak zencefilli Tay erişttesi yemeye zorlanmış ve bütün gece kusmuştu.

O günden beri en ufak bir zencefil kokusunda banyoya koşuyordu. Bir daha da doğru düzgün hiçbir yemeğin tadını alamamıştı. Genelde az malzemeli, basit yemekleri tercih ediyor, baharatlı ve egzotik lezzetlerden uzak duruyordu. Yaşı büyüdükçe abur cuburu da bırakmıştı. Yirmi yılı aşkındır böyle besleniyordu.

Hindili sandviçini yerken düşüncelerinin akışı onu şaşırttı. Travis genelde derin düşünmezdi. Altı yıl önceki kız arkadaşı Maria onu sıgılıkla suçlamıştı. Travis günü yaşamayı sever, gerekenleri yapar ve boş zamanlarını daha eğlenceli geçirmenin yollarını arardı. Bekâr olmanın büyük avantajı buydu. Kimseye hesap vermeden canının istediğini yapmak.

Sebepten Gabby olmalıydı ama Travis bunun nedenini anlayamıyordu. Gabby'yi tanıımıyordu bile. Gerçek Gabby Holland böyle biri miydi, onu da bilmiyordu. Öfkesine tanık olmuştu ama normal şartlar altında nasıl davrandığı konusunda en ufak bir fikri yoktu. İçinden bir ses onun esprili bir kız olduğunu söylüyordu. Hoş, henüz buna dair bir emare görememişti ya neyse. Mesleğine bakılırsa zeki biriydi. Ama bunlar dışında... Travis onu bir randevuda hayal etmeye çalıştıysa da beceremedi. Yine de kliniğe geldiğine sevinliyordu. En azından komşuluk ilişkileri bozulmayacaktı. Travis kötü komşuların insana negatif enerji verdiğini biliyordu. Joe'nun komşusu baharın ilk gününde yaprakları yakan ve cumartesi-leri sabahın köründe çimlerini biçen türden bir adamdı. Joe, bebeği yüzünden uykusuz kaldığı bir gece neredeyse adamla yumruk yumruğa gelmişti.

En iyisi klasik görgü kurallarına uymaktı. Gabby'yi kızdırmak, küstürmek istemiyordu. Belki arkadaşlarının geldiği bir gün Travis onu da davet ederdi.

Evet, bunu yapabilirim, diye düşündü ve buz kutusunu alıp kamyonetine geri döndü. Sonraki birkaç hastası eskiden beri ilgilendiği kedi ve köpeklerdi. Ama saat üçte biri gekosunu getirecekti. Travis kertenkelelere ve diğer egzotik hayvanlara bakmayı seviyordu. Sahiplerinin onu hayranlıkla dinlemeleri hoşuna gidiyordu. Suratlarındaki, “Adama bak! Dünyadaki bütün hayvanların anatomisini biliyor mu acaba?” ifadesi hoşuna gidiyordu. Travis de onları hayal kırıklığına uğratmamak için uzman bir tavır sergiliyordu. Oysa gerçek bambaşkaydı. Tabii ki dünyanın bütün hayvanları hakkında detaylı bilgi sahibi değildi. Kim öyleydi ki? Ama hastalıklar genelde birbirine benziyor ve tür gözetmeksizin aynı şekilde tedavi ediliyordu. İlaçların dozları değişiyordu sadece. Travis gerektiğinde, daima masasında bulundurduğu kitaba bakıyordu.

Arabasına binerken yine Gabby’yi düşündü. Sörf ya da snowboard yapıyor muydu acaba? Hayır, hiç sanmıyordu. Yine de Travis’in eski sevgililerinin aksine Gabby bu tür sporları denemekten zevk alacak bir kıza benziyordu. Onun hakkında neden böyle bir fikre kapıldığını ise hiç bilmiyordu. Kontağı çevirirken, “Aman,” diye söylendi, “ne önemi var?” Böyle diyordu ama aslında bunlar onun için çok önemliydi.

5

Sonraki iki hafta boyunca Gabby evine bir hırsız gibi gizlice girip çıkma konusunda uzman oldu.

Başka seçeneği yoktu. Travis'e ne diyenekti? Kendini o kadar küçük düşürmüş ve Travis bunu o kadar büyük bir olgunlukla karşılamıştı ki Gabby yeni komşuluk kuralları benimsemeye mecbur kalmıştı. Birinci kural, görmezden gelmekti. O gün veteriner kliniğinde Travis'ten özür dileyerek vicdanını bir nebze rahatlatmıştı. Şimdilik daha fazlasını yapacak cesareti yoktu.

Gerçi Gabby'nin işi her geçen gün zorlaşıyordu. Önceleri arabasını garaja park ediyor ve eve oradan girip çıkıyordu. Fakat şimdi Molly'nin doğumu yaklaştığı için Gabby garajda onu rahatsız etmek istemiyordu. Geriye kalan tek seçenek, Travis'in evde olmadığı saatleri kollamaktı.

Neyse ki elli yıl limitinden vazgeçmişti. Bu durumun birkaç ay kadar sürüp kendiliğinden çözüleceğini umuyordu. Yine de belirli bir unutturma süresi şarttı. Utancı ancak böyle hafifleyebilirdi. Gabby zamanın gerçekleri bulandırdığını

biliyordu. Aylar ya da yıllar içinde en güçlü anılar bile hayal meyal hatıralara dönüşürdü. O da günlük düzenine geri dönmek için bunu bekliyordu. Acele etmeyecekti. Belki bir süre sonra arka verandadan onu gördüğünde el sallardı ve böylece komşuluk ilişkileri yeniden başlardı. Hatta belki bir gün bu olanları gülerek hatırlarlardı. Fakat o vakte kadar Gabby saklambaç oynamaya devam edecekti.

Bu amaçla Travis'in günlük programını öğrenmek zorunda kalmıştı. Zor da olmamıştı hani. Gabby sabahları mutfak penceresinden onu gidişini gözlüyor ve dışarı öyle çıkıyordu. Eve dönerken işi daha kolaydı çünkü Travis genelde ya tek-nede oluyor ya da bir su sporu yapıyordu. Asıl sorun akşamlardı. Travis vaktinin büyük bir kısmını verandada geçirdiği için Gabby eve tıkılıp kalıyordu. Gün batımı ne kadar şahane olursa olsun, Kevin'a gitmediği gecelerde dışarıya adımını atamıyordu. Dolayısıyla Kevin'ı etkilemek için aldığı astronomi kitabına iyice sarmıştı. Fakat Kevin'la yıldızlara bakarken birkaç havalı laf etme planlarını henüz gerçekleştirememişti.

Gabby bu yaşananları daha olgunca karşılayabilirdi aslında ama içinden bir ses Travis'le yüz yüze gelirse dikkatini ona veremeyeceğini söylüyordu. Travis'i dinlemek yerine ona ettiği hakaretleri hatırlayacak ve komşusu üzerinde daha da olumsuz bir izlenim bırakacaktı. Hem aklında başka mevzular vardı.

Bunlardan biri de Kevin'dı. Kevin akşamları genelde Gabby'ye uğruyordu. Hatta geçen hafta sonu en büyük tutkusu golften sonra onda kalmıştı. Ayrıca üç kere akşamı yemeyine çıkmışlar, iki kere sinemaya gitmişler ve bir pazar günü bütün öğleden sonrayı kumsalda geçirmişlerdi. Ve birkaç gün

önce kanepede şaraplarını yudumlarken Kevin, Gabby'nin ayakkabılarını çıkarmıştı.

"Ne yapıyorsun?"

"Ayaklarına masaj yapmamı ister misin? Klinikte bütün gün ayakta duruyorsun. Yorulmuşsundur."

"Dur önce yıkayayım."

"Boş ver. Hem ayak tırnaklarına bayılıyorum. Çok şekerler."

"Bana bak. Sen gizli ayak fetişisti filan değilsin, değil mi?"

"Yok canım. Ama senin ayaklarına bayılıyorum." Kevin böyle dedikten sonra Gabby'nin ayaklarını gıdıkladı. Gabby gülererek ayaklarını çekti. Az sonra tutkuyla öpüşüyorlardı. Kevin sonrasında Gabby'nin yanına uzandığında onu ne kadar çok sevdiğini söyledi. Kevin'ın bunu söyleyiş şeklinden Gabby belki de yakında onun yanına taşınabileceğini düşündü.

Bu iyiye işaretti. Kevin ilk kez gelecekte söz etmeye biraz yaklaşmıştı...

Ama sonra Gabby yine şüpheye kapıldı. Beraber yaşamak geleceğe doğru bir adım atmak mıydı yoksa bugünü devam ettirmek mi? Gabby, Kevin'ın ona evlenme teklif etmesini gerçekten istiyor muydu? Bunu şöyle bir düşündü ve istediğine karar verdi. Ama önce Kevin'ın buna hazır olması gerekiyordu. Tabii bu da, her birlikte vakit geçirişlerinde aklına takılan soruyu beraberinde getiriyordu. Kevin ne zaman hazır olacaktı? Ya da hiç hazır olacak mıydı? Ve Gabby tabii ki onun neden hâlâ hazır olmadığını merak ediyordu.

Birlikte yaşamakla yetinmeyip Kevin'la evlenmeyi istemesi yanlış mıydı? Tanrı biliyor ya, Gabby bundan eskisi kadar emin değildi. Bazı insanlar belirli bir yaşa geldiklerinde ev-

lenmeye karar verirdi. Bazıları da sadece birlikte yaşamayı seçebilir ve onlar da gayet mutlu olurdu. Bazen evlilikle ilgili kesin bir kararı olmaması Gabby'ye tuhaf geliyordu. Evlilik onun hiçbir zaman uzun uzun üzerinde düşündüğü bir şey olmamıştı. Zamanı gelince kendini parmağında bir yüzük buluverecekti. Öyle değil mi?

Bunları düşünmek başını ağrıtıyordu. Şimdi şarabını alıp dışarı çıkabilse ve bir süreliğine dünyayı unutsa ne güzel olurdu. Ama Travis Parker verandasında dergi okuyordu. Gabby yine bir perşembe akşamını içeride geçirecekti.

Kevin geç saatlere kadar çalışmasa birlikte takılabilirlerdi. Bugün de Kevin'in bir dişçiyle randevusu vardı. Adam yeni bir muayenehane açacaktı ve orayı sigortalatması gerekiyordu. Bu tabii Kevin açısından iyiydi. Gabby, onun, işini büyütmeyi ne kadar istediğini biliyordu. Fakat Kevin ertesi sabah da babasıyla Myrtle Beach'te bir toplantıya gidiyordu ve gelecek çarşambaya kadar görüşemeyeceklerdi. Kevin'in babası Kuzey Carolina'nın doğusundaki en büyük sigorta şirketlerinden birinin kurucusuydu ama artık emeklilik yaşı gelmişti ve Kevin, Morehead City'deki ofislerinde her geçen gün daha çok sorumluluk alıyordu.

Gabby bazen kariyerinin daha çocukken belirlenmesinin nasıl bir his olduğunu merak ederdi. Çok kötü bir şey olmasa gerekti. Özellikle de ailenin başarılı bir işi varsa. Aile şirketine müdür olmak uzaktan basit gibi görünse de Gabby, Kevin'in ne kadar çok çalıştığına yakından şahit oluyordu. Babası bu aralar haftada en fazla yirmi saatini ofiste geçiriyordu. Bu durumda Kevin da altmış saate yakın mesai yapıyordu. Otuz kişilik ofisin yönetim sorunları hiç bitmiyordu. Neyse ki Kevin'in insanlarla baş etme konusunda doğal bir

yeteneği vardı. Gabby iki kere şirketin Noel partisine katılmıştı ve partide tanıştığı insanlar Kevin'in yöneticiliğini öve öve bitirememişti.

Gabby, sevgilisiyle gurur duyuyordu ama böyle eve kapandığı gecelerde de hayıflanmadan edemiyordu. Bir an kumsalla gidip şarabını orada içmeyi düşündüyse de sonra vazgeçti. Evde yalnız olmakla bir sorunu yoktu ama kumsalda tek başına içki içmenin ezikçe bir yanı vardı. İnsanlar tek bir arkadaşı bile olmadığını düşünecekti ki bu doğru değildi. Gabby'nin birçok arkadaşı vardı. Ne yazık ki hepsi kilometrelerce uzaktaydı. Bunu hatırlayınca suratı daha da asıldı.

Öte yandan köpeğini dolaştırmaya çıksa... O zaman ezik gibi görünmezdi. Ecza dolabındaki bütün ağrı kesicileri bitirdikten sonra nihayet tutukluğu geçmişti. Gabby bir daha *Body Pump* dersine girmemişti tabii. Oradakilerin mazoşist olduğuna karar vermişti. Ama spor salonuna düzenli olarak gidiyordu. En azından son birkaç gündür. Pazartesi ve çarşamba gitmişti ve ertesi gün de gitmeyi planlıyordu.

Kanepeden kalkıp televizyonu kapadı. Molly ortalıkta yoktu. Gabby onun garajda olduğunu tahmin ederek o tarafa yöneldi. Kapıyı aralık bırakmıştı zaten. İçeri girip ışığı açtı ve ilk gördüğü uçuşan tüyler oldu. Ayaklarına bir şey dolandı. Gabby önce köpeğine seslendi.

Sonra bağırmaya başladı.

Travis buzdolabındaki haşlanmış tavuk göğsünü çıkarıyordu ki sokak kapısı çılgınca yumruklanmaya başladı.

"Doktor Parker! Travis! Orada mısın?"

Gabby'nin sesini tanıması birkaç saniye aldı. Kapıyı açtığı anda kız bembeyaz bir suratla karşısında dikiliyordu.

“N’olur gel,” dedi Gabby nefes nefese. “Molly çok kötü.”

Gabby evine koşarken Travis kamyonetinin arkasından çiftlik hayvanları için bulundurduğu çantayı aldı. Babası bu çantanın acil durumlar için daima dolu olması gerektiğini özellikle vurgulardı. Travis kafasını kaldırdığında Gabby kendi evine giriyordu. Koşup ona mutfakta yetişti ve garaja birlikte girdiler.

“Nefes alamıyor,” dedi Gabby dehşetle. “Kusuyor. İçinden bir şey çıkmış.” Travis teşhisi hemen koydu. Rahim kaymıştı. Geç kalmadığını umdu.

“Ellerimi yıkayayım,” dedi. Mutfağa koşup eviyede çabucak ellerini yıkadı. “Işık lazım. Bir lamba getirebilir misin?”

“Onu kliniğe götürmeyecek misin?”

“Belki sonra,” dedi Travis sesindeki endişeyi gizlemeye çalışarak. “Ama şimdi olmaz. Önce bir şey deneyeceğim. Bana ışık lazım, Gabby. Hemen.”

“Ah, tabii.” Gabby mutfak kapısında kayboldu. Az sonra döndüğünde elinde bir lamba vardı. “İyi olacak değil mi?”

“Önce durumun ne kadar ciddi olduğunu anlayalım.” Ellerini bir cerrah gibi önünde tutarak yerdeki çantayı işaret etti. “Şunu getirebilir misin? Lambayı Molly’ye en yakın prize tak.”

“Tamam,” dedi Gabby soğukkanlı davranmaya çalışarak.

Travis köpeğe yaklaştı. Gabby lambayı fişe taktığında Travis köpeğin baygın olmadığını görerek rahat bir nefes aldı. Molly’nin inlediğini duyabiliyordu ki böyle bir durumda gayet normaldi. Sonra dikkatini vulvadan fişkıran boru şeklinde kitleye verdi. Yavrulara göz attı. Doğum son yarım saat içinde gerçekleşmişti. Bu durumda kangren olasılığı azalıyordu. İyi, diye düşündü.

“Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu Gabby.

“Molly’yi okşa. Kulağına bir şeyler fısılda. Sakinleşmesi gerek.”

Gabby, Molly’nin baş ucuna oturdu. Travis de köpeğin yanına çömeldi. Gabby mırıldanmaya başladı. Molly dilini dışarı sarkıttı ki bu da iyiye işaretti. Travis rahmi usulca kontrol ettiğinde Molly irkildi.

“Neyi var?”

“Rahim kayması. Rahmin bir kısmı ters dönüp vulvadan dışarı çıkmış.” Travis rahmi usulca muayene etmeyi sürdürdü. Yırtılan ya da çürüyen bir yeri olup olmadığına baktı. “Doğum sırasında sorun yaşad mı?”

“Bilmiyorum ki. Doğurduğunun farkında bile değildim. İyileşecek değil mi?”

Travis’in bütün dikkati Molly’deydi. Cevap vermedi. “Çantada tuzlu bir çözelti var. Bir de jel. Onları ver.”

“Ne yapacaksın?”

“Rahmi temizlemem gerek. Sonra onu biraz içeri sokmaya çalışacağım. Şanslıysak kendiliğinden yerine oturur. Yoksa ameliyat gerek. Umarım iş o noktaya varmaz.”

Gabby, Travis’e istediklerini verdi. Travis rahmi üç kez silip jele uzandı.

Gabby bunu izlemeye dayanamayacağı için Molly’nin kulağına eğildi. Ona defalarca ne kadar iyi bir köpek olduğunu fısıldadı. Travis konuşmadan işini yapıyordu.

Gabby ne kadardır garajda olduklarını bilmiyordu. On dakika da olabilirdi, bir saat de. Sonunda Travis geri çekildi. Omuzları gevşemişti.

“Bitti mi? İyi mi?” diye sordu Gabby hemen.

“Hem evet, hem hayır. Rahim yerine yerleşti. Ama kliniğe götürmemiz gerek. Birkaç gün orada gücünü toplar. Serum ve antibiyotik şart. Bir de ultrasonla bakmak lazım. Başka bir sorun çıkmazsa çabucak toparlanır. Kamyoneti garaja yanaştıracam. Arkayı da ayarlayayım. Orada birkaç battaniye olacaktı.”

“Rahmi tekrar sarkmaz, değil mi?”

“Sanmam. Dediğim gibi, normal hâlini aldı.”

“Yavrular ne olacak?”

“Onları da götüreceğiz. Anneleriyle olmaları gerek.”

“Emzirmek Molly’nin canını acıtmaz mı?”

“Hayır. Serum ondan lazım zaten. Onları kolay emzirsin diye.”

Gabby’nin omuzları gevşedi. Onları sıkıttığının farkında değildi. İlk kez gülümsedi. “Sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.”

“Ettin ya işte.”

Travis kamyonetin arkasını hazırladıktan sonra Molly’yi dikkatle kucakladı. Gabby de yavruları aldı. Altı köpek de kamyonete bindiğinde Travis çantasını toplayıp ön koltuğa fırlattı.

“Sana haber veririm,” dedi.

“Dur. Ben de geliyorum.”

“Molly’nin dinlenmesi gerek. Sen yanında olursan daha çok heyecanlanır. Merak etme, ona iyi bakacağım. Bütün gece yanında duracağım.”

Gabby duraksadı. “Emin misin?”

“Molly iyileşecek. Söz.”

Gabby usulca gülümsedi. “Biliyorsun, ben de meslektenim. Bize asla söz vermememiz öğretildi. Elimizden geleni yapacağımızı söyleriz sadece.”

“Söz vermeseydim daha mı iyi hissederdin?”

“Hayır. Yine de seninle gelmem gerektiğini düşünüyorum.”

“Yarın çalışmayacak mısın?”

“Sen?”

“Çalışacağım ama benim işim bu. Hem klinikte yatağım var. Sen yerde uyumak zorunda kalacaksın.”

“Bana yatağı vermeyeceksin yani?”

Travis kamyonete bindi. “Mecbur kalırsam veririm tabii,” dedi gülümseyerek. “Ama sevgilin kıskanır diye korkuyorum.”

“Sevgilim olduğunu nereden biliyorsun?”

Travis kapıyı kapatmak için uzandı. “Bilmiyordum,” dedi. Sesinde belli belirsiz bir hayal kırıklığı vardı. Sonra kendini toplayarak gülümsedi. “Bana bırak. Yarın ararsın, durumu hakkında konuşuruz.”

“Tamam,” dedi Gabby.

Travis kapıyı çekti, kamyoneti çalıştırdı. Ardından camı indirip başını dışarı uzattı. “Merak etme,” dedi yine. “İyi olacak.”

Travis sokağa inip sola döndü. İleride camdan kolunu çıkarıp ona son kez el salladı. Travis’in göremeyeceğini bilmesine rağmen Gabby de aynı şekilde karşılık verdi. Sonra kamyonet köşeyi döndü ve gözden kayboldu.

Gabby yatak odasına gidip aynanın önünde durdu. Erkeklerin akıllarını başlarından alacak kadar güzel olmadığını biliyordu ama aylardır ilk kez Kevin dışında birinin onu nasıl bulduğunu merak ediyordu.

Yorgunluğu ve biraz dağılan saçları dışında neyse ki sandığı kadar korkunç görünmüyordu. Nedense buna sevindi. Sevgilisi olduğunu öğrenince Travis’in hayal kırıklığıyla asılan yüzünü hatırlayınca da kıpkırmızı kesildi. Kevin’a karşı hislerinde bir değişiklik yoktu tabii ama...

Travis Parker hakkında çok yanılmıştı. Hem de baştan beri, hemen her konuda. Travis'in acil bir durumda böylesine soğukkanlı davranabilmesi Molly'yi etkilemişti. Gerçi neden şaşırıyordu ki? Ne de olsa bu onun işiydi.

Böylece Kevin'ı aramaya karar verdi. Kevin son derece anlayışlı davranıp hemen geleceğini söyledi.

"Nasılsın?" diye sordu Kevin.

Gabby ona yaslandı. Kevin'ın kollarında olmak onu rahatlatmıştı. "Bilmem. Endişeliyim galiba."

Kevin ona daha sıkı sarıldı. Yeni duştan çıkmış gibi tertemiz kokuyordu. Gabby bu kokuyu keyifle içine çekti. Kevin rüzgârda dağılan saçlarıyla bir üniversite öğrencisi kadar genç görünüyordu.

"İyi ki komşun buradaymış," dedi. "Adı Travis'ti değil mi?"

"Evet." Gabby kafasını kaldırdı. "Tanışıyor musunuz?"

"Şahsen değil. Babamın müşterilerinden. Kliniğini bize sigortalattı."

"Burada herkes birbirini tanır sanırdım."

"Öyle ama ben Morehead City'de büyüdüm. Beaufort'ta neredeyse hiç arkadaşım yoktu. Hem Travis benden birkaç yaş büyük galiba. Ben liseye başladığımda üniversiteye gitmiş olmalı."

Gabby kafasını salladı. Sessizlikte düşünceleri yine Travis'e kaydı. Molly'yle ilgilenirken yüzünde beliren ciddi ifadeyi düşündü. Sonra tuhaf bir suçluluk duygusuna kapılarak burnunu Kevin'ın boynuna sürttü. Kevin onun omzunu okşadı. Gabby bu tanıdık dokunuşun verdiği huzurla iç geçirdi. "İyi ki geldin," diye fısıldadı. "Bu gece sana ihtiyacım vardı."

Kevin saçlarını öptü. "Tabii geleceğim."

“Biliyorum ama toplantının vardı. Yarın da erkenden yola çıkacaksın.”

“Boş ver. O kadar önemli bir şey değil. Beş dakikada hazırlanırım. Keşke daha erken gelebilseydim.”

“İçin kaldırmazdı.”

“Olsun, en azından yanında olurdum.”

“Şimdi buradasın işte.”

Kevin onun saçlarını okşadı. “Geziyi iptal edeyim mi? Babama durumu anlatırım.”

“Yok canım. Yarın ben de çalışacağım zaten.”

“Emin misin?”

“Tabii. Sorman yeter. Teşekkür ederim.”

Max Parker önce hasta odasındaki köpeği gördü. Sonra ofisindeki yatakta uyuklayan oğlunu. Max onlara kahve yaparken Travis, babasına olanları anlattı.

“İlk seferin için hiç de fena bir iş çıkarmamışsın,” dedi Max. Beyaz saçları ve gür bıyıklarıyla tam bir babacan kasaba veterineri portresi çiziyordu.

“Bu durumdaki bir köpeği tedavi ettin mi hiç?”

“Hayır,” dedi Max dürüstçe. “Ama bir atı etmiştim. Çok nadir rastlanan bir vaka. Yine de Molly iyi görünüyor. Odaya girdiğimde doğrulup kuyruk salladı. Kaça kadar başında bekledin?”

Travis kahvesini yudumladı. “Daha yeni yatmıştım. Tekrarlamayacağından emin olmak istedim.”

“Binde bir ihtimal,” dedi Max. “Yine de iyi yapmışsın. Sahibini aradın mı?”

“Hayır.” Suratını ovuşturdu. “Of. Acayip yorulmuşum.”

“Hadi sen git uyu. Ben burayı hallederim. Molly de bana emanet.”

“Olmaz. Bütün işi senin üzerine yıkamam.”

Max sırtıttı. “Bugün cuma, oğlum. Zaten izinlisin.”

Travis son bir kez Molly’nin yanına uğrayıp klinikten çıktı. Evinin önünde kamyonetinden indiğinde kollarını havaya kaldırarak uzun uzun gerindi. Sonra Gabby’nin evine gitti. Kısa bir tereddüdün ardından posta kutusundaki gazeteyi aldı. Verandada tam kapıya elini uzatmıştı ki yaklaşan ayak seslerini duydu. Kapı açıldı ve Gabby onu karşısında görünce irkildi.

“Ah, selam,” dedi. “Ben de seni arayacaktım.”

Ayakları çıplaktı. Beyaz bir tişörtle bol bir pantolon giymiş, saçlarını kısaçlı tokayla dağınık bir topuz yapmıştı. Travis bir kez daha onun ne kadar çekici olduğunu düşündü. Ama bugün her zamankinden de doğaldı.

Yapmacıksız, diye düşündü Travis. “Eve gidiyordum da,” diye açıkladı hemen. “Geçerken uğrayayım dedim. Molly gayet iyi.”

“Sahi mi?”

Travis başını salladı. “Ultrasonla da baktım. İç kanaması yok. Serum taktım. Aslında bu akşam bile eve gelebilirdi ama bir gece daha kalsın istiyorum. Babam klinikte. Ben de biraz dinlenip geri döneceğim.”

“Onu görebilir miyim?”

“Tabii. Ne zaman istersen. Ultrasonda rahat dursun diye hafif bir sakinleştirici verdim. Uykulu görürsen endişelenme.” Duraksadı. “Bu arada yavrular da iyi. Acayip şekerler.”

Gabby gülümsedi. Travis’in konuşmasındaki belli belirsiz aksanı yeni fark ediyordu. “Tekrar teşekkür ederim,” dedi.

“Lafını bile etme. Yardım edebildiysem ne mutlu bana.”
Gazeteyi gösterdi. “Bunu getirdim.”

“Sağ ol,” dedi Gabby elini uzatırken.

Bir an konuşmadan birbirlerine baktılar.

“Kahve ister misin? Yeni yaptım,” dedi Gabby.

Travis başını iki yana salladığında hem rahatladı hem de hayal kırıklığına uğradı.

“Teşekkürler. Uyumaya çalışırken uykumu kaçırmasam daha iyi.”

Gabby güldü. “Komik.”

“Deniyorum,” dedi Travis. Gabby onu bir barda, aynı cevabı çekici bir kadına verirken hayal etti. İçinden bir ses Travis’in ona kur yaptığını söylüyordu ama emin de olamıyordu.

“Ben kaçayım,” dedi Travis. “Bir an önce kafayı vurup yatsam iyi olacak. Sen de işe geç kalma.” Verandanın basamaklarını inmek için döndü.

Gabby dayanamayıp arkasından seslendi. “Kaçta kliniğe döneceksin? Şey için soruyorum. Molly’ye bakmaya geleceğim ya?”

“Bilmem ki. Kaç saat uyuduğuma bağlı.”

“Ah, tabii.” Gabby bunu sorduğuna çoktan pişman olmuştu. Kendini aptal gibi hissediyordu.

“En iyisi sen kaçta gelebileceğini söyle,” diye ekledi Travis. “Yemeğe kaçta çıkıyorsun? Klinikte buluşuruz, olur mu?”

“Ben...”

“Kaçta?” diye sordu Travis yine.

Gabby yutkundu. “Bire çeyrek kala iyi mi?”

“Tamam, görüşürüz,” dedi Travis. “Bu arada bu kıyafet sana çok yakışmış.”

*

Neler oluyordu?

Gabby sabahı rüyada gibi geçirdi. İki bebek muayene etti, dört kulak iltihabı teşhisi koydu, bir aşı yaptı ve bir ultrason tavsiyesinde bulundu. Otomatik pilota bağlamış gibiydi. Bir yanı görevini yapıyordu ama diğer yanı hâlâ verandasındaydı. Travis ona kur mu yapıyordu? Ve o da bundan hoşlanıyor muydu?

Gabby şehirde bir arkadaşı olmasını ne kadar çok isterdi. Yakın bir kız arkadaşın yerini kimse tutamazdı. Klinikteki hemşirelerle konumu gereği sıkı fıkı olamıyordu. Ara sıra onları kendi aralarında konuşup gülüşürken görüyordu. O yaklaştığında hemen susuyorlardı ve Gabby şehre taşındığından beri hemen her gün hissettiği yalnızlıkla bir kez daha yüzleşiyordu.

Öğleye kadarki son hastasını da muayene etti (çocuğu bir kulak burun boğazcıya yönlendirdi; belki de bademcik ameliyatı gerekecekti). Stetoskobunu önlüğünün cebine koyup odasına gitti. Öyle ahım şahım bir yer değildi. Hatta Gabby burayı daha önce depo olarak kullandıklarından şüpheleniyordu. Penceresi yoktu ve masa neredeyse tüm odayı kaplıyordu. Yine de kendine ait bir yeri olması çok güzeldi. Gabby köşedeki küçük dosya dolabının alt çekmecesinden çantasını aldı. Saatine göz attı. Öğle arasına birkaç dakika vardı. Bir iskemle çekip parmaklarını dağınık buklelerinin arasına daldırdı.

Travis konusunu abarttığına karar verdi. Herkes birbirine kur yapardı. İnsan doğası bunu gerektirirdi. Hem Travis'le dün gecedен sonra artık arkadaş sayılırlardı.

Arkadaş. Yeni bir şehirde kurduğu yeni hayatındaki ilk arkadaş. Bu hoşuna gitmişti. Bir arkadaş edinmenin nesi yan-

lıştı? Gabby önce gülümsedi, sonra kaşlarını çattı. Komşularla iyi ilişkiler kurmak güzeldi tabii ama çapkın bir komşuyla samimiyeti ilerletmek tehlikeli olabilirdi. Özellikle de söz konusu komşu Travis kadar yakışıklıysa. Kevin kıskanç biri değildi, yine de Gabby'yle Travis'in haftanın birkaç akşamı arka verandada kahve içmesine bayılmayacağı kesindi. Oysa samimi komşular böyle yapardı, öyle değil mi?

Gabby o gün veteriner kliniğine son derece masumane hislerle gidiyordu. Fakat nedense şu rahatsız edici suçluluk duygusunu bir türlü içinden atamıyordu.

Bir an duraksadı: *Kafayı mı yiyorum?*

Yanlış bir şey yapmamıştı. Travis de öyle. Kapı komşusu bile olsalar bu küçük flörtleşmeden hiçbir şey çıkmayacaktı. Gabby'yle Kevin, Kuzey Carolina Üniversitesi'ndeki son yıllarından beri birlikteydi. Buz gibi bir akşamda Gabby arkadaşlarıyla Spanky's'ten çıktığında şapkası uçmuş, Kevin onu yakalamak için kendini Franklin Caddesi'nin ortasına atmıştı. O anda şimşekler falan çıkmadıysa da aralarında minicik bir elektriklenme olmuştu.

O zamanlar Gabby asla ciddi bir ilişki istemiyordu. Hayatı yeterince karmaşıktı zaten. Finaller başlamak üzereydi, kirasını ödemekte zorlanıyordu ve henüz asistanlık için okula neredede gideceği belli değildi.

Şimdi aptallığına gülüyordu belki ama o zaman hayatta vermesi gereken en büyük karar buymuş gibi geliyordu. Hem MUSC Charleston, hem de Doğu Virginia, Norfolk'taki programlara kabul edilmişti. Annesi Charleston'ı seçmesi için baskı yapıyordu. "Bunda düşünecek ne var, Gabrielle? Evden yalnızca birkaç saat uzakta olacaksın. Ayrıca Charleston daha kozmopolit bir yer, hayatım."

Gabby'nin de gönlü Charleston'dan yanaydı ama içinden bir ses orayı cazip bulmasının altında yatan sebeplerin yanlış olduğunu söylüyordu. Gece hayatı, güzel bir şehirde yaşamının heyecanı, kültür ve renkli bir sosyal hayat. Kendine bunlardan zevk alacak zamanı olmayacağını hatırlatıp duruyordu.

Birkaç kilit ders dışında, asistan doktorluk öğrencileri tıp fakültesi öğrencileriyle aynı müfredat programını izliyordu. Fakat onların bunu bitirmek için dört değil, iki buçuk yılları vardı. Gabby şimdiden korkunç hikâyeler duymuştu. Sonuna kadar açılan bir yangın hortumu misali, müthiş bir bilgi akışına maruz kalacaktı. Gabby iki kampüsü de ziyaret etti ve Doğu Virginia'daki program daha ağır bastı. Belirli bir sebebi yoktu. Sadece orayı daha rahat ve amacına daha uygun bulmuştu.

Yine de bocalıyordu işte.

Şapkasının uçtuğu kış, Gabby işte bu kararı vermeye çalışıyordu. Gabby o akşam Kevin'a teşekkür etti ve onu hemen unuttu. Birkaç hafta sonra Kevin onu okulun bahçesinde gördü. Gabby onu unutmuştu ama Kevin, Gabby'yi hatırlıyordu.

Kevin'ın rahat ve uysal tavırları, o güne kadar tanıştığı burnu havada üniversiteli oğlanlardan çok farklıydı. Diğer çocukların çoğu deli gibi içip Tarheels-Duke maçlarında çıplak popolarına takımın baş harflerini yazarlardı. Velhasıl üniversite bahçesindeki sohbetleri kafelerde ve daha sonra akşam yemeklerinde sürdü. Gabby mezuniyette kepini havaya fırlatırken Kevin'a sırlıslıkla aşıkta. O zamana kadar okul tercihini yapmıştı. Kevin, Morehead City'de yaşamayı planlıyordu. Gabby sonraki birkaç yıl oranın yalnızca birkaç saat

güneyinde olacaktı. Sanki kader ağlarını onlar ciddileşmeden çok önce örmüştü.

Sonraki yıllarda Gabby ve Kevin, Norfolk ile Morehead City arasında mekik dokudu. Birbirlerinin aileleriyle tanıştılar. Defalarca kavga edip barıştılar, ayrılıp yeniden birleştiler. Gabby hiç sevmemesine rağmen Kevin'la birkaç kere golf bile oynadı. Kevin zaman içinde hiç değişmedi. Hep Gabby'nin üniversitede tanıdığı rahat ve uysal erkek olarak kaldı. Tam bir küçük şehir insanıydı. Hayatın yavaş aktığı bir yerde büyümüştü. Yavaşlık içine işlemiş gibiydi. Gabby'yi endişelendiren şeyleri umursamamakla yetinir, Gabby'nin karamsarlığa kapılmasına sebep olan şeylere omuz silkerdi.

Gabby ilişkilerini bunca zaman yürütebilmelerini buna bağlıyordu. Birbirlerini dengeliyorlardı. Birbirlerine iyi geliyorlardı. Kevin ile Travis arasında bir seçim yapması söz konusu bile olamazdı.

Gabby bu konuyu açıklığa kavuşturmanın rahatlığıyla Travis'in ona kur yapmasını dert etmemeye karar verdi. Çapkın komşusu ona dilediği kadar asılabilirdi. Sonuçta Gabby hayatını kiminle geçirmek istediğini biliyordu ve kendinden emindi.

Gabby tam da Travis'in söz verdiği gibi köpeğini beklediğinden daha sağlıklı buldu. Molly onu görünce coşkuyla kuyruğunu salladı ve minik tüy yumaklarını andıran yavrularını bırakıp onun elini yalamaya geldi. Burnu soğuktu ve Gabby'nin etrafında dönerken her zamanki enerjisi yoktu. Yine de iyiydi. Sevgi gösterisi bitince Gabby'nin yanına oturdu.

"İyi olduğuna sevindim," diye fısıldadı Gabby onu sevgiyle okşayarak.

“Ben de,” dedi Travis kapının oradan. “Molly gerçek bir savaşçı.”

Gabby arkasını döndüğünde Travis’in kapıya yaslandığını gördü.

“Yanılmışım,” dedi elinde bir elmayla Gabby’ye yaklaşıırken. “Molly bu gece eve gidebilir. İştten sonra onu alabilirsin. Mecbur değilsin tabii. Bir gece daha kalsın dersen o da olur. Fakat Molly umduğumdan daha çabuk iyileşti.” Çömeliip parmaklarını şaklattı. “N’aber, tatlı kız?” dedi sevecen bir sesle. Molly onu bırakıp Travis’e sokulunca Gabby şaşırdı.

“Ufaklıklar da turp gibi,” dedi Travis. “Evde onlara kulübe gibi bir şey yaparsan ortalık pislenmez. Şu büyük karton kutulardan kullanabilirsin. İçine gazete kâğıdı koydun mu tamamdır.”

Gabby onu pek dinlemiyordu. Elinde olmadan bir kez daha Travis’in ne kadar yakışıklı olduğunu düşündü. Onu her görüşünde buna takılıp kaldığını fark edince canı sıkıldı. Travis’in dış görünüşü, kafasının içinde uyarı çanları çalmasına sebep oluyordu sanki.

Travis uzun boyluydu ve dimdik duruyordu; ama Gabby’nin tanıştığı ilk uzun boylu erkek de değildi. Güler yüzlüydü; ama onun gibi bir sürü insan vardı. Dişleri o kadar beyazdı ki doğal olamazdı, kesin dişçisinin marifetiydi; yine de Gabby onun gülüşünden etkilenmeden edemiyordu. Fit bir vücudu vardı; ama Amerika’daki spor salonlarının neredeyse tamamı böyle adamlarla doluydu. Deli gibi spor yaparlar, haşlanmış tavuk göğsü ve yulaf dışında hiçbir şey yemezler ve günde yirmi kilometre koşarlardı. Öte yandan o erkeklerden hiçbirinin, Gabby’nin üzerinde böyle bir etkisi olmamıştı.

Travis'i farklı kılan neydi?

Çirkin bir adam olsaydı her şey daha kolay olurdu. İlk karşılaşmalarından Gabby'nin şimdiki rahatsızlığına dek her şey. O zaman bu kadar sersemlemezdi çünkü. *Buraya kadar*, dedi içinden. Travis'le ilişkisini uzaktan bir selamlaşmayla sınırlı tutmaya karar verdi. Böylece kafası karışmadan hayatına devam edecekti.

Travis onu dikkatle süzdü. "İyi misin? Daldın gittin."

"Yorgunum," diye yalan söyledi Gabby. Molly'yi işaret etti. "Seni sevmiş."

"Ah, evet. İyi anlaştık. Galiba sabah verdiğim ödül çubukları işe yaradı. Köpekler onlara bayılıyor. Saldırgan köpeklerden şikâyet eden kuryelere yanlarında böyle şeyler bulundurmalarını öneriyorum."

"Benim de aklımda bulunsun," dedi Gabby kendini top-layarak.

Yavrulardan biri mızıklanmaya başlayınca Molly hemen o tarafa döndü. Gabby'yle Travis'in varlığını bile unutmuş gibiydi. Travis doğrulup elmayı kotuna sildi. "Eee, ne yapmaya karar verdin?" diye sordu.

"Hangi konuda?"

"Molly'yi diyorum."

"Ne olmuş ki ona?"

Travis kaşlarını çatı. "Bu akşam onu eve götürecekt misin?" diye sordu her bir kelimeyi vurgulayarak.

Gabby sınıfa takdim edilen yeni bir öğrenci gibi kıpkırmızı kesildi. "Ah, pardon." Kendini tekmeleme arzusunu bastırıp hafifçe öksürdü. "Götüreyim diyorum. Madem iyi."

"Tabii," dedi Travis. "Molly genç ve sağlıklı bir köpek. Yine de ciddi bir tehlike atlattı. Şanslıymış ki kurtuldu."

Gabby kollarını göğsünde kavuşturdu. "Öyle."

Travis'in tişörtünü yeni fark ediyordu. Önünde Key West'teki bir köpek kuaförünün logosu vardı. Travis elmasını ısırtıp Molly'yi işaret etti.

"Doğrusunu istersen iyi olması seni daha çok heyecanlandırır sanmıştım."

"Aslında bayağı heyecanlıyım."

"Öyle görünmüyorsun da..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Bilmem." Elmasından bir ısırık daha aldı. "Dün gece kapıma geldiğinde o kadar perişandın ki daha mutlu olursun sandım. Ne de olsa benim yakında olmam büyük şanstı. Başka biri ne yapacağını bilemezdi."

"Minnettar olduğumu söyledim ya. Daha kaç kere teşekkür edeceğim?"

"Bilmem. Sence?"

"Sen sordun, sen söyle."

Travis kaşlarını kaldırdı. "Asıl sen sordun."

Pekâlâ, diye düşündü Gabby. "Teşekkür ederim," dedi ellerini havaya kaldırarak. "Bütün yaptıkların için tekrar teşekkür ederim."

Karşısında kulakları iyi duymayan bir ihtiyar varmış gibi bağırarak konuşmuştu.

Travis güldü. "Hastalarına da böyle mi davranıyorsun?"

"Nasıl?"

"Bu kadar ciddi."

"Aslına bakarsan hayır."

"Ya arkadaşlarına?"

"Hayır..." Gabby'nin kafası karışmıştı. "Nereye varmaya çalıştığını anlamadım."

Travis elmasından bir ısıklık alarak mahsus bekledi. "Hiç. Sadece merak ettim," dedi sonra.

"Neyi?"

"Gerçekten böyle biri misin yoksa yalnızca benimle mi ciddisin diye. Eğer ikincisiyse koltuklarım kabardı doğrusu."

Gabby yanaklarının kızardığını hissedebiliyordu. "Neden bahsettiğin konusunda hiçbir fikrim yok."

Travis sırıttı. "Öyle olsun."

Gabby zekice ve beklenmedik bir laf etme arzusuyla ağzını açtı. Travis'e haddini bildirecek bir şey söylemek istiyordu. Fakat aklına hiçbir şey gelmedi. Travis elmasının koçanını çöp kutusuna atıp ellerini yıkamak için lavaboya döndü.

"Bak ne diyeceğim?" dedi omzunun üzerinden. "Yarın birkaç arkadaşım bana gelecek. Sen de uğrarsan sevinirim."

Gabby onu doğru duyduğundan emin olamayarak gözlerini kırıştırdı. "Beni evine mi davet ediyorsun?"

"Evet."

"Nasıl yani? Bir randevu gibi mi?"

"Sadece arkadaşça bir buluşma," dedi Travis ellerini kurularken. "Bu sene paraşüt teknesini ilk kez suya indireceğim. Onu kutlayacağız. Eğlenceli olacak."

"Gelen insanlar çift mi?"

"Kardeşimle ben hariç hepsi evli."

Gabby başını iki yana salladı. "İı, şey, gelebileceğimi sanmıyorum. Benim erkek arkadaşım var."

"Eee, ne güzel işte. Onu da getir."

"Neredeyse dört yıldır birlikteyiz."

"Dedim ya, o da buyursun."

Gabby iyice şaşalamıştı. "Ciddi misin?" diye sordu.

“Elbette. Neden olmayayım?”

“Maalesef gelemes. Birkaç günlüğüne şehir dışına çıktı.”

“O zaman sen gel. Başka bir işin varsa bilemem tabii ama...”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Neden?”

“Ben... ona âşığım.”

“Eee?”

“Eee ne?”

“Hem bizimle takılıp hem ona âşık olamaz mısın, anlamadım ki. Havayı yirmi altı derece veriyorlar. Hiç tekne paraşütü yaptın mı?”

“Hayır. Ama konumuz bu değil.”

“Sevgilin mi kızar?”

“Kızmaz ama rahatsız olabilir.”

“Ah, anladım. Çok kıskanç biri ve o yokken evden dışarı adımını atmanı istemiyor.”

“Hayır, hiç öyle biri değildir.”

“O zaman eğlenmeni istemiyor.”

“Hayır!”

“Yeni insanlarla tanışmana mı karşı?”

“Tabii ki hayır!”

“Tamam o zaman,” dedi Travis. Kapıya doğru yürüdü ve tam çıkarken duraksadı. “On, on bir gibi bende olurlar. Yanına mayonu al yeter. Bira, şarap ve soda olacak. Başka bir tercihin varsa kendi içkini getirmen gerekecek.”

“Ben...”

Travis ellerini kaldırdı. “Bak. İstiyorsan gel, tamam mı? Baskı yok.” Omzunu silkti. “Ben yalnızca birbirimizi tanımak için iyi bir fırsat olur diye düşündüm.”

Gabby hayır demesi gerektiğini biliyordu. Fakat aniden kuruyan boğazını rahatlatmak için yutkundu ve “Olur, belki gelirim,” dedi.

7

Cumartesi sabahı güzel başladı. Gabby jaluzilerin arasından sızan güneşle uyandı. Pembe terliklerini giyip mutfığa kahve yapmaya gitti. Tembel bir sabah geçirmeyi planlıyordu. Sonra işler ters gitmeye başladı. Daha kahvesinin ilk yudumunda Molly'yi hatırladı. Onun neredeyse normale döndüğünü görünce sevindi. Yavrular da sağlıklı görünüyordu. Gerçi Gabby bunu neye bakarak anlayacağını bilmiyordu. Molly'nin karnına sülük gibi yapışmışlardı. Durmadan birbirlerini eziyorlar, memelerden birini kapmak için birbirleriyle yarışıyorlardı. Gabby doğanın onları özellikle bu kadar sevimli yaptığına karar verdi. Böylece anneleri onları yemiyordu. Gabby yine de bu tuzağa düşmeyecekti. Yavrular korktuğu kadar çirkin değildi ama güzellikte Molly'yle yarışmaları da imkânsızdı. Gabby bir an önce onlar için yuva aramaya başlamalıydı; zira bu iş pek kolay olmayacaktı. Ayrıca garajdaki koku da dayanılır gibi değildi.

Koku yalnızca insanın burnuna işkence yapmıyor, âdeta *Yıldız Savaşları*'ndaki Güç gibi Gabby'nin üzerine saldırıyor-

du. Gabby öğürmeye başlayınca Travis'in karton kutu önerisini hatırladı. Yavruların bu kadar çok kaka yapacağını akıl edememişti. Her yerde pislik yığınları vardı. Koku âdeta duvarlara sinmişti, bu yüzden garajın kapısını açmak da işe yaramıyordu. Gabby sonraki yarım saati nefesini tutarak temizlik yapmakla geçirdi.

İşini bitirdiğinde yavruların, hafta sonunu mahvetmek için uygulamaya konan şeytani bir planın parçası olduklarını düşünüyordu. Gerçekten! Tuvalet olarak, garajın zeminindeki incecik çatlağı seçmelerinin başka bir açıklaması olamazdı zira. Ve işlerini o kadar isabetli bir şekilde görmüşlerdi ki Gabby zemini temizlemek için bir diş fırçası kullanmak zorunda kalmıştı. İğrenç bir işti.

Travis de sütten çıkmış ak kaşık değildi. Gabby yavrular kadar onu da suçluyordu. Onları bir kutuya koymasını söylemişti söylemesine ama bu kadar kaka yapacaklarından hiç bahsetmemişti. Tavsiyesine uyulmadığı takdirde neler olacağından da söz etmemişti.

Gabby onun bu manzarayı tahmin ettiğini düşündükçe daha da öfkeleniyordu.

Travis'in tek sinsiliği bu da değildi. Ya bugünü birlikte geçirmek için yaptığı baskıya ne demeliydi? Çapkın komşunun mahalledeki yeni kızı tekne paraşütü ayağıyla kandırma maceraları. Ama yok, Gabby bu oyuna gelmeyecekti. Hele Travis'in Kevin hakkında sorduğu tüm o hakaret dolu sorular yenilir yutulur cinsten değildi. Sanki Gabby, Kevin'ın kuklasıymış ve kendi başına hareket edemiyormuş gibi! Şimdi de burada milyonlarca kaka yığını temizliyordu...

Ne hafta sonuydu ama! Gabby bir de üstüne kahvesini buz gibi içmek zorunda kaldı, sonra bahçedeki otomatik su-

lama fiskiyesi gazetesini sırlıslıklam etti ve duşu bitmeden su soğudu.

Harika.

Giyinirken öfkeyle homurdanıyordu. Bütün hafta deli gibi çalışmış, hafta sonunu iple çekmişti. Ama Kevin ortada yoktu. Hoş, olsa ne fark ederdi? Öğrenciyken onu ziyaret ettiği her hafta sonu birbirinden eğlenceli geçerdi. Günleri yeni insanlar ve maceralarla dolu olurdu. Oysa Kevin şimdilerde hafta sonlarının yarısını golf sahasında geçiriyordu.

Gabby kendine bir fincan daha kahve koydu. Kevin sessiz sakin biriydi. Gabby onun çok çalıştığını ve hafta sonları biraz gevşemeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Ama buraya taşındığından beri ilişkilerinin değiştiğini yadsıyamazdı. Bu tabii ki yalnızca Kevin'in hatası değildi. Buraya taşınmayı isteyen Gabby'ydi. Öyleyse hâlâ neyi sorun ediyordu?

Yine kafasının içindeki o hain sesi duydu: *Asıl sorun beklentilerinin karşılanmaması*. Aslında tam olarak ne beklediğini de bilmiyordu ya, şu andakinden daha fazlasını istediği aşikârdı.

Başını iki yana salladı. *Çok düşünüyorsun*, diye söylendi kendi kendine. İlişkiler bazen duraklama dönemine girerdi. Sonra bu durağanlık kendiliğinden yok oluverirdi.

Arka verandaya çıktığında olağanüstü güzellikte bir sabahla karşılaştı. Hava sıcaktı ama öyle bunaltan cinsten değildi. Hafif bir esinti vardı ve gökyüzünde tek bir bulut bile görünmüyordu. Uzaktaki çalılıkların arasından yükselen bir balıkçılın suya dalışını izledi.

Yan bahçeye baktığında Travis'i gördü. Altında diz hizasında, düşük belli, ekose bir şort vardı. Üstü çıplaktı. Gabby onun kaslı vücuduna şöyle bir göz atıp usulca geri çekildi.

Tam camlı kapıdan girecekti ki Travis'in sesini duydu.

"Günaydın!" dedi Travis bir çocuk gibi el sallayarak. "Hava süper!"

Travis ona doğru yürüyünce Gabby ister istemez yeniden verandanın ön tarafına yaklaştı. Travis çalılıkları aralayarak onun bahçesine girdi.

Gabby derin bir nefes alıp verdi. "Selam."

"Yılın en sevdiğim zamanları," dedi Travis kollarını iki yana açarak. "Ne çok sıcak ne çok soğuk. Baksana gökyüzü ne kadar mavi."

Gabby gülümsedi. Adonislerine bakmamaya çalışıyordu. Bir erkekte en çekici bulduğu şey onlardı.

"Molly nasıl?" diye sordu Travis. "Geceyi iyi geçirdi mi?"

"Evet. Teşekkürler."

"Ya yavrular?"

"Onlar da iyi gibi. Ama ortalığı mahvetmişler."

"E, doğal. Ondan dedim ya. Onları küçük bir alanda tutman işini kolaylaştırır."

Travis inci gibi dişlerini göstererek sırıttı. Gülümsemesi fazlasıyla tanıdıktı. Köpeğinin hayatını kurtarmış da olsa bir erkeğin gülümsemesinin bu derece samimi gelmesi tuhaftı.

Gabby kollarını göğsünde kavuşturup önceki gün yeterince açık konuşmadığı için ona yine sinirlendi.

"Durumun bu kadar ciddi olabileceğini anlamamışım," dedi somurtarak.

"Ama ben sana söyledim. Duymadın mı?" diye sordu Travis.

Hayır, efendim, duymadım çünkü sen dikkatimi dağıttın.
"Unuttum herhâlde," diye mırıldandı.

"Garaj feci kokuyordur."

Gabby omzunu silkmekle yetindi.

Travis onun öfkeleniğini anlamamıştı. "Zamanla düzelir," dedi. "İlk günlerde yavrular sürekli çiş ve kaka yapar. Emdikleri sütü hemen çıkarırlar. Ama onlara bir yer yaptın değil mi?"

Gabby ifadesiz bir surat takınmaya çalıştıysa da başaramadı.

"Hayır mı?"

Gabby huzursuzca kıpırdandı. "Daha yapamadım."

"Neden?"

Aklımı karıştırdın da ondan. "Ben... gerek duymadım."

Travis ensesini kaşıdı. "Neden? Temizlik yapmak hoşuna mı gidiyor?"

"O kadar da kötü değil," diye mırıldandı Gabby.

"Koca garajı onlara mı tahsis edeceksin?"

"Neden olmasın?" dedi Gabby. Oysa ilk işi yavrulara mümkün olduğunca küçük bir yer yapmak olacaktı.

Travis ona şaşkınlıkla bakıyordu. "Veterinerin olarak hata yaptığını söylemek isterim."

"Fikrini belirttiğin için teşekkür ederim," diye yapıştırdı Gabby.

Travis hâlâ onu hayretle süzüyordu. "Pekâlâ. Sen bilirsin. On gibi bana geliyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Neden?"

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü..."

"Anlıyorum," dedi Travis tam da annesi gibi bir tavırla.

"İyi."

“Seni rahatsız eden bir şey mi var?”

“Hayır.”

“Bilmeden bir kusur mu işledim?”

Evet. Sen ve kasların suçlusunuz. “Hayır.”

“Öyleyse sorun ne?”

“Hiçbir sorun yok.”

“Neden böyle davranıyorsun o hâlde?”

“Bence gayet normal davranıyorum.”

Travis’in gülümsemesi kayboldu. “Hayır, davranmıyorsun. Mahallemize hoş geldin diye sana hediye getiriyorum. Köpeğinin hayatını kurtarıyorum. İyi olsun diye bütün gece başında bekliyorum. Bu da yetmiyor, seni arkadaşlarımla tekne me davet ediyorum. Üstelik yok yere beni azarladıktan sonra! Şimdi de bana vebalı muamelesi yapıyorsun. Buraya taşındığından beri sana kibar davranmaya çalışıyorum ama sen sürekli saldırgansın. Sadece nedenini bilmek istiyorum.”

“Nedenini mi?” diye tekrarladı Gabby.

“Evet. Bana neden kızgınsın?”

“Çünkü,” dedi Gabby şapşal bir çocuk gibi. Aklma başka bir şey gelmiyordu.

“Evet?” diye üsteledi Travis.

“Seni ilgilendirmez.”

Travis bir an karşılık vermedi.

“Pekâlâ,” dedi sonunda ve topuklarının üzerinde dönüp başını iki yana sallayarak basamakları indi. Gabby bir adım attı.

“Dur!” diye seslendi.

Travis yavaşladı. Birkaç adım sonra durdu ve ona döndü. “Evet?”

“Özür dilerim.”

“Neden?”

Gabby duraksadı. “Ne dememi bekliyorsun?”

“Hiç,” diye homurdandı Travis. Gabby komşuluk ilişkilerinin bitmek üzere olduğunu fark ederek bir adım daha attı.

“Bütün yaptıklarım için özür dilerim,” dedi. Sesi cılız ve yapmacıktı. “Sana böyle davranmak istemezdim. Yardımın için minnettar olmadığımı sanma.”

“Ve?”

Gabby olduğu yerde büzüldü. Nedense Travis’in yanında hep aynısı oluyordu.

“Hatalı davrandım,” dedi daha yumuşak bir sesle. “Ben... yanılmışım.”

Travis elini kalçasına koydu. “Hangi konuda?”

Of, nereden başlasam? Belki de yanılmadım. Belki de sezgilerim beni sana karşı uyarıyor. Nedenini henüz bilmiyorum ama...

Gabby içindeki sesi duymazdan geldi. “Senin hakkında,” dedi. “Doğru söylüyorsun. Sana bu şekilde davranmaya hakkım yoktu. İstersen nedeni niçinini sorgulamayalım ve her şeye en baştan başlayalım, hı, ne dersin?”

Travis bir süre düşünür gibi yaptı. “Bilmem ki. Yapabilir miyiz?”

“Efendim?”

“Beni duydu. Deli bir komşuya hiç ihtiyacım yok gerçekten. Kusura bakma ama ben açık konuşmayı severim.”

“Haksızlık ediyorsun.”

“Öyle mi?” dedi Travis alayla. “Hiç sanmıyorum. Tamam, madem sil baştan başlamak istiyorsun, ben varım. Ama sonra cayacaksan...”

“Hayır.”

“İyi o zaman.” Verandanın basamaklarını çıkıp Gabby’ye elini uzattı. “Selam. Ben Travis Parker. Mahallemize hoş geldin.”

Gabby bir an onun eline baktı. Sonra kendi elini uzatıp “Gabby Holland,” dedi. “Memnun oldum.”

“Ne iş yapıyorsun?”

“Asistan doktorum,” dedi Gabby kendini aptal gibi hissederek. “Sen?”

“Veterinerim. Nerelisin?”

“Savannah, Georgia. Sen?”

“Buralıyım. Burada doğup büyüdüm.”

“Demek Beaufort’lusun? Burayı seviyorsun, ha?”

“Çok. Havası süper. Trafik yok.” Travis bir an duraksadı. “Komşularım da iyi.”

“Duydum,” dedi Gabby. “Veteriner acil durumlarda eve bile geliyormuş. Şehirde böylesini bulamazsın.”

“Doğru.” Travis omzunun üzerinden evini işaret etti. “Bugün birkaç arkadaşla tekneyle açılacağız. Gelmek ister misin?”

Gabby gözlerini kırptırdı. “İsterdim ama köpeğim Molly’nin yavruları oldu. Onlara bir yer hazırlamam gerekiyor.”

“Yardım lazım mı? Benim garajda birkaç çıta ve tahta kasa olacaktı. Hemen hallederiz.”

Gabby kısa bir tereddüdün ardından gülümsedi. “Bu durumda tabii ki gelirim.”

Travis az sonra koltuğunun altında çıtalarla geri döndü. Sonra da gidip kasaları getirdi.

Garajın kokusu hakkında neyse ki yorum yapmadı. Bir çekiç ve birkaç çiviyle dakikalar içinde bir kulübe bitmişti bile.

“Gazete lazım,” dedi. “Yeterince vardır umarım.”

Gabby kafasını salladığında, “Ben artık kaçayım,” dedi. “Evde birkaç işim var. Birazdan görüşürüz.”

Gabby yine kafasını salladı. Karnına bir sancı saplanmıştı. Travis’in kendi evine girmesini bekledikten sonra çabucak gazeteleri yuvaya koydu ve yatak odasına gitti. Mayolarının durduğu çekmeceyi açtı. Tek parça mı giymeliydi yoksa bikini mi?

İkisinin de avantajları ve dezavantajları vardı. Normalde bikini giyerdi. Gabby daha yirmi altı yaşındaydı ve bekârdı. Ayrıca bir süper model olmasa da bikiniyi kendine yakıştırdı. Kevin da onu bikiniyle beğenirdi. Ne zaman tek parça mayo giyse suratını asardı. Ama bugün Kevin yanında değildi. Bir komşusu ve arkadaşlarıyla takılacaktı.

Bikinisinin ebatları düşünülürse belki de tek parça giymeliydi. Sonuçta bikininin sütyen ve külottan pek bir farkı yoktu.

Öte yandan tek parça mayosu klordan biraz solmuştu. Onu birkaç yıl önce annesi almıştı. Gabby’nin şehir kulübünde kendini *bir fahişe gibi sergilemesi* onun için kabul edilemez bir davranıştı. İşin kötüsü mayosu bazıları gibi derin oyuntulu da değildi. Bacaklarını kısıcık ve kalın gösteriyordu.

Gabby bacaklarının kısa ve kalın görünmesini istemiyordu. Hoş, bunun ne önemi vardı ki? *Tabii ki yok*, diye düşünürken aynı anda, “Tabii ki, var,” diye söylendi.

Yok, yok. Kesinlikle mayo giyecekti. Sonuçta teknede çocuklar da olacaktı. Böyle zamanlarda muhafazakârlık her

zaman daha iyiydi. Elini tek parça mayosuna uzatırken annesinin sesini duyar gibi oldu. *Doğru karar, Gabrielle*, diyordu.

Gabby mayoyu yatağa fırlatıp bikiinilerinden birini çıkardı.

“Yeni komşuyu da davet ettin, ha?” diye sordu Stephanie. “Adı ne demiştin?”

“Gabby,” dedi Travis tekneyi çekerken. “Birazdan gelir.” Halat gerildi, sonra tekne iskeleye yanaştığında yine gevşedi. Tekneyi suya daha yeni indirmişlerdi ve buz kutularını yüklemek için iskeleye bağlamaya çalışıyorlardı.

“Bekârdı, değil mi?”

“Bugün yalnız gelecek ama sevgilisi var.”

Stephanie sırtıttı. “Ne olmuş yani? Sen sevgililere pek aldırmazsın.”

“Kafana göre abuk sabuk anlamlar çıkarma. Erkek arkadaş şehir dışındaymış. Kızın canı sıkılıyordu. İyi bir komşu olduğum için onu da davet ettim, hepsi bu.”

“Vay canına,” dedi Stephanie. “İşte gerçek bir centilmen.”

“Öyleyim tabii.”

“Ben de farklı bir şey demedim.”

Travis nihayet tekneyi bağlamıştı. “Dalga geçtiğini anlamadık sanki.”

“Yok canım. Gayet ciddiym.”

“Tabii tabii.”

Buz kutularından birini alıp tekneye atladı.

“Şu Gabby... Sence çekici bir kız mı?”

Travis kutuyu yerine koydu. “Eh. Fena değil.”

“Başka?”

“Tam olarak ne dememi bekliyorsun?”

“Hiç.”

Travis kız kardeşine baktı. “İçimden bir ses bunun uzun bir gün olacağını söylüyor.”

“Bilmem.”

“Bana bir iyilik yap ve kızla iyi geçin, tamam mı?”

“Nasıl yani?”

“Anlamazdan gelme. Üzerine gitmeden önce en azından insanlarla kaynaşmasını bekle.”

Stephanie kıkırdadı. “Karşında kim olduğunu unuttun galiba?”

“Bak. Sadece espri anlayışına alışması için biraz zaman tanı, olur mu?”

“Söz, seni utandırmayacağım, abicim.”

“Eee, çıplak yüzmeye hazır mısın?” diye sordu Stephanie.

Gabby doğru duyduğundan emin olamayarak gözlerini kırptırdı. “Efendim?”

Bikinisinin üzerine uzun bir tişört giyen Stephanie birkaç dakika önce ona bira getirmişti. Birayı Gabby’ye uzatıp kendini Travis’in kardeşi olarak tanıttı. Travis gerekli hazırlıkları yaparken iki kadın arka verandaya geçti.

“Hemen değil tabii. Önce herkesin birkaç bira yuvarlaması gerek,” dedi Stephanie.

“Nasıl yani? Sonra çıplak mı yüzüyorlar?”

“Travis’in nüdist olduğunu bilmiyorum deme.” Travis’in tekneye kurduğu kayağı işaret etti. “Önce soyunacağız. Sonra şundan kayıp cup denize.”

Gabby sersemlemesine rağmen parçaları birleştirebildi. Tabii ya. Travis üstü çıplakken ne kadar rahattı. Sürekli spor yapması da bundandı demek.

Stephanie’nin kahkahasıyla daldığı düşüncelerden uyandı.

“Şaka yapıyorum!” diye cıvıladı kız. “Abimin yanında çırlıçıplak soyunabileceğimi nasıl düşünürsün? İğ-renç!”

Gabby kıpkırmızı kesildiğini hissetse de durumu kurtarmaya çalıştı. “Yok canım. Şaka yaptığını anlamıştım.”

Stephanie birasını yudumlarken onu dikkatle süzdü. “Hadi oradan! Bence gerçek sandın. Özür dilerim. Travis sana zaman tanımamı söylemişti. İnsanların esprilerime alışması biraz vakit alıyor nedense.”

Bak sen! Neden acaba? “Öyle mi?” dedi Gabby aklından geçenleri kendine saklayarak.

“Evet. Ama bana kalırsa kendisinin de benden aşağı kalır yanı yok.” Stephanie arkasına yaslanıp güneş gözlüğünü düzeltti. “Travis senin asistan doktor olduğunu söyledi.”

“Evet. Çocuk hastalıkları kliniğinde çalışıyorum.”

“Nasıl, memnun musun?”

“Evet,” dedi Gabby. Daha yeni tanıştığı Stephanie’ye sapık Doktor Melton’la evhamlı annelerden söz edemezdi tabii. “Sen ne iş yapıyorsun?”

“Öğrenciyim,” dedi Stephanie birasını içerken. “Galiba böyle de devam edeceğim.”

Gabby ilk kez güldü. Rahatlamaya başlamıştı. “Bugün kimler gelecek?”

“Her zamanki tayfa,” dedi Stephanie. “Abimin hepi topu üç tane arkadaşı var zaten. Bir de onların karılarıyla çocukları. Travis paraşüt teknesini pek kullanmaz. Genelde jet-ski yapar. Daha kolayına geliyor. Ama su kayağını filan geç. Paraşüt bambaşka bir zevk. Bugün ondan geldim zaten. Yoksa çalışmam gerekti. Bu hafta sonu laboratuvarında bir sürü işim vardı. Sen tekne paraşütü yaptın mı hiç?”

“Hayır.”

“Bayılacaksın. Travis bu işi iyi bilir. Üniversiteyken bununla para kazanıyordu. En azından o öyle söylüyor. Açıkçası ben bütün birikimini bu tekneye yatırdığını düşünüyorum. CWS bunları özellikle tekne paraşütü için üretti. Ateş pahasına satılıyorlar. Joe, Matt ve Laird abimin en yakın arkadaşları ama onlar öğrenciyken tekneyle gezmeye çıkardıkları turistlerden para alıyordu. Ben Travis’in tek kuruş kazandığını sanmıyorum.”

“Abinde ticaret kafası yok anlaşılan.”

Stephanie güldü. “Eh. Bir Donald Trump sayılmaz tabii. Aslına bakarsan Travis parayı pek umursamaz. Hep böyleydi. Tamam, kendini geçindirecek kadar kazanıyor ama parasının çoğunu yeni teknelere, jet-ski’lere ya da gezmeye harcıyor. Dünyada gitmedik yer bırakmadı. Avrupa, Orta ve Güney Amerika, Avustralya, Afrika, Bali, Çin, Nepal...”

“Ciddi misin?”

“Şaşırmış gibisin.”

“Evet, biraz şaşırdım sanırım.”

“Neden?”

“Bilmem ki. Ben...”

“Aylağın teki gibi görüldüğü için mi?”

“Hayır!”

“Yapma. Benimle açık konuşabilirsin.”

“Şey...” Gabby yine cümlesinin devamını getiremeyince Stephanie güldü.

“Haklısın. Travis aylağın tekidir ve yeni yerler görmeye bayılır. Ama özünde tam bir küçük şehir insanıdır. Yoksa burada yaşamazdı değil mi?”

“Doğru,” diye onayladı Gabby.

“Her neyse. Tekne paraşütüne bayılacaksın. Yükseklik korkun yok değil mi?”

“Hayır. Biraz heyecanlıyım tabii ama baş edemeyeceğim kadar değil.”

“Korkarsan bir paraşütün olduğunu düşün ve gevşe.”

“Tamam.”

Uzaktan bir araba kapısının kapandığını duydular. Stephanie sırtını dikleştirdi.

“Clampett’lar geldi,” dedi. “Üzgünüm, tatlım, ama huzurlu sabahımız buraya kadar.”

Gabby başını çevirdiğinde evin köşesini dönen grubu gördü. Önden koşan çocuklar müthiş bir şamata yapıyordu. Büyüklerin de onlardan aşağı kalır yanı yoktu hani.

Stephanie öne doğru eğildi. “Merak etme. Onları kolayca ayırt edersin. Sarışınlar Megan’la Joe. Uzun boylular Laird’le Allison. Matt’le Liz de diğerlerinden daha az zayıf olanlar.”

Gabby hafifçe gülümsedi. “Daha az zayıf mı?”

“Şişko demek istemedim. Nasıl, işini kolaylaştırdım mı? Şahsen ben yeni tanıştığım insanların isimlerini unutmaktan nefret ederdim. Neyse ki bu mümkün değil.”

“Öyle mi?”

“Ben isimleri asla unutmam. Garip ama gerçek.”

“Benim unutacağımı nereden biliyorsun?”

Stephanie omuz silkti. "Sen ben değilsin de ondan."

Gabby güldü. Stephanie'den giderek daha çok hoşlanıyordu. "Ya çocuklar?" dedi.

"Tina, Josie, Ginger ve Ben. Ben kolay zaten. Josie de saçları örgülü olan."

"Bir dahaki görüşümde saçını örmezse ne olacak?"

Stephanie sırttı. "Hayrola? Bundan sonra bizimle mi takılmayı düşünüyorsun? Sevgilin ne olacak?"

Gabby başını iki yana salladı. "Yanlış anladın. Ben..."

"Hey. Şaka yapıyordum. Amma da alinganmışsın."

"Çocukları hatırlayabileceğimi sanmıyorum."

"Tamam. Çağrışım yaparak hatırlamaya çalış. Tina *Gilligan's Island*'daki Tina Louise'den aklına gelsin. Ginger da Ginger Rogers'tan. Hem onun da saçları kızıldı."

Gabby başını salladı.

"Pekâlâ. Josie, Josie and the Pussycats'ten aklına gelir. Ben de yaşına göre ne kadar iriyarı baksana. Sen en iyisi onu Big Ben'den hatırla."

"Haydaaaa."

"Ciddiyim. Bak ne kadar işe yarayacak. Joe ve Megan, yani bizim sarışınlar için megalodonlarla savaşıp GI Joe'yu düşün. Hani şu nesilleri tükenen dev köpekbalıkları var ya? İşte onlarla. Tamam mı? Hayal edebildin mi?"

Gabby yine başını salladı.

"Laird'le Allison uzun boylu ya? Allosaurus dinazorlarından aklına gelsinler. Allison-Allosaurus. Çaktın mı köfteyi? Gelelim Matt'le Liz'e." Stephanie bir an duraksadı. "Elizabeth Taylor'ı yoga matında düşün. Gözünde canlandırabildin mi?"

Gabby ona boş boş bakınca Stephanie, Elizabeth Taylor'ın yoga matında yapabileceği birkaç pozunu tarif et-

meye koyuldu. Sonra da Gabby'den, öğrendiklerini çabucak tekrarlamasını istedi. Hayret ama Stephanie'nin taktiği işe yaramıştı.

"Süper değil mi?"

"Harika," dedi Gabby.

"UNC'de bunun üzerine çalışmalar yapıyorum."

"Tanıştığın herkesle aynı yöntemi mi uyguluyorsun?"

"Hayır. En azından bilerek yapmıyorum. Bende doğal bir yetenek var. Bak, şimdi senden ne kadar etkilenecekler."

"Onları etkilemem mi gerek?"

Stephanie omzunu silkti. "Hayır. Ama insanları etkilemek eğlencelidir. Son bir sorum daha var."

"Evet?"

"Benim adım ne?"

"Yok artık. Seninkini biliyorum tabii."

"Söyle o zaman."

"Şey..." Gabby bir an hatırlayamayınca ona şaşkınlıkla baktı.

"Stephanie. Sadece Stephanie."

"Çağrışım yapmayacak mıyız?"

"Hayır. Bunu hatırlamak zorundasın." Ayağa kalktı. "Gel seni tanıştırayım. Sakın adlarını bildiğini belli etme. Yoksa o kadar etkilenmezler."

Tanışma faslında annelerin gözleri çocuklarındaydı. Dola-yısıyla Gabby'yi yeterince inceleme fırsatı bulamadılar. Bu arada Joe, Laird ve Matt doğruca iskeleye, Travis'in yanına gitmişti.

Stephanie her birine coşkuyla sarıldı. Bir süre okulundan söz ettiler. Çağrışım yapma oyunu mucizevi bir şekilde işe ya-

rıyordu. Gabby bunu hastalarıyla da denemeyi düşünüyordu ki dosyalarından adlarına bakabileceğini hatırladı.

Belki Kevin'ın iş arkadaşlarım bu yolla etkileyebilirdi. Gerçi...

“Hazır mısınız?” diye bağırdı Travis. “Hadi gidiyoruz.”

Gabby grubun biraz arkasında kalarak bikinisinin üzerine giydiği tişörtü çekti. Sonunda durumun gidişatına göre davranmaya karar vermişti. Garip kaçmayacağını düşünürse soyunabilirdi. Ya da bütün gün şort ve tişörtle otururdu.

Erkekler çoktan tekneye binmişti. Çocuklara can yelekleri giydirildi ve Joe onları tekneye bindirdi. Bu sırada, Laird de kadınlara yardım ediyordu.

Gabby sallantıda bütün dikkatini dengesini korumaya verdi. Teknenin büyüklüğü onu şaşırtmıştı. Travis'in su kayığı teknesinden rahat bir buçuk metre uzundu ve iki tarafında herkese yetecek kadar geniş banklar vardı. Stephanie'yle Allison (Allosaurus) teknenin ön tarafına yerleşti. Ne deniyordu oraya? Pruva mı? *Aman, neyse ne*, diye düşündü Gabby. Teknenin arkasında büyük bir platform ve manivela vardı. Travis tabii ki dümendeydi. (GI) Joe halatı çözerken Laird de (dinozorun kocası) onu sarıyordu. Az sonra Joe, Travis'in yanına geçti, Laird de Josie'yle (and the Pussycats) ilgilenmeye başladı.

Gabby, Stephanie'nin taktığının bu kadar başarılı olmasına bir kez daha hayret etti.

“Yanıma otur,” dedi Stephanie bankın şiltesine vurarak.

Gabby gözünün ucuyla Travis'in kafasına bir beyzbol şapkası geçirdiğini gördü. Bu tarz şapkalar sayılı erkeğe yakışırdı ve Travis de onlardan biriydi. Rahat havasıyla müthiş bir uyum sağlıyordu.

"Hazır mıyız?" diye bağırdı Travis.

Cevabı beklemeden motoru çalıştırdı. Körfezin ağzından güneye doğru ilerlediler. Back Sound'a doğru. İleride Shackleford kıyıları uzanıyordu. Gabby sazlıkların arasından görünen kum tepelerine baktı.

Stephanie'ye doğru eğildi. "Nereye gidiyoruz?"

"Büyük olasılıkla Cape Lookout'a. Oradan Onslow Koyu'na geçeriz herhâlde. Shackleford ya da Cape Lookout'ta mola verip piknik yaparız. Çoğunlukla kafamıza göre takılırız. Bir de çocuklara bağlıyız tabii. Bir dakika." Travis'e döndü. "Hey, Trav! Biraz da ben kullanayım."

Travis başını kaldırdı. "Hayrola? Hiç böyle bir hevesin yoktu."

"Hep vardı. Sen unutmuşsun."

"Sonra kullanırsın."

"Şimdi istiyorum," diye üsteledi Stephanie.

"Neden?"

Stephanie erkeklerin aptallığına bir kez daha şaşırarak başını iki yana salladı. Sonra ayağa kalkıp hiç çekinmeden tişörtünü çıkardı. "Birazdan gelirim. Şapşal abimle bir şey konuşmam gerek."

Stephanie, Travis'in yanına giderken Allison başıyla onu gösterdi.

"Merak etme, Travis'le her zamanki hâlleri. Atışmadan duramazlar."

"Yakınlar anladığım kadarıyla."

"Hem de nasıl. Gerçi ikisi de inkâr eder. Travis'e sorsan en yakın arkadaşının Laird olduğunu söyler. Ya da Joe, Matt falan der. Stephanie dışında herkesi sayar. Ama bana yutturamaz."

“Laird senin eşindi değil mi? Josie’yi kucağına alan?”

Allison şaşkınlığını gizleyemedi. “Adlarımızı ne kadar çabuk ezberledin.”

“Hafızam kuvvetlidir.”

“Vay canına. Hepimizinkini biliyor musun?”

Gabby gururla şişinerek hepsinin adlarını teker teker saydı.

“Bravo. Stephanie’yle iyi anlaşmana şaşmamak gerek.”

“Tatlı bir kıza benziyor.”

“Müthüştür ama önce tarzına alışman gerek. Bu da biraz zaman alır.” Gabby enerjik bir tavırla Travis’le konuşan Stephanie’ye baktı.

“Travis’le nasıl tanıştınız?” diye sordu Allison. “Stephanie buralarda oturduğunu söyledi.”

“Evet. Travis’le kapı komşusuyuz.”

“Sahi mi?”

“Evet. Tanışmamıza gelince... Aslında uzun hikâye. Özetle, köpeğim Molly doğumda bir sorun yaşadı. Travis sağ olsun gelip onu tedavi etti. Sonra da beni buraya davet etti.”

“Travis’in hayvanlarla arası iyidir. Çocuklarla da öyle.”

“Sen onu ne zamandır tanıyorsun?”

“Çok oldu. Laird’le üniversitede tanıştık. Travis’le de onun vasıtasıyla tanıştım. Üçü çocukluk arkadaşı. Travis düğünümüzde sağdıçtı. Ah. İyi insan lafının üzerine gelir.”

“Selam,” dedi Travis. “Eğlenceye hazır mısınız?” Dümenin başına geçen Stephanie’nin gözü onlardaydı ama belli etmeye çalışıyordu.

“Umarım rüzgâr çıkmaz.”

Allison etrafına bakındı. “Sanmam.”

“Neden?” diye sordu Gabby. “Rüzgâr çıkarsa ne olur?”

“Kimse tekne paraşütü yaparken rüzgâr çıkmasını istemez,” dedi Travis. “Paraşüt suya düşebilir, ipler dolanabilir. İkisi de pek hoş olasılıklar değil tabii.”

Gabby kontrolsüzce suya çakıldığını hayal etti.

“Merak etme,” dedi Travis. “En ufak bir şüphe olursa bu işe hiç kalkışmam.”

“Her şey yolunda gider umarım,” diye cıvıladı Allison. “Ben yine de ilk Laird uçsun derim.”

“Neden?”

“Sözüm ona bu hafta Josie’nin odasını boyayacaktı. Bin kere söz verdi. Ama yaptı mı? Tabii ki hayır. Şu tembel kocama iyi bir ders vermek lazım ki aklı başına gelsin.”

“Üzgünüm ama Laird sırasını bekleyecek. Megan, Joe’yu çoktan ilk sıraya yazdırdı bile. Çalışmaktan ailesine yeterince vakit ayırmıyormuş.”

Gabby yakın dostların neşeli sohbetini izlerken kendini bir yabancı gibi hissetti. Öyleydi de zaten. *Stephanie gitmeseydi keşke*, diye düşündü. Sonra kendini ona bu kadar yakın bulduğuna hayret etti. Beaufort’taki ilk kız arkadaşını edinmişti galiba.

“Sıkı tutunun!” diye bağırdı Stephanie dümeni kırarak.

Travis otomatikman teknenin kenarına tutundu. Büyük bir dalgayla teknenin önü havalanıp yeniden alçaldı. Allison’ın dikkati hemen çocuklara kaydı. Josie düşmüş ve ağlamaya başlamıştı.

Laird tek eliyle onu ayağa kaldırdı.

Allison, Josie’nin yanına çömelirken, “Dikkat etsene,” diye çıkıştı kocasına. “Gel, bebeğim. Bak annen burada.”

“Hemen beni suçla zaten,” diye homurdandı Laird. “Bayan Dale Earnhardt önüne baksaydı...”

“Beni karıştıрма,” dedi Stephanie. “Ben uyarımı yaptım. Bütün dalgaları da kontrol edemem ya?”

“Biraz yavaş gidebilirsin ama...”

Travis başını iki yana sallayıp Gabby’nin yanına oturdu.

“Hep böyleler mi?” diye sordu Gabby.

“Çoğu zaman. En azından çocuklar varken. Bugün çocuklar için pek sakın bir gün olmayacak. Ama eğleneceğiz.” Arkasına yaslandı. “Kardeşimi sevdiğin mi?”

Arkasından güneş vurduğu için Gabby onun yüz hatlarını seçemiyordu. “Evet, enteresan biri,” dedi.

“O da seni sevdi bence. Sevmeseydi söylerdi çünkü. Stephanie zeki kızdır ama duygularını saklamayı hiç beceremez. Bana sorarsan bizimkiler onu evlatlık aldı.”

“Ah, hiç sanmam. Saçlarını uzatsan sizi ikiz sanabilirler.”

Travis güldü. “İşte şimdi onun gibi konuştun.”

“Beni etkiledi galiba.”

“Diğerleriyle sohbet edebildin mi?”

“Allison’la biraz konuştuk. Şimdilik o kadar.”

“Hayatında görüp görebileceğin en tatlı insanlardır,” dedi Travis. “Bana ailem kadar yakınlar.”

Gabby, Travis’in beyzbol şapkasını çıkarışını izlerken birden jeton düştü.

“Seni yanıma Stephanie yolladı, değil mi?”

“Evet,” diye itiraf etti Travis. “Ne de olsa benim misafirimsin. Seninle ilgilenmem gerektiğini söyledi.”

“Ben iyiyim,” dedi Gabby geçiştirircesine elini sallayarak. “Dümenle geçmek istiyorsan keyfine bak. Manzara insanı yeterince oyalıyor.”

“Daha önce Cape Lookout’a gittin mi?”

“Hayır.”

“Bu civarın en güzel milli parklarından biri. İçinde çocukların rahatça yüzebileceği bir koy var. Hiç dalga almıyor. Atlantik tarafında da bembeyaz kumlu doğal bir kumsal var. Bugünlerde böyle yerler kolay bulunmuyor.”

Travis başını çevirip Beaufort’a baktı. Marinadaki tekneler uzaktan gökyüzünü işaret eden parmaklara benziyordu. Gabby kıyı boyunca sıralanan restoranları görebiliyordu. Dört bir taraflarından tekneler ve köpükler çıkararak suyu yaran jet-ski’ler geçiyordu. Gabby ister istemez Travis’in usulca ona yaslandığını fark etti.

“Gerçekten güzel bir şehir,” dedi.

“Bence de. Bir ara büyük şehre taşınma hevesine kapılmıştım ama burası benim evim.”

Beaufort’tan uzaklaşıp koya girdiler. İleride Onslow’un suları Atlantik Okyanusu’yla buluşuyordu. Tepelerinde yumuşacık bir yastığı andıran tek bir bulut vardı. Suyun üzerine yayılan masmavi gökyüzü altın ışık prizmalarıyla bezeliydi. Zamanla Back Sound’un harekediliği yerini ıssızlığa bıraktı. Shackelford kıyılarının sığ sularından ara sıra bir tekne geçiyordu sadece. Teknenin önündeki üç çift, manzarayı seyre dalmıştı. Çocuklar bile sessizleşmişti; anne ya da babalarının kucaklarında uyukluyorlardı. Gabby saçlarının arasında gezen rüzgârla gevşedi. Yaz güneşi şifalı bir merhem gibi vücuduna yayılıyordu.

“Hop, Trav!” diye seslendi Stephanie. “Burası iyi mi?”

Travis daldığı düşüncelerden uyanarak etrafına bakındı.

“Biraz daha gidelim. Alan yeterince geniş olsun. Aramızda çaylaklar var.”

Stephanie kafasını salladı ve tekne bir kez daha ileri atıldı. Gabby, Travis’e doğru eğildi.

“Bu iş nasıl yapılıyor, anlatsana biraz.”

“Çok kolay,” dedi Travis. “Paraşütü şişirip emniyet kayışlarını hazırlıyorum. Sonra sen ve eşin kayışları takıyorsunuz. Şu uzun çubuğa tutunup oturuyorsunuz. Ben manivelayı kaldırıyorum ve birkaç dakikada havalanıyorsunuz. Sonra muhteşem Beaufort manzarasının tadını çıkarıyorsunuz. Deniz fenerine tepeden bakıyorsunuz. Hatta havanın bu kadar açık olduğu günlerde yunusları, domuz balıklarını, köpek balıklarını ve kaplumbağaları görebilirsin. Ben birkaç kere balina bile gördüm. Tekneyi yavaşlatırsam ayaklarını suya sokup yeniden yükselirsin. Müthiş bir histir.”

“Köpek balıkları ne olacak?”

“Eh. Burası okyanus.”

“Isırırılar mı?”

“Bazıları, evet. Boğa köpek balıkları bazen saldırganlaşabilir.”

“Beni suya indirme. Hep havada kalayım.”

“Korkma. Sana gelmezler.”

“Demesi kolay.”

“Bunca yıldır tekne paraşütü yapıyorum, daha hiçbir köpek balığı saldırmadı. Suda en fazla iki üç saniye kalıyorsunuz. Hem köpek balıkları alaca karanlıkta beslenir.”

“Onu bunu bilmem...”

“Ya eşin ben olursam? O zaman dener miydin? Bu zevki tatmadan dönmeni istemem.”

Gabby kısa bir duraksamanın ardından başını salladı. “Bir düşüneyim. Ama söz veremem.”

“Bu da bir şey.”

“Tabii benimle eş olmayı planlıyorsun.”

Travis göz kırptı. “Bakıyorum kül yutmuyorsun.”

Gabby heyecanına aldırmamaya çalıştı. Çantasını karıştırıp güneş kremi çıkardı. Eline biraz krem döküp yüzüne sürmeye başladı.

“Stephanie seyahati sevdiğini söyledi,” diye laf attı ortaya.

“Eh. Fena gezmeyem.”

“Bütün dünyayı dolaşmışsın.”

Travis başını iki yana salladı. “Keşke. Daha görmediğim o kadar çok yer vardı ki.”

“En çok nereyi beğendin?”

Travis bir an duraksadı. Yüzünde özlem dolu bir ifade belirmişti. “Bilmem.”

“Ya da nereyi tavsiye edersin diye sorayım.”

“Ah. Bu öyle bir şey değil ki.”

“Nasıl yani?”

“Benim seyahat anlayışım biraz farklı. Ben bir yerleri görmekten çok yaşamak gerektiğine inananlardanım.” Birkaç dakika konuşmadan suya baktı. “Üniversiteden mezun olduğumda ne yapmak istediğimi bilmiyordum,” dedi sonra. “Kendime bir yıl zaman tanıyıp dünyayı göreyim dedim. Kenarda biraz param vardı. Uzun süre yetmeyeceğini biliyordum. Yine de yanıma birkaç parça eşyayla bisikletimi alıp Avrupa’ya gittim. İlk üç ayımı canım ne isterse onu yaparak geçirdim. Görmem gerekenlerin pek azını gördüm. Belirli bir programım bile yoktu. Yanlış anlama. Çok yer gezdim tabii. Ama o ayları düşündüğümde genelde yolda edindiğim arkadaşları ve birlikte geçirdiğimiz iyi vakitleri hatırlıyorum. Roma’daki Colosseum’u ve Venedik’teki kanalları gördüm ama Bari’de geçirdiğim hafta sonu benim için daha unutulmaz. Belki de oranın adını bile duymamışsındır. Güneyde, sapa bir şehirdir. Orada birkaç İtalyan öğrenciyle tanışmış-

tım. Beni yerel bir grubun çaldığı küçük bir bara götürdüler. Çoğu dilimizi bilmiyordu. Benim de İtalyancam menülerden öğrendiğim birkaç kelimeyle sınırlıydı. Bütün gece güldük. Bana Lecce ve Matera'yı gösterdiler. Zamanla çok iyi arkadaş olduk. Fransa, Norveç ve Almanya'da da benzer tecrübeler yaşadım. Hostellerde de kaldım ama daha çok tanıştığım insanların evlerinde kalmayı tercih ediyordum. Para kazanmak için saçma sapan işler yaptım. Avrupa, Amerika'ya benzediği için fazla zorlanmadım. Ama Suriye, Etiyopya, Güney Afrika, Japonya ya da Çin gibi ülkeler farklıydı. Bazen bu yolculuk benim kaderimmiş gibi tuhaf bir hisse kapılıyordum. Sanki tanıştığım tüm o insanlar beni bekliyordu. Ama..."

Sustu ve Gabby'nin gözlerinin içine baktı.

"Şimdi başka biriyim. Tıpkı o yolculuğun başında ve sonunda aynı insan olmadığım gibi. Yarın da bugünkünden farklı biri olacağım. Dolayısıyla bir daha hiçbir zaman benzer tecrübeler yaşayamayacağım. Aynı yerlere gidip aynı insanlarla da tanışsam hiçbir şey aynı olmayacak. Ben seyahat etmeyi böyle görüyorum. İnsanlarla tanışmak, farklı bir kültürü öğrenmekle kalmayıp ondan gerçekten zevk alabilmek ve içgüdülerinin sesini dinlemek. Bence önemli olanlar bunlar. Başkalarının beklentilerini kestirmem ya da nasıl deneyimler yaşayacaklarını bilmem imkânsız. Onun için kimseye bir seyahat rotası tavsiye edemem. Benim önerim, birkaç karta yer isimleri yazman ve rastgele beşini seçmen olur. Sonra oralara git ve neler olacağını gör. Doğru bir ruh hâlindeysen nereye gittiğinin ya da ne kadar paran olduğunun önemi yok. Mutlaka unutamayacağın bir seyahat olur."

Gabby bir süre sessizce oturdu. Sonra, "Vay canına," dedi. "Neden?"

“Oldukça dokunaklı bir konuşmaydı.”

Travis cevap vermedi. Stephanie tekneyi yavaşlatmıştı. Travis onun bir bakışıyla ayağa kalkıp kardeşinin yanına gitti.

“Hadi bakalım,” dedi paraşütü kutusundan çıkarmak için eğilirken. “Yeni bir deneyime hazır mısın, Gabby?”

Gabby yutkundu. “Sabırsızlanıyorum.”

Paraşüt şişirilip kemerler takıldığında önce Joe ve Megan uçtu. Onları Allison'la Laird ve Matt'le Liz izledi. Bütün çiftler bir bir askılara oturup havalandı ve otuz metre kadar yükseldi. Tekneden ufacık görünüyorlardı. Dümeni Stephanie'den alan Travis tekneyi sabit bir hızda tutup geniş daireler çiziyor, sonra paraşütün alçalması için usulca yavaşlıyordu. İnsanların ayakları suya değdiği anda gazı kesiyor ve paraşüt parkta koşan bir çocuğun uçurtması gibi hızla yükseliyordu.

Aşağı inen herkes heyecanla gördükleri balıklardan ve yunuslardan söz ediyordu. Gabby sırası yaklaştıkça gerilmeye başlamıştı. Stephanie bikinisiyle teknenin önünde oturuyordu. Omuzlarına güneş kremi sürerken dünya umurunda değil gibiydi. Birasını şerefe kaldırdı.

"Gerçek Gabby'yi tanıma vakti geldi," diye seslendi.

Travis beyzbol şapkasını bir kenara fırlattı. "Gel kemerini bağlayalım," dedi Gabby'ye.

Liz onlara can simidini uzattı.

“Acayip eğlenceli. Bayılacaksın.”

Travis, Gabby’nin paraşütün ucundaki oturağa binmesine yardım etti. Gabby bu sırada onun elini tutmak zorunda kaldı. Sonrasında da uysalca Travis’in kayışları bağlamasını bekledi.

“İyice sıkıştırmak gerek,” dedi Travis.

Travis kayışları çekiştirip geri çekildiğinde Gabby, “Bitti mi?” diye sordu.

“Sayılır. Şu geniş kemeri bacaklarının altında tut. Popona kayarsa ağırlığını dengeli olarak desteklemez. Islanmak istemiyorsan tişörtünü çıkar.”

Gabby utançla tişörtünü başından geçirdi.

Neyse ki Travis ona bakmıyordu. Kendi kemerlerini de bağladı.

“Geniş kemer bacaklarının altında, değil mi?” diye sordu. Gabby kafasını salladığında gülümsedi. “Sakın korkma. Keyfini çıkar, tamam mı?”

Az sonra Joe gaza bastı. Paraşüt şişti ve Gabby’yle Travis havalandı. Gabby teknedeki herkesin onları izlediğini hissedebiliyordu. Aşağıdakiler giderek ufalırken kayışlara sınıksız tutundu. Gözlerini onları tekneye bağlayan ipten ayıramıyordu. Diğerlerinden daha yükseğe çıkmışlardı sanki. Tam bunu Travis’e söyleyecekti ki omzunda onun elini hissetti.

“Şuraya bak,” dedi Travis işaret ederek. “Bir manta! Gördün mü?”

Gabby yüzeye yakın yüzen balığa baktı. Kanat çırpıp bir kelebeğin ağır çekim hâlini andırıyordu.

“Ah! Kıyının orada bir yunus sürüsü var.”

Gabby hayranlıkla bu manzarayı izlerken korkusu geçti. Gözleri şehre kaydı. İnsanlar kumsallara akın etmişti. Suda

bir sürü tekne vardı. Rahatladıkça havada bir saat bile kal-
sa sıkılmayacağını düşündü. Rüzgârın seni zahmetsizce sü-
rüklemesi tuhaf bir histi. İnsan kendini bir kuş kadar özgür
hissediyordu. Sıcağa rağmen rüzgâr bunalmanı engelliyordu.
Gabby ayaklarını salladı.

“Dalmak ister misin?” diye sordu Travis. “Bu eğlenceyi ka-
çırma bence.”

“Tamam,” dedi Gabby. Sonra da sesindeki güvene hayret
etti.

Travis, Joe’ya birkaç el işareti yaptı. Sonra tekne birden
altlarında kayboldu ve paraşüt alçalmaya başladı. Gabby göz-
leriyle giderek yaklaşan suyu taradı.

Paraşüt alçaldı, alçaldı. Gabby ayaklarını kaldırmasına
rağmen soğuk su vücudunun alt tarafına çarptı. Tam tama-
men suya dalacaklarını düşünüyordu ki paraşüt yine yükseldi.
Gabby kendini tutamayarak kıkırdadı.

Travis dirseğiyle onu dürttü. “Nasıl? Bayıldın değil mi?”

“Evet. Hadi bir daha yapalım.”

Travis’le Gabby on beş dakika daha havada kaldı ve iki üç
kez daha daldılar. Tekneye indiklerinde bütün çiftler paraşüte
birer kere daha bindi. Bu arada güneş yükselmiş ve çocuklar
mızmızlanmaya başlamıştı. Travis teknenin burnunu Cape
Lookout’taki koya çevirdi. Su sığlaştığında demir atıldılar. Joe
tişörtünü çıkarıp beline kadar gelen suya atladı. Matt ona bir
buz kutusu verdi ve o da suya atladı. Az sonra Travis de ay-
nısını yapıp teknedeki küçük mangalla kömür torbasını kı-
yıya taşıdı. Anneler de çocuklarla birlikte onları takip etti.
Şimdi tekne yalnızca Gabby’yle Stephanie kalmıştı. Gabby
diğerlerine yardım etme gereği duyarak teknenin arkasında

duruyordu. Ama Stephanie hâlâ ön tarafta güneşlenmekle meşguldü.

“Ben tatildeyim, kardeşim. Tatlı canımı hiiiç yoramam. Hem bizimkiler pek beceriklidir. Yemek işini çabucak halledirirler. Benim gibi miskinlere de ayaklarını uzatıp keyiflerine bakmak düşer.”

“Hiç de miskin birine benzemiyorsun.”

“Tabii ki öyleyim. Herkes ara sıra miskinlik etmeli. Konfüçyüs ne demiş? Her kim ki hiçbir şey yapmaz, o bir şey yapmaz.”

Gabby kaşlarını çattı. “Gerçekten böyle bir şey demiş mi?”

Stephanie güneş gözlüğünün üzerinden ona bakıp belli belirsiz omuz silkti. “Hayır ama kimin umurunda? Ayrıca bizimkileri becerilerini sergileme zevkinden neden mahrum edeyim?”

Gabby ellerini beline koydu. “Tembellik etmek hoşuma gidiyor demiyorsun da...”

Stephanie sırtıttı. “İsa’nın dediği gibi, güneşte tembellik edenler ilahi bir bronzlukla kutsanır.”

“İsa öyle bir şey demedi.”

“Evet.” Stephanie doğrulup gözlüğünü çıkardı ve bir havlunun kenarıyla camlarını silmeye koyuldu. “Ama kimin umurunda?”

Gözlerini kısarak Gabby’ye baktı. “Özel zevklerin arasında hamallık varsa seni tutmayayım.” Ayağa kalkıp kumsala baktı. “Tamam. Tehlike geçti. Gidebiliriz.” Plaj çantasını omzuna astı. “Tembellikte doğru zamanlama önemli. Aksi hâlde yarıardan çok zarar getirir.”

Gabby duraksadı. “Neden bilmiyorum ama düşünce tarzın hoşuma gitti.”

Stephanie güldü. “Tabii ya. Tembellik insanın doğasında var. Ve bu evrensel gerçeği bir tek benim kabul etmediğimi bilmek güzel.”

Gabby tam itiraz edecekti ki Stephanie suya atladı. “Hadi gel. Dalga geçiyorum. Bu arada yaptığın ya da yapmadığın hiçbir şey için iki kere düşünme. Dediğim gibi, bu insanlar bir şeyler becermekten zevk alıyor. Kendilerini daha erkeksi ya da anaç hissediyorlar. Dünyanın düzeni bu. Biz bekâr kadınlara da üzümünü yiyip bağını sormamak düşünüyor.”

Stephanie’nin dediği gibi, herkes işini iyi biliyordu. Kamp çabucak kuruldu. Çadırı ortaya koydular. Battaniyeleri serdiler ve mangalı yaktılar. Stephanie teknedeki tembelliğini karada da sürdürerek birasıyla bir köşeye çekildi. Gabby de ne yapacağını bilemediği için havlusunu kumlara serdi. Kızgın güneşin altında yatarak Stephanie hariç herkesin bir işle meşgul olduğunu düşünmemeye çalıştı.

“Kremsiz güneşlenme,” dedi Stephanie. Kafasını bile kaldırmadan plaj çantasını işaret etti. “Elli faktörü sür. Bembeyazsın. Yarım saate istakoz gibi olursun.”

Gabby, Stephanie’nin çantasına uzandı. Kremlerle süzmeye çalıştı. Yakıcı güneş tek bir noktayı bile atlamasını affetmezdi. Kardeşleri bu bakımdan annelerine çekmişti, oysa Gabby babasının İrlandalı beyazlığını almıştı. Hayatının en büyük laneti değildi belki ama elinde olsa ortalıkta bir kalıp peynir gibi dolaşmamayı yeğlerdi.

Kremler vücutuna iyice yayıp yeniden uzandı. Hiçbir işin ucundan tutmadığı için hâlâ rahatsızdı.

“Travis’le aranız nasıl?” diye sordu Stephanie.

“İyi.”

“Unutma, o benim abim.”

Gabby başını çevirip ona soru sorarcasına baktı.

“Sadece onu ne kadar iyi tanıdığımı söylemeye çalışıyordum.”

“Nereye varmaya çalıştığını anlamadım.”

“Bence senden hoşlanıyor.”

“Bana kalırsa sen de bizi hâlâ lisede sanıyorsun.”

“Neden? Onunla ilgilenmiyor musun?”

“Hayır.”

“Erkek arkadaşın yüzünden mi?”

“Başka sebepler de var.”

Stephanie bir kahkaha attı. “Ah, bravo. Seni tanımasam neredeyse inanacağım.”

“Sanki tanıyorsun da.”

“Tanıyorum tabii. Hem de çok iyi.”

“Sahi mi? Öyleyse söyle bakalım nereliyim?”

“Bilmem.”

“Ailemden bahset.”

“Yapamam.”

“Hâlâ beni tanıdığını düşünüyor musun?”

“Evet,” dedi Stephanie meydan okurcasına. “Pekâlâ. Dinle bak. Sen iyi ve uslu bir kızsın. Hep öyleydin. Ama içten içe hayatın kurallara uymaktan ibaret olmadığını biliyorsun. Bir yanın bilinmeyeni arzuluyor. Kendine karşı dürüst olursan Travis’in de buna dâhil olduğunu kabul edersin. Seks konusunda seçicisin ama birine bağlandın mı daha kanaatkâr olabiliyorsun. Sevgilinle evleneceğinizi düşünüyorsun ve parmağında neden hâlâ bir yüzük olmadığını sorguluyorsun. Ailene bağlısın ama hayatınla ilgili kararları kendin vermek istediğin için buraya taşındın. Yine de ailenin seni onaylamamasından çekiniyorsun. Eee, nasıl gidiyorum?”

Gabby bembeyaz kesilmişti. Stephanie hedefi on ikiden vurduğunu anlayarak doğruldu. “Devam edeyim mi?”

“Hayır.”

“Nasıl? İyi bildim mi?”

Gabby derin bir nefes aldı. “Her şeyi değil.”

“Emin misin?”

“Evet.”

“Hangi konuda yanıldım?”

Gabby cevap vermedi. Başını çevirip tekrar uzandı. “Bunu konuşmak istemiyorum.”

Stephanie’nin üzerine gelmesini beklediyse de Stephanie omuz silkip tekrar yattı.

Gabby uzakta oynayan çocukların çığlıklarını ve büyüklerin bir uğultuyu andıran konuşmalarını duyabiliyordu. Stephanie’nin sözleri içine işlemiş ve onu biraz da rahatsız etmişti açıkçası. En karanlık sırlarını bilmesi kendini çırılçıplak hissetmesine sebep olmuştu.

“Korkma,” dedi Stephanie aklından geçenleri okumuş gibi. “Ben medyumum. Galiba büyükannemden kalma bir özellik. O da hava durumunu tahmin edermiş. Bir kere bile yanılmamış.”

Gabby medyumluk kavramını akıl dışı bulsa da rahatlatarak doğruldu. “Sahi mi?”

Stephanie yine güldü. “Tabii ki hayır. Büyükannem yıllarca *Let’s Make a Deal*’ı izledi ve yarışmacıları bir kere bile yenemedi. Ama dürüst ol, fena tahminler değildi.”

Gabby’nin kafası karışmıştı. “Ama nasıl...”

“Çok kolay,” dedi Stephanie. “Senin süper sıra dışı hayat tecrübelerini dünya üzerindeki hemen her kadın yaşıyor. Travis’le ilgili kısım hariç tabii. O konuda tahmin yürüttünü.

Bu arada ben bununla ilgili çalışmalar da yapıyorum. Yarım düzine sosyal deneyde görev aldım. Aslında insanlar birbirlerine çok benziyor. Benzer deneyimler yaşayıp benzer süreçlerden geçiyorlar. Buna rağmen nedense herkes kendisinininkileri eşsiz sanıyor.”

Gabby bir süre Stephanie'den uzak durmaya karar vererek tekrar uzandı. Onu sevmiştii ama Stephanie enteresan bir karakterdi ve bazen düşüncelerinin hızına yetişmeye çalışmak insanı yoruyordu.

“Bu arada Travis kimseyle birlikte değil,” dedi Stephanie.

“Bana ne?” diye mırıldandı Gabby.

“Doğru ya. Senin erkek arkadaşın var.”

“Evet, ama olmasaydı da ilgilenmezdim.”

Stephanie güldü. “Ah, demek yanılmışım. Birkaç gizli bakışını yakalayınca ondan hoşlandığını sandım.”

“Ben mi bakmışım?” diye sordu Gabby hayretle.

“Hemen bozulma, hayatım. O da sana bakıyor.”

Gabby yattığı yerden kömür, sosis, köfte ve tavuk kokusunu içine çekti. Hafif esintiye ve yüksek koruma faktörlü kreme rağmen kendini az sonra cızırdamaya başlayacakmış gibi hissediyordu. İskoç ve İrlandalı akrabalarının Kuzey eyaletlerini es geçip daimi olarak güneş alan bu topraklara yerleşmesi ona hep biraz tuhaf gelirdi. Hadi cilt kanseri tehlikesini geç, beyaz tenlilerin ne kadar çabuk kırıttığı herkesçe bilinirdi. Annesi işte bu yüzden şapkasını başından hiç eksik etmezdi. Hem de açık hava aktiviteleri arabaya inip binmekle kısıtlı olmasına rağmen. Gabby kendini güneşin zararlı etkileriyle karşı karşıya bıraktığını düşünmemeye çalıştı çünkü aslında hafiften bronz olmayı seviyordu. İnsanı daha sağlıklı gösteriyordu. Hem birazdan yine tişörtünü giyip gölgede oturmak zorunda kalacaktı nasıl olsa.

Stephanie ne hikmetse son yorumundan beri sessizdi. Bu bazılarında güvensizlik ya da çekingenlik gibi dururdu. Oysa Stephanie'de tam aksine, Gabby'nin gıptayla baktığı bir cesaret gösterisine dönüşmüştü. Stephanie rahat bir

tipti. Dolayısıyla insanlar onun yanında rahat olabiliyordu. Doğrusu Gabby son zamanlarda bu histen yoksundu. Uzun zamandır ne evinde rahattı ne işinde ne de Kevin'in yanında.

Travis'e gelince, adam kesinlikle onu huzursuz ediyordu. Özellikle de üstü çıplakken. Gabby başını kaldırıp baktığında Travis'in çocuklarla kumdan kale yaptığını gördü. Az sonra ufaklıkların ilgisi dağıldı, Travis de kalkıp onlarla kovalamaca oynamaya başladı. Çocuklar kadar eğleniyor gibiydi. Gabby az kalsın gülecekti. Fakat Travis'in bunu görüp yanlış bir fikre kapılmaması için kendini tuttu.

Sonunda koku onu yerinden kalkmaya zorladı. Beaufort'tan yalnızca birkaç kilometre uzakta kendini egzotik bir adada gibi hissetmesi ne tuhaftı. Dalgalar yumuşak bir ritim tutturmıştu. Arkalarındaki birkaç boş yazlık, gökyüzünden düşmüş gibi duruyordu. Omzunun üzerinden baktığında, kum tepelerinin arasından yıllar içinde nice fırtınalara göğüs geren siyah-beyaz fenere kadar uzanan patikayı gördü.

İşin şaşırtıcı yanı koyda yapayalnızlardı. Laird mangalın başında ateşi harlamaya çalışıyordu. Megan küçük portatif masanın başında evden getirdikleri Tupperware kutuları açmakla meşguldü. Liz kâğıt tabaklarla plastik çatal bıçakları diziyordu. Joe'yla Matt bir futbol topuyla oynuyordu. Gabby çocukluğundan böyle bir sahne hatırlayamıyordu. Sırf günlerden cumartesi diye birkaç aile toplanıp piknik yapmamışlardı hiç. Çoğunluk böyle mi yaşıyordu acaba, yoksa bu yalnızca küçük şehir insanlarına özgü bir davranış biçimi miydi? Ya da belki Travis'in arkadaş grubuna has bir gelenektir. Yine de buna kolayca alışabileceğini düşündü.

"Yemek hazır!" diye bağırdı Laird.

Gabby tişörtünü giyip ayağa kalkarken bu kadar acıkmasına şaşırdı. Ama sonra kahvaltı etmediğini hatırladı. Omzunun üzerinden baktığında Travis'in çocukları masaya götürmeye çalıştığını gördü. Bir çoban köpeği gibi onları bir arada tutmak için üstün bir çaba harcıyordu. Üç çocuk, Megan'ın korumacı bir tavırla önünde dikildiği mangala doğru koştu.

"Battaniyenin üzerine dizilin bakalım," dedi Megan. Çocuklar belli ki buna alışkındı. Onlara verilen talimata hemen uydular.

"Bence Megan'ın sihirli güçleri var," dedi Travis soluk so-luğa. "Keşke benim de sözümü dinleseler. Bütün gün peşle-rinde koşmaktan canım çıkıyor."

"Kendine haksızlık etme. Bence senin de bu konuda doğal bir yeteneğin var."

"Ama ben yalnızca onlarla oynamayı seviyorum. Ne yapacaklarını söylemek hiç bana göre değil." Travis muzip bir ifadeyle Gabby'ye doğru eğildi. "Ama sana anne babalarla ilgili bir sır vereyim mi? Çocuklarıyla ne kadar çok ilgilenirsen seni o kadar çok severler. Anlayacağın onların gözünde kuru mamalıktan çıkıp ıslak mama olursun."

"Islak mama mı?"

"Ben veterinerim. Benzetmelerimi de kedi köpeklere göre yapıyorum tabii."

Gabby kendini tutamayıp güldü. "Çocuklarla oynamak işe yarıyor, evet. Küçükken en sevdiğim akrabam bizimle ağaçlara tırmanan bir teyzeydi. Diğer bütün büyükler salonda bizimki-lerle konuşurdu ama o benimle ve kardeşlerimle takılırdı."

"Yine de bu insanlara çocuklarını ne kadar sevdiğini göstermek için bir fırsatın varken burada Stephanie'yle güneş banyosu yapıyorsun. Doğrusu sana hiç yakıştıramadım."

"Ama ben..."

Travis ona göz kırptı. "Dalga geçiyorum. Hazır keyifleri yerindeyken onlarla biraz zaman geçirmek istedim sadece. Birazdan mızdırmaya başlayacaklar. Böylece ben de şezlonguma uzanıp görevi anne babalarına devredeceğim."

"Zora gelemem diyorsun yani?"

"Zamanı gelince senden yardım isteyebilirim diyorum."

"Teşekkürler, ben almayayım."

"Satıcı! Acıktın mı?"

"Kurt gibi."

Masanın yanına gittiklerinde çocuklar battaniyenin üzerinde soslisli sandviç, patates salatası ve meyve yiyordu. Liz, Megan ve Allison onları gözleyebilecekleri ama aynı zamanda da rahatça sohbet edebilecekleri bir uzaklığa kurulmuştu. Gabby üçünün de tavuk ve salata yediğine dikkat etti. Erkekler buz kutularının üzerine tünemiş, tabaklarını kucaklarına koymuştu. Biralari yerde, kumların üzerindeydi.

"Tavuk mu, hamburger mi?" diye sordu Gabby.

"Ben tavuk severim," dedi Travis. "Nedense kırmızı etle pek aram yok. Ama burgerler de harika görünüyor."

"Ben bütün erkekler kırmızı et sever sanırdım."

"O hâlde ben erkek değilim." Travis sırtını dikleştirdi. "Bu işe en çok bizimkiler üzülecek. Hele bana bu kadar erkeksi bir isim koyduktan sonra!"

Gabby gülüp mangalı işaret etti. "Bak sana tavuk ayırmışlar."

"Stephanie'den önce geldiğimiz için kalmış o. İyi ki elimizi çabuk tuttuk. Sen Stephanie'yi bilmezsin. Canı hamburger istese bile sırf bana kılık olsun diye tavuk yer."

"Bak sen. Desene onu boşuna sevmedim."

Birer tabak alıp plastik kutulardaki haşlanmış sebzelere, birkaç çeşit yeşil salataya, patates ve meyve salatalarına baktılar. Hepsi birbirinden lezzetli görünüyordu. Gabby bir sandviç ekmeği alıp arasına ketçap ve hardal döktü, birkaç tane turşu koydu ve tabağını Travis'e uzattı. Travis son parça tavuğu kendi tabağına koyduktan sonra Gabby'ye bir hamburger köftesi verdi.

Travis kendine biraz meyve salatası aldı. Gabby ise kutularda ne var ne yoksa hepsinin tadına bakmaya kararlıydı. İşini bitirdiğinde iki tabağa göz atıp kıpkırmızı kesildi. Neyse ki Travis bunu fark etmedi.

"Bira ister misin?" diye sordu Travis.

"Olur."

Travis buz kovaşından bir Coors Light çıkarıp Gabby'ye verdikten sonra kendine bir şişe su aldı.

"Gel biraz yürüyelim," dedi kum tepelerini göstererek.

"Arkadaşlarınla yemek istemiyor musun?"

"Bugünlük kendi başlarına idare edebilirler."

"Tamam, gidelim."

Alçak bir kum tepesine doğru yürüdüler ve okyanus rüzgârlarıyla bütün dalları bir tarafa doğru eğilen, kuru bir ağacın altına oturdular. Gabby kumların ayaklarının altından kaydığını hissedebiliyordu. Travis bir Hintli gibi bağdaş kurmuştu. Gabby kazara ona değmemek için aralarında uygun bir mesafe bıraktı. Gölgede bile kumlar ve ilerisindeki su o kadar parlaktı ki gözlerini kısmak zorunda kalıyordu.

Travis plastik çatal bıçakla tavuğunu kesmeye koyuldu.

"Burası bana lise yıllarımı hatırlatıyor. Neredeyse bütün hafta sonlarımızı burada geçirirdik." Omzunu silkti. "Kızlar başkaydı tabii. Çocuklar da yoktu."

“Çok eğleniyordunuz herhâlde?”

“Çok,” dedi Travis. “Bir akşam üçümüz birkaç kızla buraya geldik. Onları etkilemeye çalışıyorduk. Ateş yakıp bira içmiştik. Espriler havada uçuşuyordu. O gün daha güzel bir hayatım olamayacağını düşünmüştüm.”

“Budweiser reklamı gibi. Tabii yaşınızın tutmaması ve yaptığınızın kanunlara aykırı olmasını saymazsak.”

“Sen sanki on sekiz yaşına kadar ağzına içki koymadın.”

“Hayır.”

“Ciddi misin? Hiç mi?”

“Neden şaşırdın?”

“Bilmem. Bana kurallara uyan bir tip gibi gelmedin de.” Gabby’nin yüzündeki ifadeyi görünce geri adım attı. “Yanlış anlama. Sadece özgür ruhlu ve maceracı birine benzediğini söylemeye çalışıyordum.”

“Daha beni tanıımıyorsun.”

Gabby bunu der demez Stephanie’ye de aynısını söylediğini hatırladı ve Travis’in nasıl bir yorum yapacağını merakla beklemeye koyuldu.

Travis çatalıyla tabağındaki meyveleri itti. Yüzünde dalgın bir ifade belirmişti. “Ailenin yanından taşınıp kendi evini aldığını biliyorum,” dedi. “Kendi başına ayakta kalmaya çalışıyorsun. Benim için özgürlük bu demek. Maceracı ruhuna gelince, burada hiç tanımadığın insanların arasında değil misin? Onlarla tekne paraşütü yaptın. Köpek balığı korkunu bile yendin. Bunların hepsi birer sınavdı. Cesaretine hayran kaldım doğrusu.”

Gabby, Travis’in yorumunu kardeşininkinden daha çok beğenerek kızardı. “Haklı olabilirsin,” dedi. “Yine de plansız programsız dünyayı gezmekle kıyas kabul etmez.”

“Bu seni yanıltmasın. Giderken korkmadım mı sanıyorsun? Resmen ödüm koptu. Arkadaşlarıma böbürlenirken bir havalara giriyordum ama uçağa binip dilini bile bilmediğim bir ülkeye gidince nasıl paniklediğimi anlatamam. Senin seyahatle aran nasıl?”

“Bir ilkbahar tatilinde Bahamalar’a gitmiştim o kadar. Onun dışında yurt dışına çıkmadım. Bahamalar’daki otel de Amerikalı öğrenci doluydu. Florida’dan bir farkı yoktu.” Bir an duraksadı. “Sırada neresi var? Bundan sonraki büyük maceranın ne olacak?”

“Bu sefer fazla uzaklaşmayacağım. Grand Teton’a gitmeyi düşünüyorum. Kamp yapıp etrafı gezeceğim. Dediklerine göre olağanüstü bir doğası varmış.”

“Yalnız mı gideceksin?”

“Hayır. Babamla. Sabırsızla bekliyorum.”

Gabby suratını buruşturdu. “Bizimkilerle öyle bir seyahate gittiğimi düşünemiyorum.”

“Neden?”

“Ah, onları tanısaydın anlardın.”

Travis devam etmesini bekledi. Gabby tabağını kenara bırakıp ellerini silkeledi.

“Pekâlâ,” dedi derin bir iç çekerek. “Annem beş yıldızlı oteller dışında hiçbir yerde kalmaz. Babam desen... Onu heyecanlı bir şeyler yaparken hayal etmem daha kolay aslında. Ama babamın da tek hobisi balık tutmak. Ayrıca annemsiz şuradan şuraya adımını atmaz. Eh, onun da belirli standartları olduğuna göre, gidebildikleri en uzak yer şehir kulübü. Orada pahalı şaraplar içip penguen kılıklı garsonların servis ettiği yemekleri yiyorlar.”

“Birbirlerini çok seviyorlar anlaşılan.”

"Dediklerimden bunu mu çıkardın?"

"Bunu ve bir de annenin açık hava eğlencelerinden pek hoşlanmadığını." Gabby güldü. "Seninle gurur duyuyorlardır," diye ekledi Travis.

"Neden?"

"Neden duymasınlar?"

Doğru, diye düşündü Gabby. "Ama annem kız kardeşlerime daha düşkündür. Ve inan bana benim kardeşlerim seninkine hiç benzemez."

"Densiz değiller yani?"

"Hayır. Annem gibiler anlamında demiştim."

"Annenin seninle gurur duyması için ona benzemen şart mı?"

Gabby bu soruyu hemen yanıtlamadı. Hamburgerini ısıtarak biraz zaman kazandı. "Biraz karışık bir mesele," dedi sonra.

"Anlatsana," diye üsteledi Travis.

"Bir kere benim saçlarım kızıl. Kardeşlerimin hepsi annem gibi sarışın."

"Eee?"

"Yirmi altı yaşındayım ve hala bekârim."

"Ne olmuş yani?"

"Bir kariyer istiyorum."

"Ne var bunda?"

"Bütün bunlar annemin kafasındaki kız evlat kavramına uymuyor. Onun kadınların toplumdaki yeriyle ilgili sarsılmaz fikirleri vardır. Özellikle de Güneyli kadınların."

"Annenle pek anlaşılamıyorsun galiba?"

"Bravo!" dedi Gabby alayla.

Omzunun üzerinden Laird'le Allison'ın el ele fenere doğru yürüdüklerini gördü.

“Belki seni kıskanıyordur,” dedi Travis. “Senin hayallerin ve hedeflerin var. Kendine bir yol çizmişsin. Sırf annen öyle istiyor diye onun umduğu gibi biri olmamışsın. Farklı davranmak cesaret ister. Belki de hayal kırıklığı aslında seninle değil, tamamen kendisiyle ilgilidir.”

Travis tavuğundan bir lokma alıp Gabby’nin cevabını bekledi. Gabby’nin kafası karışmıştı. Bu ihtimal şimdiye kadar aklına bile gelmemişti.

“Yok canım,” dedi sonunda.

“Neden? Ona hiç sordun mu?”

“Kendisiyle ilgili hayal kırıklıkları olup olmadığını mı? Olduğunu sanmam. Hem sen ailenle bu kadar açık konuşabiliyor musun? Çünkü ben...”

“Hayır, asla,” dedi Travis onun sözünü keserek. “Yine de içimden bir ses annenle babanın seninle müthiş gurur duyduğunu söylüyor. Yeterince gösteremiyorlar belki ama bence kesin öyle.”

Bu yorum beklenmedik ve bir o kadar da etkileyiciydi. Gabby hafifçe ona doğru yaslandı. “Söylediklerin doğru mu bilmiyorum ama sağ ol. Yanlış bir fikre kapılmanı istemem. Onlarla her hafta telefonda konuşuyoruz ve gayet medeniyiz. Ama bazen her şey daha farklı olsaydı diyorum. Birlikte vakit geçirmekten hoşlandığımız bir ilişkimiz olmasını isterdim doğrusu.”

Travis cevap vermedi. Gabby onun öğüt vermeye ya da teselliye kalkışmadığına sevindi. Kevin konusunda da benzer hisler içinde olduğunu düşündü. Belki de artık taktik değiştirme vakti gelmişti. Dizlerini karnına çekip onlara sarıldı. “Veterinerliğin en güzel tarafı ne sence?”

“Hayvanlar ve insanlar,” dedi Travis. “Pek de ilginç bir cevap olmadı, hı?”

Gabby, Eva Bronson'ı düşündü. "Hayvanları anlarım ama..."

Travis ellerini kaldırdı. "Hayatım güllük gülistanlık sanma. Beni de uğraştıran tipler çıkıyor."

"Ah. Benimkileri görmediğin için böyle söylüyorsun. Bazı anne babaların ne kadar saldırgan, evhamlı ve hastalık hastası olduklarını tahmin bile edemezsin."

"Bende durum farklı mı sanıyorsun? İnsanlar her yerde aynı. Çoğu evcil hayvanlarını ailesinden biri gibi görüyor. Hayvanın en ufak bir sıkıntısında gerekli gereksiz bütün tetkiklerin yapılmasını istiyorlar. Bazıları hayvanlarını haftada en az bir kere kliniğe getiriyor. Genelde ciddi bir şey çıkmıyor tabii. Neyse ki babamla böyle hastalarla baş etmenin bir yolunu bulduk."

"Ya? Nasıl?"

"Hastanın dosyasına sarı bir etiket yapıştırıyoruz. Diyelim Bayan Kuruntu, Whiskers'ı muayeneye getirdi, acil bir durum görmediğimizi ama haftaya mutlaka tekrar gelmesi gerektiğini söylüyoruz. Bunu demesen zaten haftaya yine damlayacak. En azından lafı uzatmasına izin vermiyoruz. Alan memnun satan memnun. Biz titiz ve işinin ehli veterinerleriz, hayvanın endişe gerektirecek bir hastalığı yok ama onu yeniden görmek istediğimize göre demek ki kliniğe de boşuna getirilmemiş. Harika değil mi?"

"Bizim doktorlar böyle bir taktik uygulamama nasıl bakar acaba?"

"Demek durum o kadar kötü?"

"Hiç sorma. *Reader's Digest*'in yeni sayısında nadir rastlanan bir hastalıktan söz edilmeyegörsün, o hafta bekleme odası aynı belirtileri gösteren çocuklarla dolup taşıyor."

“Çocuğum olsaydı ben de böyle olabilirdim.”

Gabby kafasını iki yana salladı. “Hiç sanmam. Sen rahat bir tıpsın bence. Baba olduğunda da değişmezsin.”

“Haklı olabilirsin,” dedi Travis.

“Tabii ki haklıyım.”

“Seni iyi tanıyorum diyorsun?”

“Ne yapayım? Bu oyunu kardeşinle ikiniz başlattınız.”

Sonraki yarım saat iki eski dost gibi sohbet ettiler. Gabby daha çok annesiyle babasını ve ne kadar zıt karakterli oldukları anlattı. Biraz kız kardeşlerinden söz etti. Baskıcı bir ortamda büyümenin zorluklarından bahsetti. Üniversiteyi, asistanlık fakültesini ve Beaufort’a taşınmadan önce burada yaşadığı birkaç ilginç anıyı anlattı. Kevin’in yalnızca birkaç kez lafı geçti. Gabby önce buna şaşırdı ama sonra Kevin’in her zaman şimdiki gibi hayatının odak noktası olmadığını hatırladı. Travis’le konuşmak ona Kevin’dan önceki hâlini anımsatmıştı.

Sohbet koyulaştıkça konu Gabby’nin işte yaşadığı sıkıntılara geldi. Gabby, Doktor Melton’dan söz edecek kadar ileri gitmedi ama stajı sırasında tanıdığı birkaç aileyi isim vermeden anlattı. Yine de Travis onun kimlerden söz ettiğini anlamış olacaktı ki imalı bir tavırla gülümsedi.

Megan’la Liz yiyeceklerin kalanını buz kutularına koymuştu. Laird’le Allison hâlâ yürüyüşten dönmemişti. Matt çocukların onu kuma gömmesine izin verme gafletinde bulunmuştu. Minik küreklerden gözlerine, ağzına ve burnuna kumlar yağıyordu.

Gabby ayağının dibine düşen frizbiyle başını kaldırdığında Joe’nun onlara doğru yürüdüğünü gördü.

“Matt’i kurtarma vakti geldi,” diye seslendi. Frizbiyi gösterdi. “Var mısın, Travis?”

“Çocukları biraz daha azdıralım diyorsun?”

Joe sırttı. “Başka şansımız yok bence.”

Travis, Gabby’ye baktı. “Senden biraz izin istesem?”

“Keyfine bak,” dedi Gabby.

“Yalnız önceden uyarayım. Birazdan ortalık karışacak.” Ayağa kalkıp çocuklara seslendi. “Hey millet! Dünya frizbi şampiyonunu seyretmeye hazır mısınız?”

“Yaşasın!” diye bağırdı çocuklar ve kürekleri atıp suya koş-
tular.

“Bana müsaade,” dedi Travis. “Hayranlarım bekler.”

Gabby, Travis’in koşarak suya girişini seyrederken kendi kendine gülümsedi.

Travis hiç de hayal ettiği gibi biri çıkmamıştı. Bir kere gayet doğaldı. Kendini övmeye ya da karşısındakini etkilemeye kalkışmıyordu. Konuşacağı ve susacağı yeri iyi biliyordu. Gabby’nin en başta Kevin’a bağlanma sebebi de buydu. O ilk gecelerin ateşli heyecanı da vardı tabii ama Gabby asıl onunla konuşurken hissettiği huzuru sevmişti. Ya da bir akşam yemeğinden dönerken Kevin’ın otoparkta usulca elini tutuşunu. Böyle anlarda onunla bir hayat geçirebileceğini kolayca hayal edebiliyordu. Ama son günlerde Gabby bunu nadiren hissediyordu ne yazık ki.

Gabby, Travis’in frizbiyi yakalamak için havaya sıçrayışını izlerken bir yandan da bunları düşünüyordu. Travis son anda frizbinin göğsüne çarpıp suya düşmesine izin verdi ve kendisi de onun arkasından sulara gömüldü. Çocuklar gülmekten katılıyordu. “Hadi tekrar yap, Travis amca!” diye bağıştılar. Travis ağır çekimdeymiş gibi üç kocaman adım attı ve frizbiyi Joe’ya fırlattı. Sonra bir beyzbolcu gibi çömelip beklemeye başladı. Çocuklara göz kırptı ve “Görün bakın, bu sefer is-

lanmayacağım,” dedi. Ama Joe frizbiyi attığında daha da beceriksizce suya düştü. Çocukları eğlendirmekten büyük bir zevk alıyor gibiydi. Bu da Gabby’nin ona karşı daha büyük bir sempati hissetmesine yol açtı. Travis nihayet okyanustan çıkıp saçlarındaki suları silkeleyerek ona doğru koştuğunda Gabby hâlâ karmaşık hisler içerisindeydi. Travis kendini kumlara atarken bir an kazara koluna değdi. İşte o zaman daha da garip bir şey oldu ve Gabby’ye ileride buna benzer yüzlerce hafta sonunu birlikte geçireceklermiş gibi geldi.

Öğleden sonra sabahın tersten tekrarı gibiydi. Kumsalda bir saat daha kaldılar. Sonra tekneyi yüklediler ve dönüş yolculuğu başladı. Bütün çiftler bir kez daha paraşüte bindi. Ama Gabby'nin bu seferki eşi Stephanie'ydi. Akşamüzeri tekne bir koydan geçerken Travis tanıdığı bir balıkçıdan karides aldı. Nihayet eve vardıklarında çocukların hepsi uyuyordu. Büyükler de saatlerce güneşte kalmaktan kızaran yüzleriyle yorgun ama mutluydu.

Tekneyi boşalttıklarında herkes evinin yolunu tuttu. Geriye yalnızca Travis, Gabby ve Stephanie kalmıştı. Travis, Moby'yle iskeleye gitti. Paraşütü kuruması için yaymıştı. Şimdi de bahçe hortumuyla tekneyi yıkıyordu.

Stephanie kollarını kaldırarak gerindi. "Ben de gideyim artık," dedi. "Akşam bizimkilerle yemek yiyeceğim. Buraya kadar gelip onlara uğramazsam bozulurlar. Gidip Travis'e veda edeyim."

Gabby bu uzun günün ardından iyice mayışmıştı. Kafasını sallayıp Stephanie'nin iskelenin parmaklıklarına abanışını izledi.

“Hey, Trav!” diye bağırdı Stephanie. “Ben kaçtım. Bugün için sağ ol.”

“İyi ki geldin,” diye seslendi Travis el sallayarak.

“Yiyecek bir şeyler hazırlasana. Gabby açlıktan ölüyormuş.”

Gabby’nin uyuşukluğu anında kayboldu. Fakat daha itiraz etmesine fırsat kalmadan Travis *tamam* dercesine elini kaldırdı.

“Biraz daha işim kaldı. Sonra hemen mangalı yakarım.”

Stephanie işgüzâr bir gülümsemeyle Gabby’nin yanına döndü.

“Neden öyle dedin?” diye tısladı Gabby.

“Ben bizimkilere gidiyorum ya, zavallı abim yemeği yalnız yemesin dedim. Travis misafir ağırlamaya bayılır.”

“Keşke bana da fikrimi sorsaydın. Belki evime gitmek istiyorum.”

“Travis’e fikrini değiştirdiğini söylersin. Merak etme, bozulmaz. Hem ben yalnızca sana düşünmek için birkaç dakika kazandırdım. Travis seni yemeğe davet edecekti nasıl olsa. Hayır deseydin de ısrar edecekti.” Çantasını omzuna astı. “Seni tanıdığıma sevindim. Raleigh’e yolun düşerse ara.”

Gabby ona kızsın mı yoksa teşekkür mü etsin bilemedi.

“Öğle yemeğine filan çıkarız,” diye devam etti Stephanie. “Burada kalsaydım yarın pazar kahvaltısı ederdik ama geri dönmeliyim.” Güneş gözlüğünü çıkarıp tişörtüne sildi. “Tekrar görüşürüz değil mi?”

“Tabii,” dedi Gabby.

Stephanie verandanın kapısından eve girip gözden kayboldu. Bu arada Travis de iskeledeki işini bitirmiş, Moby’yle eve doğru yürüyordu. Sabahtan beri ilk kez sırtına kısa kollu bir gömlek geçirmişti ama onun da önünü iliklememişti.

“İki dakika izin ver sana şahane bir karides kebabı yapayım. Olur mu?”

Gabby ya eve dönüp markette hazır satılan mikrodalga yemeklerinden birini yiyecek ve televizyonda berbat bir eğlence programı izleyecekti ya da Travis’in teklifini kabul edecekti. Sonra Travis’i çocuklarla oynarken hatırladı ve kararını verdi.

“Eve gidip üzerimi değiştireyim, hemen gelirim.”

Travis yemeği hazırlarken Gabby, Molly’ye bakmaya gitti. Onu yavrularıyla huzur içinde uyurken buldu.

Çabucak duş alıp ince bir etek bluz giydi. Saçlarını kuruturken makyaj yapsam mı diye düşündü ve sadece rimel sürmeye karar verdi. Güneş yüzüne biraz renk vermişti. Aynada kendini beğeniyle seyrederken yıllardır ilk kez Kevin’den başka bir erkekle yemek yiyeceğini düşündü.

Bunu günün devamı olarak düşünebilirdi. Ya da Stephanie’nin oyununa geldiğini düşünerek kendini kandırabilirdi. Fakat işin aslı başkaydı tabii.

Travis’le yemek yiyeceği için kendini suçlu hissetmeli miydi? Gabby birkaç dakika buna karar vermeye çalıştı. Önce bunu Kevin’a gönül rahatlığıyla anlatabileceğini düşündü. Ne de olsa gayet masumane bir gün geçirmişti. Komşusu, birkaç evli arkadaşı ve çocuklarıyla etrafı gezmişti. Ayrıca Stephanie’yle toplamda Travis’ten daha çok sohbet etmişti. Bunda büyütülecek ne vardı?

Ama yemeği baş başa yiyeceksiniz, dedi vicdanının sesi.

İyi de bunun neresi yanlıştı? Stephanie doğru diyordu. Gabby acıkmıştı ve komşusunun yemeği vardı. Onunla yatacak hâli yoktu ya. Hatta onu öpmeyi bile aklının ucundan ge-

çirmiyordu. Yalnızca arkadaşları, hepsi bu. Kevin olsa Travis onu da davet ederdi şüphesiz.

Ama Kevin burada değil, dedi ses ısrarla. *Ona baş başa yemek yediğinizi söyleyecek misin?*

“Tabii ki,” diye mırıldandı Gabby içindeki sesi susturmaya çalışarak. Bazen ondan gerçekten nefret ediyordu çünkü onu annesine benzetiyordu.

Aynada son kez kendine baktı. Sonra kendinden emin bir tavırla verandaya çıktı.

Gabby iki bahçeyi ayıran çalılıklardan geçip komşu eve doğru yürürken Travis gözlerini ayırmadan onu seyretti. Gabby verandaya adımını attığında ortamın havası değişti sanki. Travis buna hazırlıksız yakalanmıştı.

“Selam,” dedi Gabby. “Yemeğe çok var mı?”

“Zamanlaman mükemmel. Birkaç dakikaya hazır olur.”

Gabby mangaldaki karides şişlere göz attı. Nefis görünüyordular. “Vay canına,” diye mırıldandı.

“Bir şey içer misin?” Travis verandanın diğer ucunu işaret etti. “Birkaç bira ve soda kaldı galiba.”

Gabby soğutucuya doğru yürürken Travis onun kalçalarının usulca dalgalanışını izledi. *Kendine gel, oğlum,* diye söylen-di içinden. Gabby iki bira çıkarıp yanına döndü ve şişelerden birini ona uzattı. Travis birasını açıp uzun bir yudum alırken ona baktı. Gabby’nin gözleri suya dalmıştı. Ağaçların tepesindeki güneş hâlâ parlaktı ama gündüzün kavurucu sıcaklığı yerini hafif bir esintiye bırakmış, bahçedeki gölgeler uzamıştı.

“Bu evi bunun için aldım,” dedi. “Böyle manzaralar için.”

“Gerçekten güzel, değil mi?” Travis kapıldığı tuhaf hayalleri zihninden kovup “Molly nasıl?” diye sordu.

“İyi gibi. Baktığımda uyuyordu.” Etrafına bakındı. “Moby nerede?”

“Ön bahçeye geçti galiba. Bir süre yemek dilendi, baktı ümit yok, küsüp gitti.”

“Karides yiyor mu?”

“Her şeyi yer.”

“Gerçek bir gurme,” dedi Gabby göz kırparak. “Yardım lazım mı?”

“Mutfaktan iki tabak al yeter.”

“Tabii. Neredeler?”

“Eviyenin solundaki dolapta. Ah, bir de ananası getirsene. Yanında bir de bıçak olacaktı.”

“Hemen geliyorum.”

“Bulaşık makinesinin yanındaki çekmecedен çatal bıçak da al.”

Gabby arkasını döner dönmez Travis’in gözleri yine ona kilitlendi. Bu kııda ilgisini çeken bir şeyler vardı. Sadece çekiciliği değildi. Etrafta bir sürü güzel kadın vardı. Ama Gabby zekiydi de. Doğru ve yanlış kavramları oturmuştu. Kararlı ve mantıklı biriydi. Ayrıca ilk tanışmada hemen anlaşılmasa da son derece espriliydi. Güzellik ve akliselim sahibi olmak birlikte bulunması zor iki özellikti. İşin tuhafı, Gabby muhtemelen bunun farkında bile değildi.

Gabby mutfaktan döndüğünde şişler hazırды. Travis ona ve kendisine ikişer tane şiş koyup ananası dilimledi. İlerideki küçük körfez gökyüzünü ayna gibi yansıtıyordu. Sessizliği tepelerinden geçen sığırcık sürüsü bozdu.

“Nefis olmuş,” dedi Gabby.

“Afiyet olsun.”

Gabby birasından bir yudum alıp tekneyi işaret etti.

“Yarın yine çıkacak mısın?”

“Sanmam. Yarın binicilik günüm.”

“At mı biniyorsun?”

Travis başını iki ana salladı. “Motor. Üniversitedeyken 1983 model eski bir Honda Shadow aldım. Tamir edip birkaç aksesuar ekler, satarım diyordum. Sonra elden çıkarmaya gönlüm elvermedi. Üzerinde büyük emeğim var.”

“Bu da bir zevk tabii.”

“Masraflı bir zevk,” dedi Travis. “Durmadan bozuluyor. Orijinal parçaları bulmak da kolay olmuyor. Ama klasik arabalar da aynı. Eskiye tutkunsan yapacak bir şey yok.”

Gabby birasını bitirmişti bile. Bir tane daha aldı. “Ben arabalardan hiç anlamam,” dedi. “Benzini bile kendim koya-mıyorum.”

“Hiç motora bindin mi?”

“Hayır. Çok tehlikeli.”

“Tehlike daha çok kullanana bağlı.”

“Ama seninki sürekli bozuluyormuş.”

“Doğru. Ben hayatı uçlarda yaşamayı seven bir adamım.”

“Fark ettim.”

“Sence nasıl bir özellik? İyi mi, kötü mü?”

“İkisi de değil. Ama enteresan. Özellikle de bir veteriner olduğun düşünülürse. Veteriner deyince aklıma bir aile babası geliyor. Mutfak önlüklü bir eş ve diş teli takan çocuklar.”

“Ne sıkıcı. Öyle bir adamın golften başka hobisi olmaz.”

Gabby, Kevin’i düşündü. “Yapma. Hayatta daha kötü uğ-raşlar da var.”

“Bu arada ben de bir aile babasıyım. Şimdilik bir ailem olmasa da.”

“Sence ilk koşul bu değil mi?”

"Hayır. Bence aile erkeği olmak tamamen hayata bakış açınla ilgili. Mutlaka bir ailen olması gerekmiyor yani."

"İyi denemeydi," dedi Gabby. Bira etkisini göstermeye başlamıştı. Gözlerini kırpıştırdı. "Seni evli olarak düşünemiyorum. Bu imaj sana hiç uymuyor. Sende daha çok çapkın müzmin bekâr tipi var."

"Bunu bana ilk söyleyen sen değilsin. Aslına bakarsan, seni tanımasam bugün arkadaşlarımdan etkilendiğini söylerdim."

"Hakkında dedikodu yapacaklarını sanmam. Seni yere göğe sığdıramıyorlar."

"Yoksa onları tekne almazdım zaten."

"Ya Stephanie?"

"O tam bir bilmecedir. Ama Stephanie benim kardeşim. Atsam atamam, satsam satamam. Dedğim gibi, ben ailesine düşkün bir erkeğim."

"İçimden bir ses beni etkilemeye çalıştığını söylüyor."

"Belki. Sevgilini anlatsana. O da bir aile erkeği mi?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Gabby.

"Tamam, zorlamayacağım. Vakti gelince anlatırsın nasıl olsa. Savannah'ta büyümek nasıldı, onu konuşalım."

"Ailemi anlattım ya. Başka bir şey yok."

"Öyleyse istediğin bir şeyden söz et. Herhangi bir şeyden."

Gabby duraksadı. "Yazları sıcak olurdu. Çok sıcak. Ve nemli."

"Hep böyle ketum musun?"

"Biraz esrar iyidir. İnsanı ilginç gösterir."

"Erkek arkadaşın da öyle mi düşünüyor?"

"O beni iyi tanır."

"Boyu uzun mu?"

"Ne önemi var?"

“Hiç. Sadece sohbet etmeye çalışıyorum.”

“Başka bir şeyden konuşalım.”

“Tamam. Sörf yapar mısın?”

“Hayır.”

“Dalar mısın?”

“Hayır.”

“Tüh.”

“Neden? Neler kaçırdığımı bilmediğim için mi?” diye sordu Gabby gülerek.

“Hayır. Bütün arkadaşlarım evlenip çocuk yaptı. Benimle aynı zevkleri paylaşan biri iyi olurdu.”

“Gördüğüm kadarıyla sen kendini gayet güzel oyalıyorsun. Kimseye ihtiyacın yok. İşten gelir gelmez ya su kayağı yapıyorsun ya jet-ski.”

“Hayatta başka zevkler de var. Tekne paraşütü mesela.”

Gabby güldü ve Travis de ona katılınca onun gülüşünden ne kadar hoşlandığını düşündü.

“Veterinerlik fakültesiyle ilgili bir sorum var,” dedi Gabby. Rahatlamıştı, artık sohbetin gidişatını umursamıyordu. Travis’in arkadaşlığından hoşlanmaya başlamıştı. “Belki aptalca bulacaksın ama ne kadar anatomi çalıştığınızı merak ediyorum. Yani kaç tür hayvanı inceliyorsunuz?”

“Sadece en yaygınlarını. İnek, at, domuz, köpek, kedi ve tavuk.”

“Hepsi hakkında her şeyi bilmen gerekiyor değil mi?”

“Anatomik açıdan evet.”

Gabby bir an düşündü. “Vay canına. Ben bir tek insanlarla ilgileniyorum ve bu kadar zorlanıyorum. Seni düşünemiyorum.”

“Ama çoğu insan bana tavuklarını öldürdüm diye dava açmaz. Senin sorumluluğun daha fazla. Özellikle de çocuklarla

ilgilendiğin için.” Duraksadı. “Eminim onlarla iyi anlaşıyorsundur.”

“Neden?”

“İnsana güven veren birisin de ondan. Ayrıca sabırlısın.”

“Bak sen. Bugün güneşte fazla kaldın galiba?”

“Olabilir.” Travis ayağa kalkarken boş bira şişesini işaret etti. “Bir tane daha?”

Gabby birasını bitirdiğinin farkında bile değildi. “İçmesem iyi olur,” dedi.

“Korkma, kimseye söylemem.”

“Yok, ondan değil. Sadece hakkımda yanlış bir kanıya kapılmanı istemem.”

“Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.”

“Erkek arkadaşım da bu kadar içmemi onaylamazdı.”

“İyi ki burada değil öyleyse. Hem birbirimizi tanımaya çalışıyoruz. Bunun nesi yanlış?”

“Öyle olsun,” dedi Gabby. “Ama bu son.”

Travis iki bira daha getirip onunkini açtı. Gabby daha ilk yudumunda yine vicdanının sesini duydu. *Bu yaptığın yanlış,* diye fısıldıyordu ses.

“Erkek arkadaşımı tanısan severdin,” dedi aralarındaki sınırları yeniden vurgulamak istercesine. “Harika biridir.”

“Eminim öyledir.”

“Bu arada, evet, boyu uzun.”

“Onun hakkında konuşmak istemediğini sanıyordum.”

“İstemiyorum. Sadece onu sevdiğimi bil yeter.”

“Aşk güzel şey. Dünyayı yaşanmaya değer kılıyor. Ben de âşık olmayı sevenlerdenim.”

“Bu konuda epey deneyimlisin galiba? Ama unutma, gerçek aşk ömür boyu sürer.”

“Şairler bütün büyük aşkların trajediyle bittiğini söyler.”

“Ne o? Sen de şair misin yoksa?”

“Hayır. Yalnızca onların iddiasını dile getiriyorum. Buna katıldığımı söylemedim. Aksine senin gibi mutlu sonlara inanıyorum. Annemle babam yıllardır evli. Ben de bir gün onlar gibi olmak istiyorum.”

Gabby onun bu tip imalarda ne kadar başarılı olduğunu düşünmeden edemedi. *Çünkü tecrübeli*, diye hatırlattı kendine. Yine de Travis gibi birinin ilgisi hoşuna gitmişti. Kevin’ın bu yaptığını hiç onaylamayacağını bilmesine rağmen kendini tutamıyordu.

“Biliyor musun, vakti zamanında az kalsın senin evi alıyordum,” dedi Travis.

Gabby şaşkınlıkla başını salladı.

“Hem burası hem orası satılıktı. Seninkinin alt katını daha çok beğendim ama bunun da iskelesi ve kayıkhanesi vardı. Karar verirken bayağı zorlandım.”

“Ya jakuzi?”

“Onu yeni aldım.” Tek kaşını kaldırdı. “Güneş batınca gireriz istersen.”

“Mayom yok.”

“Başka bir alternatifin daha var.”

Gabby gözlerini devirerek bütün vücudunda gezinen titremeyi bastırmaya çalıştı. “Hiç şansın yok.”

Travis keyifle gerindi. “Sadece ayaklarınızı sokalım,” diye önerdi.

“Bak ona itirazım yok.”

“Önemli olan başlamak, değil mi ama?”

“Gerisinin geleceğini sanıyorsan boşuna ümitlenme.”

“Günahımı alıyorsun.”

Gökyüzü alaca karanlıkta kızılın binbir tonuna boyanmıştı. Travis iskemlesini yaklaştırıp ayaklarını masaya dayadı. Gabby uzun zamandır hissetmediği türde bir mutlulukla suya baktı.

"Afrika'yı anlatsana," dedi. "Göründüğü kadar mistik mi?"

"Bence öyle. Bir parçam orada kaldı sanki. Bir gün yine gitmeyi çok isterim. Doğup büyüdüğüm kültürden tamamen farklı olsa da bana yuva hissi verdi."

"Aslanlarla filleri gördün mü?"

"Ohooo. Bir sürü."

"Heyecanlandın mı?"

"Hem de nasıl. O anki hislerimi ömrüm boyunca unutmayacağım."

Gabby bir an sessiz kaldı. "Seni kıskandım," dedi sonra.

"Sen de git. Victoria Şelalesi'ne uğramayı da unutma. Hayatımda gördüğüm en muhteşem yerd. Gökkuşağı, suyun sesi. İnsan kendini dünyanın kıyısında hissediyor."

Gabby'nin yüzüne hülyalı bir gülümseme yayıldı. "Kaç gün kaldın?"

"Hangisinde?"

"Kaç kere gittin ki?"

"Üç."

Gabby bu kadar özgür yaşadığım hayal etmeye çalıştıysa da başaramadı. "Hadi biraz daha anlat."

Uzun bir süre mırıl mırıl konuştular. Karanlık basmıştı. Travis'in gittiği yerler ve tanıştığı insanlarla ilgili betimlemeleri o kadar renkliydi ki insan onları kendi gözüyle görmüş gibi hissediyordu. Gabby bu hikâyeleri kaç kadınla daha paylaştığını düşünmeden edemedi. Travis bir ara masadan kalkıp iki şişe suyla geri döndü. İsteğine saygı duyulması Gabby'yi

derinden etkilemişti. Travis'le ilgili duyguları giderek değişiyordu. Bunun yanlış olduğunu bilmesine rağmen kendine hâkim olamıyordu.

Tabakları mutfığa götürmek için kalktıklarında yıldızlar çıkmıştı. Travis bulaşıkları yıkarken Gabby salonda dolaştı. Travis'in evini tipik bir bekâr evi olarak hayal etmişti, oysa hiç alakası yoktu. Mobilyalar rahat ve tarz sahibiydi. Gabby kahverengi deri kanepelere, ceviz sehpalara ve pirinç lambalara baktı. Oda tam da olması gerektiği kadar temizdi. Ne eksik ne fazla. Televizyonun üzerine gelişigüzel birkaç dergi atılmıştı. Müzik sisteminin üzerinde incecik bir toz tabakası vardı ki bu son derece normaldi. Duvarlarda tablolar yerine Travis'in eklektik tarzını yansıtan posterler asılıydı. Birinde *Kazablanka* vardı, bir diğerinde *Zor Ölüm* ve hemen yanındaki *Evde Tek Başına*. Mutfaktaki su sesi kesildi ve Gabby, Travis'in odaya girmesiyle arkasını döndü.

Ona gülümsedi. "Ayak banyosuna hazır mısın?"

"Oramız buramız görünmeyecekse tabii," dedi Travis alayla.

Tekrar dışarı çıktılar. Travis jakuzinin üzerini açtı. Gabby sandaletlerini çıkardı. Az sonra ayaklarını suya sokmuş, yan yana oturuyorlardı. Gabby başını kaldırıp gökyüzüne baktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Travis.

"Yıldızları. Bir astronomi kitabı aldım. Okuduklarımı hatırlıyor muyum diye bakıyorum."

"Hatırlıyor musun?"

"Yalnızca en büyükleri." Evi işaret etti. "Bacanın hemen iki yumruk kadar üzerindeki Orion. Onun sol omzundaki İkizler. Ayağına da Rigel diyorlar. İki av köpeği var. Şuradaki parlak yıldızın adı Sirius, diğer adıyla Akyıldız. Büyük Köpek

takımyıldızından. Küçük Köpek'in en büyük yıldızı ise Prosyon. Öncü de deniyor."

Travis yalnızca Orion'u görebildi. "Diğerlerini ayırt edemedim," dedi.

"Al benden de o kadar. Sadece yerlerini biliyorum."

Travis, Gabby'nin omzunun üzerinden işaret eti. "Bak, Büyükayı hemen şurada. Bir tek onu şıp diye bulabiliyorum."

"Büyükaıya Ursa Major de deniyor. Ayı benzetmesi buzul çağından beri yapılıyormuş, biliyor muydun?"

"Hayır."

"Henüz hepsini ayırt edemiyorum ama isimleri hoşuma gidiyor. Canes Venatici, Coma Berenices, Pleiades yani Ülker takımyıldızı... Kulağa hoş bir melodi gibi geliyorlar."

"Yeni ilgi alanın bu galiba?"

"Günlük hayatın koşturmasında kaybolup giden bir zevk diyelim. Birkaç gün beni gerçekten oyaladı ama."

Travis güldü. "En azından dürüstsün."

"Daha doğrusu haddimi biliyorum. Yine de keşke daha fazlasını öğrenebilseydim. Yedinci sınıftayken astronomiye meraklı bir öğretmenim vardı. Yıldızlardan öyle bir bahsedirdi ki insan hayallere dalarlardı."

"Ne derdi mesela?"

"Yıldızlara bakmanın zamanda geriye bakmak gibi olduğunu söylerdi. Bazı yıldızlar o kadar uzak ki, ışıklarının bize ulaşması milyonlarca yıl alır derdi. Yıldızları şimdi gördükleri gibi değil, dinazorlar zamanındaki hâllerleriyle görürmüşüz. Böyle düşününce enteresan geliyor tabii."

"İyi bir öğretmenmiş."

"Öyleydi. Bize birçok şey öğretti ama gördüğün gibi çoğunu unuttum. Yine de bana astronomiyi sevdiren odur."

Gökyüzüne baktığımda binlerce yıl önce bir başkasının da aynısını yaptığını düşünmek heyecan verici.”

Travis onu dikkatle dinliyordu. Karanlıkta Gabby'nin sesi dalga dalga yayılıyordu.

“Bugün evren hakkında daha çok şey biliyoruz,” dedi Gabby, “ama günümüzün sıradan insanları gökyüzü hakkında atalarımız kadar bilgi sahibi değil. O zamanlar teleskoplar ya da matematik yoktu. Dünyanın yuvarlak olduğunu bile bilmiyorlardı. Ama yollarını bulmak için yıldızları kullanıyorlardı. Ekinlerini ne zaman ekeceklerine yıldızlara göre karar veriyorlardı. Yıldızlara bakarak kocaman yapılar inşa ettiler. Gelgitlerin zamanını tahmin etmeyi öğrendiler. Yıldızlara bu kadar büyük bir sadakatle bağlı olmaları bende daima hayranlık uyandırmıştır.” Düşüncelere dalarak uzun bir an boyunca konuşmadı. “Ah,” dedi sonra. “Seni sıktıysam özür dilerim.”

“Hayır, asla. Aksine, yıldızlara bakış açımı değiştirdin.”

“Dalga geçiyorsun.”

“Kesinlikle hayır,” dedi Travis ciddi bir yüzle.

Göz göze geldiler. Gabby, Travis'in onu öpeceğinden endişelenerek başını çevirdi. O sırada, ne tuhaftır ki, ilerideki sazlıktan gelen kurbağa ve ağustos böceği seslerini duydu. Ay yükselmiş, geceyi aydınlatıyordu. Gabby artık gitmesi gerektiğini düşünerek sudaki ayaklarını salladı.

“Parmaklarım bumburuşuk olacak,” dedi.

“Havlu ister misin?”

“Gerek yok. Ben gideyim artık. Geç oldu.”

Travis ayağa kalkıp ona elini uzattı. Gabby onun elini tuttu. Sıcak ve güçlüydü. “Seni bırakayım,” dedi Travis.

“Yolu biliyorum.”

“Çalılıklara kadar geçireyim bari.”

Gabby verandadan sandaletlerini alırken dilini sarkıtmış, onlara doğru koşan Moby'yi gördü. Köpek neşeyle etraflarında döndü. Patilerini öne uzatıp gerindikten sonra bahçenin öbür tarafına gitti.

"Meraklı turşucu," dedi Travis. "Bu kadar enerjiji az bulunur."

"Sana benziyor."

"Bazı bakımlardan, evet. Ama ben balık ağlarında yuvarlanmıyorum."

Gabby güldü. Ayaklarının altındaki çimenler yumuşacıktı. Az sonra çalılığa varmışlardı. "Bugün harika vakit geçirdim," dedi Gabby. "Akşam da güzeldi tabii."

"Ben de. Astronomi dersi için sağ ol."

"Gelecek sefere çalışıp gelirim. Eh. Yıldız öğrenci olmak kolay değil."

Travis güldü. "Akıllıca bir kelime seçimi. Şimdi mi aklına geldi?"

"Hayır. Bunu da öğretmenimiz söylerdi. Her dersin sonunda *iyi çalışın, yıldız öğrenci olmak kolay değil*, derdi."

Travis ağırlığını bir ayağından diğerine geçirip Gabby'ye baktı.

"Yarın ne yapıyorsun?"

"Hiç. Markete gideceğim. Neden?"

"Benimle gelmek ister misin?"

"Matora mı bineceğim?"

"Sana bir şey göstereceğim. Söz, eğlenceli olacak. Öğle yemeği de benden."

Gabby duraksadı. Travis basit bir soru sormuştu. Cevabı da basitti. Özellikle de hayatını zorlaştırmak istemiyorsa. Bunun iyi bir fikir olmadığını söyleyecekti ve konu kapanacaktı.

Kevin'ı ve biraz önceki vicdan azabını düşündü. Buraya taşınırken kurduğu hayalleri hatırladı. Yine de hepsine rağmen hatta belki de onlar sebebiyle gülümsedi.

"Tamam. Kaçta?"

Bu cevap Travis'i şaşırttıysa bile belli etmedi. "On bir nasıl? Pazar günü seni erkenden kaldırmayayım."

Gabby parmaklarını saçlarının arasına daldırdı. "Her şey için tekrar teşekkürler."

"Sana da. Yarın görüşürüz."

Gabby bir an arkasını dönüp gitmeyi düşündü. Ama yine göz göze geldiler. Birbirlerine baktılar ve Gabby olacakların farkına bile varamadan Travis elini kalçasına koyup onu kendine çekti. Onu öpüşü ne yumuşak ne sertti. Gabby önce sersemlediyse de sonra onu itti.

"Ne yapıyorsun?" diye inledi.

Travis omzunu silkti. "Kendimi tutamadım." Hiç de pişman bir hâli yoktu. "İçimden öyle geldi."

"Bir erkek arkadaşım olduğunu biliyorsun." Gabby böyle diyordu ama Travis'in onu öpmesinden zerre kadar rahatsız olmamıştı ve bunun için kendinden nefret ediyordu.

"Rahatsız olduysan özür dilerim," dedi Travis.

"Önemli değil." Gabby onu kendinden uzak tutmak istemesine ellerini öne doğru uzattı. "Unutalım gitsin, tamam mı? Bir daha sakın yapma."

"Olur."

"Tamam," dedi Gabby. Birden eve gitmek istedi. Kendini böyle bir duruma sokmamalıydı. İşin bu noktaya varacağını tahmin ediyordu aslında. Peki bir önlem almış mıydı? Hayır!

Arkasını dönüp çalılıkları ayırdı. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Travis onu öpmüştü! Gabby buna inanamıyordu. Travis'in

ne kadar ciddi olduğunu anlaması için doğruca kapıya gitmeyi düşündü ama dayanamayıp omzunun üzerinden kaçamak bir bakış fırlattı. Anında Travis'e yakalanınca kendine bir kez daha sinir oldu. Travis rahat bir tavırla el salladı.

“Yarın görüşürüz.”

Gabby cevap vermeye gerek duymadı. Ertesi gün olabilecekler onu dehşete düşürüyordu. Travis neden her şeyi mahvediyordu? Neden yalnızca komşu ve arkadaş olamıyorlardı?

Gabby verandanın kapısını yana kaydırıp içeri girdi. Doğruca yatak odasına gitti. Travis'le yaşadıklarına en doğru tepkiyi duymak için kendini zorladıysa da başarılı olamadı. Hâlâ titreyen dizleri ve kulaklarında uğuldayan kalbiyle tek düşünebildiği, Travis Parker'ın onu öpecek kadar çekici bulduğuydu.

Gabby gittikten sonra Travis soğutucuyu boşalttı. O akşam Moby'yi ihmal etmişti. Bunu telafi etmek için tenis topunu aldı. Fakat köpeğiyle oynamaya başlar başlamaz, düşünceleri yine Gabby'ye kaydı. Moby bahçede oradan oraya koşarken Travis, gülümsediğinde Gabby'nin gözlerinin kenarlarının nasıl kırıştığını düşündü. Yıldızlardan hayranlıkla söz edişini hatırladı. İster istemez, erkek arkadaşıyla nasıl bir ilişkisi olduğunu merak etti. Gabby ondan fazla söz etmemişti. Bu da Travis'in merakını artırıyordu.

Gabby'yi ilgi çekici bulduğundan artık emindi. Gerçi buna şaşırmadan edemiyordu. Geçmişte ilişki yaşadığı kadınlara bakılınca Gabby onun tipi değildi aslında. Travis hep narin ve biraz da huysuz kadınlar bulurdu nedense. Şimdiye kadarki bütün sevgilileri kaprisliydi. Oysa Gabby'yle dalga geçtiğinde ona hemen karşılık veriyordu. Haddini aştığında Gabby bunu pat diye yüzüne vuruyordu. Espriliydi. Travis onun kontrollü ve kendine güvenli duruşunu seviyordu. En çok da Gabby'nin bunun farkında olmayışı hoşuna gidiver-

du. Bütün bir günü karşılıklı hamleler yapıp geri çekilerek geçirmişlerdi. Sırayla birbirlerinin üzerine gitmişlerdi. Travis bunu bir dansa benzetti. Fakat daha ne kadar bu şekilde devam edebilirlerdi ki?

Travis'in biten ilişkilerindeki en büyük sorunlardan biriydi bu. Daha ilk günlerinden itibaren hep tek taraflıydılar. Nerede buluşacaklarına, ne yiyeceklerine ya da hangi filme gideceklerine çoğunlukla o karar veriyordu. Travis bunu dert etmiyordu aslında. Yine de tek tarafın daha baskın olma durumunun ilişkinin tanımı hâline gelmesi zamanla can sıkıcı oluyordu. Travis ister istemez kendini bir karar mekanizması olarak görüyor ve sıkılmaya başlıyordu.

Daha tuhafı, eski ilişkilerine ilk kez bu açıdan bakıyordu. Genelde eskileri düşünmezdi. Gabby'yle vakit geçirmek her nedense ona neler kaybettiğini düşündürmüştü. Konuşmalarını hatırladıkça onunla daha çok sohbet etmek istiyordu.

Travis kararlarını sorgulayan bir adam değildi. Fakat şimdi karakterine hiç uymayan bir kaygıyla Gabby'yi öpmekle hata ettiğini düşünüyordu. Fazla ileri gitmişti. Bu saatten sonra beklemekten başka çaresi yoktu. Gabby ya ürküp kaçacak ya da her şeye rağmen ertesi günü onunla geçirecekti. Travis fikrini değiştirmemesi için ne yapabileceğini düşündü. "Hiçbir şey," diye mırıldandı kendi kendine.

"Eee, nasıldı?" diye sordu Stephanie.

Travis daha yeni uyanmıştı. Gözlerini bile açamıyordu. "Saat kaç?"

"Bilmem. Erken ama."

"Bu saatte aranır mı?"

“Gabby’yle akşamınızın nasıl geçtiğini merak ettim.”

“Güneş doğdu mu?”

“Konuyu değiştirme. Yemem.”

“Özel hayatıma neden burnunu sokuyorsun? Sana ne?”

“Bilirsin, öğrenmezsem çatlarım. Ama boş ver. Cevabımı aldım bile.”

“Bir şey demedim ki.”

“Bugün de görüşeceksiniz değil mi?”

Travis telefonu kulağından çekip suratını buruşturdu. Bu kızdan da hiçbir şey kaçmıyordu.

“Steph—”

“Gabby’ye selam söyle. Gitmem gerek.”

Travis elinde telefon, ağzı beş karış açık kalakaldı.

Gabby sabah kalkar kalkmaz en sevdiği özelliğini düşündü. Biri ona bunun ne olduğunu sorsa, “İyi bir insan olmam,” derdi şüphesiz. Çocukluğundan beri mümkün mertebe kurallara uymaya çalışmıştı. Odasını dağıtmamış, sınavlarına çalışmış, annesiyle babasına saygıda kusur etmemişti.

Ahlakından şüphe etmesine sebep dün geceki öpücük değildi. O tamamen Travis’in hatasıydı. Gündüz pişmanlık duymasını gerektirecek hiçbir şey olmamıştı. Her bir dakikasını Kevin’a en ufak bir vicdan azabı duymadan anlatabilirdi. Fakat akşam başkaydı. Travis’in yemek davetini hiç kabul etmeyecekti. Kendine karşı dürüst olsaydı Travis’in amacını anlayıp buna uygun bir ortam yaratmazdı. Hele öpüşmeleri!

Evet, Travis haddini aşmıştı ama o da buna fırsat tanımıştı.

Kevin’la konuşmak da içini rahatlatmamıştı.

Gabby gece eve döndüğünde onu aramıştı. Kevin'ın cep telefonu çalarken sesindeki pişmanlığı duymaması için dua etmişti. Ama boşuna endişeleniyordu. Kevin bir gece kulübündeydi ve birbirlerini bile zor duymuşlardı.

"N'aber, canım?" demişti Gabby. "Bir sesini duyayım..."

"Selam, tatlım! Burası çok gürültülü. Sonra konuşsak?"

Kevin o kadar bağıriyordu ki Gabby telefonu kulağından uzaklaştırmak zorunda kalmıştı. "Evet, duyuyorum."

"Ne?"

"Gürültülü diyorum. Eğleniyor musun?"

"Duyamıyorum. Ne dedin?"

Gabby fonda bir kadın sesi duydu. Kevin'a bir votka tonik daha ister mi diye soruyordu. Kevin'ın cevabı o gürültüde kaybolup gitti.

"Neredesin?"

"Adını bilmiyorum. Bir kulüp işte."

"Nasıl bir kulüp?"

"Ah. Vasat bir yer. Bizim çocuklar gidelim diye tutturdu. Mecburen geldim."

"Eğlendiğine sevindim."

"Bağır, duymuyorum!"

Gabby başparmağı ve işaret parmağıyla burnunun kemeri-ni sıktı. "Öylesine aradım. Seni özledim."

"Ben de. Birkaç güne döneceğim. Yarın ararım, olur mu?"

"Tamam."

"Seni seviyorum."

"Ben de."

Gabby telefonu kapadığında iyice sinir olmuştu. Sadece Kevin'ın sesini duymak istemişti ama bu tip kongrelerin erkekleri ne hâle getirdiğini iyi biliyordu. Birkaç ay önce

Birmingham'daki tıp kongresinde kendi gözleriyle görmüştü. Gündüz tıp dünyasındaki gelişmeleri konuşan akıllı uslu doktorlar geceleri sürüler hâlinde dışarı çıkıp zilzurna içiyordu. Bunda bir kötülük yoktu tabii. Gabby, Kevin'ın çok içip başını derde sokacağına bir an bile inanmazdı.

Başka birini öpmez mesela.

Yatak örtüsünü açarken kendine kızdı. Bunu düşünmenin ona ne yararı vardı? Ama Travis'in kalçasına dokunuşunu aklından çıkaramıyordu. Onu kendine çekişini. O sırada vücuduna yayılan elektrikli hissi.

Gabby tuhaf bir huzursuzlukla banyoya girdi. Onu rahatsız eden başka bir şey vardı ama ne? Suyu açtığında bunun ne olduğunu buldu. Travis onu öptüğünde... O da karşılık vermiş miydi yoksa?

Stephanie'nin telefonuyla uykusu kaçan Travis koşmaya çıktı. Sonra sörfünü kamyonetinin arkasına attığı gibi köprüyü geçip Bogue Banks'e yöneldi. Sheraton'ın otoparkına park etti. Sörfünü alıp kıyıya indi. Yalnız değildi. On on iki kişi daha vardı. Travis tanıdıklarına el salladı. Çoğu orada uzun kalmayacaktı çünkü en iyi dalgalar sabah olur, gelgit yön değiştirdiğinde de kaybolurdu. Yine de güne başlamanın harika bir yoluydu.

Su çırpıntılıydı. Tam kıvamına gelmesi bir ayı bulurdu. Travis sörf tahtasının üzerine yatarak dengesini bulmaya çalıştı. Usta bir sörfçü değildi. Bali'deki dev dalgaların arasına girmeye cesaret edememişti. Fakat sörften zevk alacak kadar da iyiydi.

Travis yalnızlığa alışkındı. Arkadaş grubundan bir tek Laird sörf yapardı. O da yıllardır Travis'le gelmiyordu. İki eski

kız arkadaşı Ashley ve Melinda onunla birkaç kez sörf yapmaya niyetlenmişti. Ama ikisi de sabah geç kalmıştı ve Travis'le o heyecanı paylaşamamıştı. İlk başta sörf yapmalarını öneren de Travis'ti zaten.

Birden, hep aynı tarzda kadınlar bulduğu için kendine kızdı. Allison'la Megan bu konuda üzerine gelmekte haklıydı. Her seferinde başka başka oyuncularla aynı filmi izliyorlardı. Travis sörf tahtasının üzerinde iyi bir dalga beklerken, ilişkilerinin sonunu getirenin aslında kadınlarda en çekici bulduğu özellik olduğunu fark etti. İlk başta onların çaresizliğine kapılıyor ve şövalyelik hisleri kabarıyordu. Ne derlerdi? Eğer bir kere boşanmışsan suçu eski karında ya da kocanda arayabilirsin. Ama üç kere boşanmışsan... Sorun sendedir. Travis hiç evlenmemişse de bu söz ona tam uyuyordu.

Gabby'nin ona bütün aşk hayatını sorgulattığına inanamadı. Üstelik bunu yapan onu daha ilk günden azarlayan, sonra uzun süre görmezden gelen, hiç durmadan kıskırtan ve bir sevgilisi olduğunu sürekli vurgulayan bir kadındı. Gel de çık işin içinden!

Travis sıradaki dalgayı umut vadedici bularak duruşunu ona göre ayarladı. İşin tuhafı, okyanusun ona sunduğu bütün heyecanlara rağmen o an bile Gabby'nin yanında olmak istiyordu.

"Günaydın," dedi Kevin. Gabby tam evden çıkmak üzereyken aramıştı. Gabby telefonu diğer omzuna geçirdi.

"Merhaba. Nasılsın?"

"İyi. Ya dün gece için kusura bakma. Odaya döndüğümde arayacaktım ama geç olmuştu. Uyandırmak istemedim."

"Yok camm. Önemli değil. Eğlendiniz mi bari?"

"Aman takıldık işte. Müzikten hâlâ kulaklarım çınlıyor. Aslında gitmeyecektim ama yemekten sonra o kadar çok içtiler ki birinin onlara göz kulak olması gerek diye düşündüm."

"Sen ayık mıydın sanki?"

"Tabii. Ne kadar az içtiğimi bilirsin. Bugünkü golf turnuvasında canlarına okuyacağım. Topa vurabileceklerini bile sanmıyorum."

"Kim bunlar?"

"Charlotte ve Columbia'lı acenteler. Dün geceki hâllerini görecektin. Yıllardır dışarı çıkmadıklarını sanırdın."

"Belki öyledir."

"Olabilir." Gabby hıştırtılar duydu. Kevin giyiniyordu herhâlde. "Senden n'aber? Neler yaptın?"

Gabby bir an duraksadı. "Hiç."

"Keşke sen de gelebilseydin. Daha eğlenceli olurdu."

"İzin alamazdım ki, biliyorsun."

"Haklısın. Yine de söylemek istedim. Sonra yine ararım, olur mu?"

"Tamam."

"Ah, Molly nasıl?"

"İyi. Keyfi yerinde."

"Yavrulardan birini ben mi alsam acaba? Çok şekerler."

"Moralimi düzeltmek için böyle diyorsun."

"Senin hiçbir şeye üzülmeni istemiyorum da ondan. Bak ne diyeceğim? Sonbaharda bir hafta sonu Miami'ye mi kaçsak acaba? Buradaki çocuklardan biri South Beach'ten yeni dönmüş de. Oradaki birkaç golf sahasını anlata anlata bitiremedi."

Gabby duraksadı. “Kevin, hiç Afrika’ya gitmeyi düşündün mü?”

“Afrika mı?”

“Evet. Safariye çıkmayı, Victoria Şelalesi’ni görmeyi? Ya da Avrupa’ya gitmeyi? Yunanistan’a mesela.”

“Bilmem ki. O kadar uzağa gitmek için zaman lazım. Biliyorsun işten fazla uzaklaşamıyorum. Nereden aklına geldi?”

“Hiç. Öylesine söyledim.”

Gabby telefodayken Travis onun verandasının basamaklarını çıkıp kapıyı tıklattı. Gabby kulağında telefonla kapıyı açtı. Telefonu göstererek içeri girmesini işaret etti. Travis onun konuştuğu kişiden özür dileyip telefonu kapatacağını düşünerek salona geçti. Ama Gabby kanepeyi gösterip mutfağa girdi ve yaylı kapıların ardında kayboldu.

Travis oturup beklemeye başladı. Bekledi, bekledi... Gabby’nin ona bir çocuk gibi davranması tuhaf gelmişti. Her kiminle konuşuyorsa içeriden mırıl mırıl sesi geliyordu. Bir ara çıkıp gitmeyi düşündü ama yapamadı. Nedense Gabby’ye karşı koyamıyordu.

Sonunda mutfağın kapıları açıldı ve Gabby salona girdi.

“Kusura bakma. Geç kaldım biliyorum ama sabahtan beri telefon susmadı.”

Travis ayağa kalkarken Gabby’nin önceki gecedan bile daha güzel görüldüğünü düşündü. Sanki bu mümkünmüş gibi. “Önemli değil,” dedi.

Gabby, Kevin’in telefonuyla yine davranışlarını sorgulamaya başlamıştı. Fakat sonra kendine bu şekilde işkence etmemeye karar verdi. “Bekle, çantamı alıp geliyorum.” Kapıya

doğru bir adım atmıştı ki duraksadı. “Molly’ye de bir bakayım. Sabah iyiydi ama suyunu kontrol etmem gerek.”

Gabby salona döndüğünde çantası omzunda asılıydı. Beraber garaja gittiler. Gabby, Molly’nin su kabını ağzına kadar doldurdu.

Dışarı çıkarlarken, “Nereye gidiyoruz?” diye sordu. “Şu korkunç motorcu barlarından birine değildir umarım?”

“Neden? Motorcu barlarının nesi var?”

“Yeterince dövmem yok. Ortama uyum sağlayamam.”

“Genelleme yaptığının farkında mısın?”

“Olabilir ama hâlâ soruma cevap vermedin.”

“Biraz dolaşacağız,” dedi Travis. “Köprüden geçip Bogue Banks’ten Emerald Adası’na gideriz. Sonra geri döneriz ve seni dediğim yere götürürüm.”

“Neresi orası?”

“Söylemem. Sürpriz.”

“Şık bir yer mi?”

“Hayır.”

“Yemek yenecek bir yer mi?”

Travis gözlerini havaya dikerek düşündü. “Olabilir.”

“İçeride mi, dışarıda mı?”

“Sürpriz dedim ya.”

“Çok heyecanlı.”

“Beklentini yüksek tutma. Sadece benim sık sık gittiğim ve sevdiğim bir yer.”

Bu arada bahçe kapısına gelmişlerdi. Travis motoru gösterdi. “Benim külüstür bu işte.”

Motorun krom parçaları Gabby’nin gözünü aldı. Güneş gözlüğünü takıp bir kez daha baktı.

“Travis’in gurur kaynağı,” dedi.

“Ve para yiyicisi.”

“Yine parçalarını bulmanın ne kadar zor olduğundan mı yakınacaksın?”

Travis suratını buruşturup kıkırdadı. “Tamam, derdimi içime atarım.”

Gabby bungee jumping halatlarıyla motorun arkasına bağlı sepeti işaret etti. “Yemekte ne var?”

“Her zamankinden.”

“İspanak yatağında dana madalyon, yasemin pilavı ve tropik meyveler mi?”

“Hayallerini yıkmak istemem ama hayır.”

“Diyet bisküvi ve meyve suyu?”

“Hazırsan gidelim,” dedi Travis. “Kask uyar diye düşünüyorum. Olmazsa garajda birkaç tane daha var.”

Gabby tek kaşını kaldırdı. “Eski sevgililerinin kaskları mı? Sen bu özel yere kaç kadını götürdün bakayım?”

“Sen ilk olacaksın.”

Gabby onun devam etmesini bekledi ama Travis gayet ciddi görünüyordu. Kafasını sallayıp motora doğru yürüdü. Kaskını taktı, çenesinin altında bağladı ve bacağına diğer tarafa attı. “Ayağımı nereye koyacağım?” diye sordu.

Travis pedalları indirdi. “İki tarafta da var. Bacağınla egzoza değmemeye çalış. Çok ısınıyor. Yanma.”

“İyi ki söyledin. Ya ellerim?”

“Bana sarılacaksın tabii.”

“Bak sen,” dedi Gabby. “Biraz yavaş gidersen yanlara tutunamaz mıyım?”

Travis buna cevap vermedi. Kaskını takıp rahatça motora bindi ve çalıştırdı. Bazı motorlar kadar gürültülü değildi. Gabby koltuğunun hafifçe titrediğini hissetti. Tuhaf bir he-

yecana kapılmıştı. Bir hız treninin hareket etmesini bekler gibiydi. Ama bunda emniyet kemeri de yoktu.

Travis gaza bastığında Gabby ister istemez öne eğilip Travis'e tutundu. Daha o an aklına Travis'in kasıklarındaki kaslar geldi ve midesi heyecanla kasıldı. Belki buna hazır değildi ya da aklından çıkaramadığı ateşli düşünceler yüzündendi ama eli ayağı titremeye başlamıştı. Travis'e sımsıkı sarılmak için kendini zorladı. Ellerini bir heykel gibi hareketsiz tutmalıydı.

"Efendim?" diye sordu Travis başını çevirerek.

"Ne?"

"Heykel dedin sanki?"

Hay aksi şeytan! Farkında olmadan yüksek sesle konuşmuştu. Çaresiz açıkladı. "Kendime heykel gibi kıpırdamadan dur diyordum. Dengeni bozmak istemem. Sonra bir yere filan çarparız."

"Korkma. Öyle bir şey olmayacak."

"Hiç kaza yaptın mı?"

Travis başını öne çevirmeden cevap verdi. "Birkaç kere. Birinde iki gece hastanede yattım."

Gabby onun yola odaklanmasını istiyordu. Yine de dayanamayıp sordu. "Bunu bana daha önce söylemen gerekmez miydi?"

"Boşuna endişelenmeni istemedim."

"Önüne bak n'olur. Sakın saçma sapan bir numaraya kalkışma."

"Bir numara mı yap dedin?"

"Hayır!"

"İyi. Öbür türlü yolculuğun keyfini çıkaramazsın çünkü. Yine başını arkaya çevirdi. Kaska rağmen Gabby onun göz

kırıptığını gördü. “En önemlisi senin güvenliğin. Onun için bir heykel gibi kıpırdamadan dur, tamam mı?”

Gabby tıpkı Travis’in kliniğindeki gibi olduğu yerde büzüldü. Bunu yüksek sesle söylediğine inanamıyordu. Üstüne üstlük, yüzlerini yalayan rüzgâra ve motorun gürültüsüne rağmen Travis onu duymuştu. Gabby bazen dünyanın ona kötü oyunlar oynadığına bir kez daha ikna oldu.

Birkaç dakika sonra Travis’in konuşmamasının da etkisiyle biraz rahatladı. Motor zikzaklar çizerek ilerlerken mahallenin sessiz sokaklarından çıktılar. Gabby, Travis’in hareketlerine uyum sağlamaya alışmıştı. Birkaç sapak sonra Beaufort’un merkezine geldiler. Sonra da onları Morehead City’den ayıran köprüyü geçtiler. Yol iki şeride çıkmıştı. Hafta sonları kumsala giden yolda trafik olurdu. Bugün de farklı değildi. Büyük bir kamyonun yanından geçerlerken Gabby korkuyla büzüldü.

Kıyılar arası su kanalından geçen köprüye yöneldiler. Trafik iyice tıkanmıştı. Bogue Banks’i ortadan kesen yola ulaştıklarında Atlantic Plajı’nın trafiğini atlattılar ve Travis gaza bastı. İki karavanın arasında kalıp biraz yavaşladıklarında Gabby yine rahatladı. Maritime Ormanı’nda, ağaçların arasında gizli evlerin yanından geçerken güneş etkisini iyice artırmıştı.

Gabby, Travis’in beline doladığı kollarını biraz gevşetti. Gözü ister istemez Travis’in sırt kaslarına kaydı. İnce tişörtünün altından onları rahatça hissedebiliyordu. Yok, kendini daha fazla kandıramayacaktı. Onu çekici buluyordu. Karakterleri taban tabana zıttı ama Travis ona başka bir hayatın varlığını hatırlatıyordu. Ona hayal bile edemeyeceklerini yaşamak için bir fırsatı olduğunu söylüyordu. Ömrü boyunca

kendine koyduğu katı kurallardan kurtulabilirdi. Özgür olabilirdi.

Motorun uğultusuna rağmen etraflarını tuhaf bir sessizlik sarmıştı. Atlantic Plajı'nı, Pine Knoll kıyılarını ve Salter Yolu'nu kayarcasına geçtiler. Sollarında hiç dinmeyen rüzgârın boyunlarını büktüğü meşe ağaçlarının arasından eyaletin en gözde kıyı arazileri görünüyordu. Birkaç dakika önce Iron Steamer rıhtımını geride bırakmışlardı. Yıllar içinde fırtınalardan büyük ölçüde aşınsa da hâlâ balıkçılara ev sahipliği yapıyordu.

En batı uçtaki Emerald Adası'nda Travis motorun hızını kesti. Gabby ellerini gayriihtiyari onun kalçalarından beline kaydırды. Acaba Travis de vücutlarının birbirine yapıştığı farkında mıydı? Gabby araya biraz mesafe koyması gerektiğini bilse de bunu yapamadı.

Bir şeyler oluyordu. Gabby, Kevin'ı seviyor ve onunla evlenmek istiyordu. Şu birkaç günde altüst olan hislerine rağmen bunlar değişmemişti. Yine de nedense Travis'le vakit geçirmek ona iyi geliyordu. Birlikte doğal ve olması gerektiği gibiydiler. Dönüş yolunda bir kez daha köprüye yöneldiklerinde Gabby hislerini tahlil etmeye çalışmaktan vazgeçti.

Travis motoru yavaşlatıp otobanı dikey kesen tek şeritli bir orman yoluna sapınca şaşırdı. Sonra Travis motoru durdurdu. Gabby hayretle etrafına bakındı.

"Neden durduk? Dedğin yer burası mı?"

Travis kaskını çıkarıp kafasını salladı.

"Hayır. Orası Beaufort'ta. Ama önce sana motor kullanıdacağım."

Gabby kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ben motor kullanmayı bilmiyorum ki."

“O yüzden denemeni istiyorum ya.”

Gabby kaskın siperini kaldırdı. “Olmaz. Yapamam.”

“Hadi ama, çok eğleneceksin. Merak etme, düşmene izin vermem. Ellerim seninkilerin hemen yanında olacak. Tek yapman gereken, alışana kadar direksiyonu kullanmak.”

“Ama ehliyetim yok.”

“Trafikte değiliz. Hem bu yol özel mülk. Amcamın evine gidiyor. Ben de motor kullanmayı burada öğrendim.”

Gabby duraksadı. Hem heyecanlanmıştı hem de ödü kopyuyordu. En çok da bunu aklından geçirebildiğine hayret ediyordu.

Travis ellerini kaldırdı. “Güven bana. Bu yoldan araba geçmez. Bir tehlike olursa hemen müdahale ederim.”

“Çok zor mu?”

“Hayır ama alışmak gerekiyor.”

“Bisiklet gibi mi?”

“Denge bakımından soruyorsan, eh. Boşuna çekiniyorsun. Ben yanımdayım.” Gülümsedi. “Hazır mısın?”

“Hayır, ama...”

“Harika! Önce öne kay. Sağda gazla ön fren var. Debriyaj solda. Gazı iyi ayarlaman önemli, tamam mı?”

Gabby kafasını salladı.

“Sağ ayağınla arka freni kontrol edeceksin. Sol ayakla da vites değiştiriyorsun.”

“Kolaymış.”

“Cidden mi?”

“Hayır. Öğretmenlik hevesini kırmak istemediğim için öyle dedim.”

Travis, Gabby'nin bu tarz konuşmalarını Stephanie'ye benzetiyordu. “Sonrası düz vites araba kullanmak gibi,”

dedi. “Gaz-debriyaj, gaz-debriyaj. Dur, önce ben göstereyim. Ama koltuğa birlikte oturmamız gerekecek. Arka koltuktan uzanamam.”

“Geçerli bir mazeret,” dedi Gabby.

“Gerçek desek daha doğru. Hazır mısın?”

“Korkudan ölüyorum.”

“Bunu evet olarak kabul ediyorum. Kay.”

Gabby ona yer açtı ve Travis arkasına bindi. Kaskını taktıktan sonra Gabby’nin arkasından gidona uzandı. Travis yakın olacaklarını söylemişti. Gabby yine de gayriihtiyari titredi ve Travis’in bunu fark etmediğini umdu.

“Ellerini benimkilerin üzerine koy,” dedi Travis. “Ayaklarını da. Neler yaptığımı hissetmeni istiyorum. Bu iş tamamen doğru ritmi tutturma meselesi. Bir kere alıştın mı bir daha unutmazsın.”

“Sen de mi böyle öğrendin?”

“Hayır. Bir arkadaşım kenarda durup talimat verdi. İlk denememde fren yerine debriyajı kavrayıp bir ağaca tosladım. Senin başına aynı şeyin gelmesini istemem.” Motoru çalıştırdığında Gabby tekne paraşütü yükselirken hissettiği tuhaf duyguya kapıldı. İçi çekiliyordu sanki. Ellerini Travis’in kollarının üzerine koydu.

“Hazır mısın?”

“Eh.”

Travis gazı çevirip debriyajı yavaşça bıraktı ve motor hareket etti. Ayaklarını yerden kaldırdığında Gabby de usulca aynısını yaptı.

Önce yavaş gittiler. Travis kademeli olarak hızı artırdı. Sonra tekrar yavaşlamadan önce vites değiştirdi ve durdu. Gabby’ye adım adım neler yaptığını anlattı. Hiçbir zaman

panikleyip ön freni sıkması gerektiğini söyledi. Aksi takdirde gidonun üzerinden uçardı. Gabby zamanla işin mantığını kavradı. Travis'in elleriyle ayaklarının hareketini piyano çalmaya benzetti. Artık bir sonraki an ne yapacağını kestirebiliyordu. Yine de Travis, Gabby bunları otomatikman yapana kadar onu yönlendirmeye devam etti.

Az sonra elleriyle ayaklarının yerlerini değiştirdiler. Bu kez Gabby'ninkiler alttaydı. Travis o kadar rahattı ki görende motor kullanmanın çocuk oynacağı olduğunu sanırdı. Gabby frene çok sert bastığında ya da gazı ayarlayamayıp motor ileri fırladığında Travis ona sabırla nerede hata yaptığını söylüyordu. Ona cesaret veriyor, asla sesini yükseltmiyordu. Gabby onun kumsalda çocuklara nasıl davrandığını hatırladı. Travis asla dışarıdan görüldüğü gibi biri değildi.

Sonraki on beş dakikada Travis dokunuşlarının baskısını giderek azalttı. Sonunda onu tamamen kendi hâline bıraktı. Gabby henüz tam anlamıyla rahatlamamıştı tabii ama şimdi gazı daha iyi ayarlayıp frene daha yavaş basıyordu. O ilk heyecanı geçmişti. İlk kez motorun vadettiği özgürlük duygusunu hissedebiliyordu.

"Harika gidiyorsun," dedi Travis.

Gabby kendini tutamayarak kıkırdadı. "Çok eğleneliymiş!"

"Yalnız kullanmaya hazır mısın?"

"Dalga geçiyorsun."

"Hayır."

Gabby bir an düşündü. Sonra hevesle başını salladı. "Tamam."

Motoru durdurduğunda Travis aşağı atladı. Gabby derin bir nefes aldı. Kalp çarpıntılarına aldırmadan gazladı. Bir süre

durup kalktı, durup kalktı. Her seferinde mesafeyi artırıyor-
du. Travis'i şaşırtacak kadar büyük bir başarıyla motoru dön-
dü. Travis tam onun kontrolü kaybettiğini düşünüyordu
ki Gabby ona birkaç adım kala zarifçe durdu. Gülüyordu.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum!"

"Süperdin!"

"Dönüşümü gördün mü? Yavaşım ama başardım!"

"Gördüm."

"Vay canına. Motoru neden sevdiğini şimdi anladım. Çok
eğlenceli."

"Hoşuna gittiğine sevindim."

"Tekrar deneyebilir miyim?"

Travis yolu işaret etti. "Keyfine bak."

Gabby defalarca aynı yolu gidip geldi. Her seferinde mo-
toru daha da büyük bir ustalıkla sürüyordu. Sonuncusunda
kendi etrafında döndü. Durduğunda yüzü sevinçten kıp-
kırmızı kesilmişti. Kaskını çıkardı ve Travis ona bakakaldı.
Hayatında ilk kez bu kadar hayat dolu ve güzel bir kadın gö-
rüyordu.

"Benden bu kadar," dedi Gabby. "Motorunuzu alabilirsiniz,
efendim."

"Emin misin?"

"Şimdi bir yere çarpıp düşerim, bütün havam söner. En
iyisi zirvede bırakmak."

Gabby arkaya kaydı, Travis önüne oturdu. Gabby yine
ona sarıldı ve gazladılar. Travis tekrar otobana çıktığında
bütün duyuları keskinleşmişti. Arkasında oturan Gabby'nin
vücudunun bütün kıvrımlarını hissedebiliyordu. Morehead
City'nin içinden geçip Atlantic Plajı'ndan köprüye girdiler ve
Beaufort'a döndüler.

Tarihi bölgeyi, restoranları ve marinayı arkalarında bırakıp Front Caddesi'nin aşağısına yöneldiler. Travis nihayet blokun sonuna yakın, her tarafını ot bürümüş, boş bir arsada motoru durdurdu. Arsanın bir tarafında George döneminden kalma, en az yüz yıllık bir ev, diğer tarafında da diğeri kadar eski bir Victoria evi vardı. Travis motoru kapatıp kaskını çıkardı.

"İşte geldik," dedi. "Sana göstermek istediğim yer burası."

Sesi o kadar ciddiydi ki Gabby onu boş bir arsaya getirmesiyle dalga geçemedi. Travis sessizce birkaç adım yürüdü. Elleri ceplerindeydi ve yolun ilerisindeki Shackleford kıyılarına doğru bakıyordu.

Gabby de kaskını çıkarıp kafasına yapışan saçlarını düzeltti ve onun peşinden gitti. Travis'in hazır olduğunda konuşacağını bildiği için hiçbir şey demedi.

"Bana kalırsa kıyının en güzel manzaralı yeri burası," dedi Travis. "Sıradan bir okyanus manzarası güzeldir ama zamanla sıkıcı hâle gelir. Oysa burada daima seyredecek bir şeyler var. Marinaya giren yelkenlilere ve yatlara bakabilirsin. Geceleri kıyıda bir sürü insan olur, müzik sesi buraya kadar gelir. Kanaldan geçen yunus ve manta sürülerini görebilirsin. Ama ben en çok adadaki vahşi atları seviyorum. Onlara bir türlü alışamıyorum. Hâlâ her gördüğümde büyüleniyorum."

"Buraya sık gelir misin?"

"Haftada iki kere filan. Kendimle baş başa kalıp düşünmek için."

"Komşular laf etmiyor mu?"

"Ne diyebilirler ki? Burası benim."

"Hadi canım!"

“Neden şaşırdın?”

“Bilmem. Garip geldi. Yani...”

“Neden? Oturduğum ev de benim.”

“Duyduğuma göre süper bir komşun varmış.”

“Ne demezsin!”

“Bilmem ki,” dedi Gabby. “Bir arsan olmasını beklemezdim doğrusu. Seni uzun vadeli planlar yapan biri olarak düşünmemiştim.”

“Neden?”

“Şeyden... Yani...”

“İltifat etmeye çalışıyorsan pek başaramadığını söylemeliyim.”

Gabby güldü. “Pekâlâ. Ya şuna ne dersin? Beni sürekli şaşırtıyorsun.”

“İyi anlamda mı?”

“Evet. Hem de her seferinde.”

“Molly’yi kliniğe getirdiğinde ve veterinerin ben olduğumu anladığındaki gibi mi?”

“Bunu konuşmasak?”

Travis güldü. “Öyleyse yemek yiyelim.”

Gabby onun peşinden motosiklete yürüdü. Travis arkadaş-ki sepeti aldı ve bir örtü çıkardı. Gabby’yi arsanın arka tarafındaki eğime götürüp örtüyü yere serdi, oturmasını işaret etti. İkisi de örtünün üzerine kurulduğunda Travis sepetteki Tupperware kutuları çıkarmaya başladı.

“Tupperware mi?”

Travis ona göz kırptı. “Arkadaşlarım bana *domestiğin dibi-sin* der.”

İki tane buz gibi çilekli buzlu çaydan birini açıp Gabby’ye uzattı.

“Menüde ne var?” diye sordu Gabby.

Travis kutuları göstererek saymaya başladı.

“Üç çeşit peynir, tuzlu kraker, kalamata zeytin, üzüm... Yemekten ziyade atıştırmalık şeyler.”

“Harika,” dedi Gabby biraz peynir kesip krakere uzanarak. “Eskiden burada bir ev vardı, değil mi?”

Travis’in şaşkınlığını fark edince Gabby iki yandaki evleri gösterdi. “Burası yüz elli yıldır boş değildi herhâlde?”

“Doğru. Buradaki ev ben çocukken yandı. Beaufort’un şimdi küçük olduğunu düşünüyorsan bir de benim çocukluğumda görmeliydin. Haritada zor bulurdun. Tarihi evlerin çoğu bakımsızlıktan dökülüyordu. Buradaki de yıllardır boştu. Çatısında delikler olan, kocaman bir evdi. Perili olduğunu söylerlerdi. Tabii çocukken bize çok cazip gelirdi. Geceleri buraya gelirdik. Ev bizim kalemiz gibiydi. Saatlerce odalarında saklambaç oynardık. Tahmin edersin ki tonla saklanma yeri vardı.” Travis hatıralara dalmıştı, dalgın bir yüzle bir tutam ot kopardı. “Her neyse. Bir gece birkaç evsiz ısınmak için içinde ateş yakmış. Ertesi gün koca evden geriye bir kül yığını kalmıştı. Sahibine haber vermek gerekti ama kimse ona nasıl ulaşacağını bilmiyordu. Esas sahibi öldüğünde ev oğluna miras kalmış. Oğlu da ölünce bir başkasına devredilmiş. Sonuçta bir yıl geçti. Ne gelen oldu ne giden. Belediye bir buldozer gönderip enkazı kaldırttı. Ben New Mexico’daki sahibine ulaşana kadar kimse burayla ilgilenmedi. Adama değerinin belki de çok altında bir teklif yaptım. Arsayı çoktan gözden çıkarmış olacak ki hemen kabul etti. Bence burayı hiç görmemişti. Neyi kaçırdığını bilmiyordu.”

“Sen ne yapacaksın? Bir ev mi yaptıracaksın?”

“Uzun vadeli planlarımdan biri de bu, evet. Dedim ya, aslında süper domestiğim.” Bir zeytin alıp ağzına attı. “Bana erkek arkadaşını hâlâ anlatmadın.”

Gabby, Kevin’la konuştuklarını hatırladı. “Neden ilgileniyorsun?”

“Yalnızca sohbet etmeye çalışıyorum.”

Gabby de bir zeytin aldı. “O hâlde senin eskilerden söz edelim.”

“Hangisinden?”

“Bilmem. Herhangi biri olabilir.”

“Tamam. Biri bana sinema afişleri hediye etmişti.”

“Güzel miydi?”

Travis birkaç saniye düşündü. “Herkes öyle buluyordu.”

“Sence nasıldı?”

“Bence... Galiba haklısın. Bunları konuşmamalıyız.”

Gabby gülerek zeytinleri işaret etti. “Bu arada eline sağlık. Hepsi nefis.”

Travis bir krakerin üzerine peynir koydu. “Erkek arkadaşın ne zaman dönecek?”

“Yine mi aynı konu?”

“Seni düşündüğüm için söyledim. Benim yüzümden atışmanızı istemem.”

“İlgin için teşekkür ederim ama ben yetişkin bir kadını. Kendi başımın çaresine bakarım. Yine de çok merak ettiysen çarşamba dönecek. Neden?”

“Şu son birkaç gündür seni yakından tanıma fırsatı buldum ve bu hoşuma gitti de ondan.”

“Benim için de güzeldi. Teşekkür ederim.”

“Ama bugün son, değil mi?”

“Neden? Biz hâlâ komşuyuz.”

“Yani erkek arkadaşın seni motorla gezdirmeme, birlikte pikniğe çıkmamıza ya da akşamları ayaklarımızı jakuziye sokmamıza aldırılmaz, öyle mi?”

Gabby’nin cevap vermesine gerek yoktu. Yüzündeki ifade her şeyi söylüyordu zaten. “Bunlardan hoşlanacağını pek sanmıyorum.”

“Bu son o hâlde.”

“Yine de arkadaş olabiliriz.”

Travis bir an ona baktı. Sonra kalbinden vurulmuş gibi göğsünü tuttu.

“Bir erkeğin duygularını incitmeyi iyi biliyorsun.”

“Ne demek o?”

Travis başını salladı. “Arkadaşlık lafları boş. Bizim yaşımızda hiçbir bekâr erkekle kadın arkadaş olamaz. Yıllardır tanıdığın biriyle belki ama bu şekilde imkânsız.”

Gabby cevap vermek için ağzını açıtsa da aklına söyleyecek uygun bir şey gelmedi.

“Hem ben seninle arkadaş olmak istediğimden emin değilim,” dedi Travis.

“Neden?”

“Bir süre sonra bununla yetinemem de ondan.”

Gabby yine konuşmadı. Travis ona dikkatle baktı ama yüzündeki ifadeyi okuyamadı. Sonunda omzunu silkti.

“Sen de benimle arkadaş olmak istemezsin bence. İlişkine zarar verir. Eninde sonunda bana âşık olursun ve pişmanlık duyacağın bir şey yaparsın. Sonra da bunun için beni suçlarsın. Hatta iş senin buradan taşınmana kadar varabilir.”

“Bakıyorum kendinden çok eminsin?”

“Şu hayattaki en büyük lanetim çekiciliğim.”

“Bütün senaryoyu yazdın.”

“Eh. Tabii.”

“Ama bir noktada yanılıyorsun. Ben asla sana âşık olmam.”

“Neden?”

“Çünkü güzel bir ilişkim var.”

“Onunla evlenecek misin?”

“Teklif ettiği zaman, evet. Buraya onun için taşındım zaten.”

“Ama daha teklif etmedi?”

“Bu seni ilgilendirmez.”

“Onu tanıyor muyum?”

“Neden bu kadar merak ediyorsun?”

“Çünkü,” dedi Travis gözlerini ondan ayırmadan, “onun yerinde olsaydım ve buraya benim için taşındıysaydın seni asla bekletmezdim.”

Sesi o kadar içtendi ve söylediği o kadar doğrudu ki Gabby başını çevirdi. “Ne olur her şeyi mahvetme, olur mu?” dedi usulca.

“Neyi?”

“Bugünü. Dünü. Dün geceyi. Hepsini. Lütfen.”

“Anlamadım. Ne demek istiyorsun?”

Gabby derin bir nefes aldı.

“Bu hafta sonu benim için önemliydi. Nihayet bir arkadaş edinebildiğimi hissettim. Hatta birkaç tane. Birileriyle vakit geçirmeyi öyle özlemişim ki. Sen ve kardeşin bana ardımda bıraktıklarımı hatırlattınız. Buraya bunları bile-
rek geldim tabii. Kararımdan pişman olduğumu sanma sakın. İster inan ister inanma ama ben Kevin’ı seviyorum.”
Düşüncelerini toplamak için bir an duraksadı. “Ama bazen zor geliyor. Böyle hafta sonlarını sık sık yaşayamayacağımı biliyorum. Kevin için bazı fedakârlıklar yapmak zorunday-

dım ve yaptım. Yine de içimdeki ufacık umudu söndürme lütfen. Bunun bir kerelik bir şey olmadığını bilmek bana iyi gelecek.” Bir an sustu. “Deminki gibi konuştuğunda -ki ben gerçekten onları kastettiğine inanmıyorum- yaşadıklarımı değersizleştiriyorsun.”

Travis onu dikkatle dinliyordu. Gabby’nin sesinde onda ilk kez duyduğu bir yoğunluk vardı. Başını sallayıp özür dilemesi gerektiğini bilmesine rağmen kendini tutamadı.

“Söylediklerimde ciddi olmadığımı da nereden çıkardın? İnan her bir kelimesi doğrudur. Ama anladım, sen bunları duymak istemiyorsun. O zaman sadece şunu bil yeter. Erkek arkadaşın hayatında senin gibi biri olduğu için gerçekten çok şanslı. Umarım bunun farkındadır. Ve eğer değilse de aptalın tekidir. Rahatsız olduysan kusura bakma.” Gülümsedi. “Ama içimde tutamayacaktım.”

Gabby öfkesine rağmen Travis’in söylediklerinden hoşlanmıştı. Başını çevirdi. Travis onun bir süre sessiz kalmaya ihtiyacı olduğunu sezerek suyu seyre daldı. Kevin’in aksine hep doğru tepkiler veriyordu.

Az sonra, Travis motoru işaret etti. “Kalkalım mı? Sen de Molly’ye bakmak istersin belki.”

“Ah, evet.”

Yiyeceklerin kalanını toparlayıp kutuları sepete koydular. Örtüyü katladılar ve motora doğru yürüdüler. Gabby geç bir öğle yemeği için restoranları dolduran insanları gördü ve birden onları kıskandı.

Travis örtüyle sepeti arkaya koyduktan sonra kaskını taktı. Gabby de aynısını yaptı. Yeniden Travis’in beline sarıldığında, onun bu tarz konuşmaları bir sürü kadınla yaptığını düşünerek kendini avuttu.

Evin önünde Gabby motordan inip kaskını çıkardı. Birden elini kolunu nereye koyacağını bilememişti. Kendini liseli bir kız gibi hissederek panikle etrafına bakındı. Travis'in onu yine öpeceğine dair bir korkuya kapılmıştı.

"Bugün için teşekkürler," dedi aralarına biraz mesafe koyarak. "Motor dersi için de çok sağ ol."

"Benim için zevkti. Yeteneğini ziyan etme. Bir gün kendine bir motor al."

"Olabilir."

Gabby bir an duraksadı, sonra kaskı Travis'e uzattı.

"Eh, görüşürüz öyleyse," dedi Travis.

"Tabii. Ne de olsa komşuyuz."

"Gelip Molly'ye bakmamı ister misin?"

"Yok canım. Eminim iyidir."

Travis başını salladı. "Bak. Söylediklerim için özür dilerim, tamam mı? Özel hayatına burnunu sokmaya hakkım yoktu. Niyetim seni rahatsız etmek değildi."

"Boş ver. Aldırmadım zaten."

"Emin misin?"

Gabby omuz silkti. "Sen yalan söylediğine göre benim de söylememde sakınca yok diye düşündüm."

Aralarındaki gerginliğe rağmen Travis güldü. "Bana bir iyilik yap. Erkek arkadaşınla yürümezse beni haberdar et, olur mu?"

"Tamam. Düşünürüz."

"Bu durumda bana müsaade." Tam motoru çalıştıracaktı ki yine Gabby'ye baktı. "Yarın akşam yemeğe çıkalım mı?"

Gabby kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bunu sorduğuna inanamıyorum."

"Anı yakala. Benim sloganım bu."

"Fark ettim."

“Evet mi hayır mı?”

Gabby geriye doğru bir adım attı ve kendine koyduğu bütün kurallara rağmen Travis’in ısrarcılığı onu güldürdü. “Onun yerine bu akşam ben seni davet etsem? Yedide gel. Olur mu?”

“Harika,” dedi Travis. Gabby az sonra onun arkasından bakarken aklını kaçırdığını düşünüyordu.

Travis kavurucu güneşin altında bahçe hortumunun buz gibi suyuyla Moby'yi yıkamak için büyük bir mücadele veriyordu. Kısa tasma da işe yaramamıştı. Moby banyo yapmaktan nefret ediyordu. İşin komik yanı, tenis topunun peşinden hiç düşünmeden suya atlamasıydı. Coşkuyla yüzerek okyanus dalgalarına meydan okuyor hatta ara sıra başını suya sokmaktan bile çekinmiyordu. Fakat Travis ne zaman tasma-sının durduğu çekmeceyi açsa sırta kadem basıyor ve eve ancak gece yarısı dönüyordu.

Travis artık köpeğin bu numaralarını yutmuyordu. Bu yüzden son ana kadar tasmayı ortaya çıkarmıyor, sonra Moby'ye fark ettirmeden onu boynundaki kayışa takıveriyordu. Moby böyle zamanlarda hep yaptığı gibi bugün de ona içli içli bak-mıştı. *Bunu bana nasıl yaparsın?* Ama Travis oralı olmamıştı.

“Hiç sızlanma. Ölü balıkların arasında yuvarlanan ben değilim.”

Moby balıkların arasında yuvarlanmaya bayılırdı. Hatta ne kadar kötü kokuyorlarsa o kadar iyiydi. Travis motoru-

nu garaja sokarken Moby yine dili beş karış dışarıda, gururla yanına koşmuştu. Travis bir an gülümsemiş, derken kokuyu almış ve köpeğin kıllarına yapışan kılçıkları ve pulları görmüştü. Moby'nin kafasını sevgiyle okşayıp şortunu giymek ve tasmayı almak için içeri girmişti.

Şimdi ikisi bahçedeki ahşap güvertede tam anlamıyla cembelleşiyordu. Moby daha da ıslanmamak için sağa sola dönüp duruyor, Travis de elinde hortumla onun peşinde dolanıyordu.

"Sadece su, koca bebek," dedi tatlı sert bir sesle. Henüz Moby'yi şampuanlamaya başlamamıştı. Önce şu iğrenç balık parçalarından iyice arınmasını istiyordu.

Moby mızırdanarak dolanmaya devam etti. Nihayet Travis hortumu bir kenara bırakıp köpeğin ensesine şampuan şişesinin üçte birini boşalttı. Birkaç dakika ovalayarak köpürttü. Sonra burnunu köpeğe yaklaştırıp suratını buruşturdu. Moby iki kere daha şampuanlandıktan sonra oturup kırılgan bir ifadeyle Travis'e baktı: *Sırf balık bağırsaklarında yuvarlandım diye bu yapılır mı?*

Travis köpeğin kokusunun çıktığına ikna olunca onu kuru bir yere götürüp bağladı. Banyodan sonra Moby'yi serbest bırakmanın büyük bir hata olduğunu çoktan öğrenmişti. Zira Moby elinden geldiğince çabuk olay mahalline geri dönüyordu. Travis bir süre bağlı kalmasının ona bunu unutturacağını umuyordu. Moby uzun uzun silkelenip birkaç kere havladı. Fakat baktı tasmadan kurtuluş yok, homurdanarak olduğu yere yattı.

Travis çimleri biçmeye koyuldu. Komşularının aksine hâlâ eski tip bir makine kullanıyordu. Şu arabalı çim biçme makinelerine alışmamıştı bir türlü. Makineyi itip çekmek onu

rahatlatıyordu. Bir yandan da gözleri ikide bir Gabby'nin evine kayıyordu.

Birkaç dakika sonra Gabby garajdan çıkıp arabasına atladı. Onu gördüyse bile belli etmedi. Geri geri sokağa indi ve şehir merkezine doğru uzaklaştı. Travis onun gibi biriyle hiç karşılaşmamıştı. Ve şimdi de Gabby onu yine şaşırtarak yemeğe davet etmişti.

Travis onu evine bıraktığından beri bu davranışa bir anlam vermeye çalışıyordu. Belki de Gabby sonunda ısrarlarına dayanamamıştı. Tanrı biliyor ya, tanıştıklarından beri onun üzerine gidiyordu. Yine de Travis çimleri biçerken bundan o kadar da emin olamadı. Gabby'nin onu mecbur kaldığı için değil istediği için davet ettiğine inanmak daha çok işine geliyordu tabii.

Travis kadınların niyetlerini çözümlemeye alışık değildi. En son ne zaman bir kadınla vakit geçirmekten bu kadar hoşlandığını hatırlamıyordu bile. Monica, Joelyn, Sarah ya da başka bir eski sevgilisiyle hiç yapamadığı kadar çok gülüyordu Gabby'yle. Travis kızlarla çıkmaya başladığında babası ona esprili bir kadın bulmasını tavsiye etmişti. Şimdi bunun önemini daha iyi anlıyordu. Sohbet bir şarkının sözleriyse kahkahalar da müziğiydi. İnsan nasıl sevdiği bir şarkıyı defalarca dinlemekten sıkılmazsa, karşısındaki insandan da her an aynı zevki alabilmeliydi.

Travis çimleri biçtiğinde makineyi garaja götürdü. Gabby hâlâ dönmemişti. Garaj kapısı aralıktı. Molly bir ara bahçeye çıktı, sonra yine garaja döndü.

Travis mutfığa gidip bir bardak buzlu çayı nefes bile almadan içti. Derken düşünceleri bu defa Gabby'nin erkek arkadaşına kaydı. Şu Kevin denen adamı bir yerlerden ta-

niyor olabilir miydi? Ne tuhaftır ki Gabby ondan ancak birkaç kelimeyle bahsetmişti. Adını söylemesi bile zaman almıştı. Bu davranışı vicdan azabına bağlanabilirdi belki. Ama Gabby ta en baştan beri onun hakkında ser verip sır vermemişti. Travis, Gabby gibi bir kadının nasıl bir erkeğe âşık olduğunu merak ediyordu. Gözünde atletik biri canlandı. Sonra kitap kurdu ve entelektüel bir tip hayal etti. Ya da belki bu ikisi arasında biriydi. Nedense hiçbirini Gabby'ye uyduramadı.

Saate göz attı. Paraşüt teknesini marinaya götürüp düş alacak ve giyinecek kadar vakti vardı. Teknenin anahtarını aldı. Tekrar dışarı çıkıp Moby'yi çözdü. Moby hemen Travis'in peşine takıldı ama iskelenin basamaklarında duraksadı.

"Tamam, gelebilirsin," dedi Travis.

Moby kuyruğunu sallayarak tekneye atladı. Az sonra körfeze doğru yol alıyorlardı. Travis, Gabby'nin evinin önünden geçerken pencerelere kaçamak bir bakış fırlattı. Bu akşam yemekte neler olacaktı acaba? Travis hayatında ilk kez bir kadın konusunda yanlış yapmaktan korkuyordu.

Gabby birkaç dakika uzaklıktaki marketin kalabalık otoparkına girdi. Pazarları burası ana baba günü olurdu. Kapıya en uzak uçta zar zor yer buldu. Arabayla geldiğine şimdiden pişmandı.

Çantasını omzuna atıp boş bir market arabası aldı.

Travis'in çimleri biçtiğini görmesine rağmen ona özellikle selam vermemişti. Kontrolünü yeniden eline alması gerektiğini hissediyordu. Küçük, düzenli dünyası birdenbire altüst olmuştu. Bu çılgınlığa derhâl bir son vermeli ve Travis'e sıradan bir arkadaş gibi davranmalıydı.

Doğruca sebze meyve reyonuna gidip yeşil fasulye ve salata malzemesi aldı. Marketin arkasına doğru yürürken arabaya bir paket makarnayla bir kutu kruton attı.

Travis'in tavuk sevdiğini bildiği için bir paket göğüs eti aldı. Yanında bir şişe Chardonnay ikram etmeyi düşünüyordu. Travis şarap seviyor muydu acaba? Nedense bundan şüpheliydi. Yine de kaliteli bir şarap bulmaya çalıştı. Napa Vadisi'nden iki seçeneği olmasına karşın kulağa daha egzotik geldiği için bir Avustralya şarabını tercih etti.

Kasa kuyruğu uzundu. Nihayet marketten çıktığında rahat bir nefes aldı. Dikiz aynasından bakarken bir an gözü kendine takıldı.

Kevin'dan başka biriyle öpüşmeyeli ne kadar olmuştu? Travis'le yaşadıkları ufak hadiseyi aklına getirmemeye çalışsa da eninde sonunda düşünceleri buna kayıyordu.

Gabby, Travis'i çekici buluyordu. Bunu inkâr edemezdi. Yalnızca yakışıklı olduğu ve ona kendini arzulanan bir kadın gibi hissettirdiği için değildi. Travis'in coşkulu hâlleri o kadar doğaldı ki Gabby kendini bunun bir parçası gibi hissediyordu. Hayat tarzları çok farklı olsa da ortak bir dil yakalayabiliyorlardı. Tanışalı kısa bir süre olmasına rağmen sanki yıllardır birlikte vakit geçiriyorlarmış gibi rahatları. Gabby onun gibi birine ilk kez rastlıyordu. Tanıdıklarının çoğu, özellikle de asistanlık fakültesindekiler hayatlarını bir yapılacaklar listesine göre yaşıyor gibiydi. Çok çalış, iyi bir meslek edin, evlen, bir ev al, çocuk yap. Ve Gabby de bu hafta sonuna kadar onlardan farklı değildi. Ama Travis'in zevkleri ve yaptıklarıyla kıyasladığında şimdi hayatı ona son derece sıradan geliyordu.

Öte yandan, eğer bir şans olsaydı hayatını daha farklı yaşar mıydı? Bundan şüpheliydi doğrusu. Şimdiki yaşamının

büyük bir kısmını çocukluğundaki ve genç kızlığındaki deneyimleri şekillendirmişti çünkü. Gabby bunların hiçbirinden pişmanlık duymuyordu. Yine de arabasını çalıştırırken asıl meselenin bu olmadığını biliyordu. Önemli olan, hayatının bundan sonrasını nasıl yaşayacağıydı ve bu seçim tamamen ona aitti.

İnsan her yaşta değişebilir. Yeter ki istesin. Bu düşünce onu heyecanlandığı kadar korkutuyordu da. Birkaç dakika sonra Morehead City'ye doğru ilerlerken biri ona bir seçme şansı tanımış gibi hissediyordu.

Gabby eve döndüğünde, güneş alçalmıştı. Sazların arasında yatan Molly onu görünce başını kaldırıp kuyruk sallamaya başladı. Gabby arka kapıdan eve girerken peşine takıldı ve birkaç kere elini yaladı.

“Bakıyorum keyfimiz yerinde,” dedi Gabby. “Bebeklerin nasıl?”

Molly onu anlamış gibi garaja yöneldi.

Gabby poşetleri mutfak tezgâhına koydu. Alışveriş beklediğinden uzun sürmüştü ama hâlâ vakti vardı. Bir tencereye su doldurup ocağa koydu. Onun kaynamasını beklerken salata için domates ve salatalık doğradı. Birkaç tane de marul yaprağı koparıp hepsini bir kâseye koydu. Üzerlerine biraz peynir ve Travis'in zeytinlerinden serpiştirdi.

Kaynayan suya makarnaları atıp biraz tuz koydu. Sonra tavukları zeytinyağına bulayıp üzerlerine karabiber ve birkaç baharat serpti. Hâlâ sıkıcı görünüyorlardı ama başka çaresi yoktu. Tavukları tavada kızarttı. Başka bir tavada basit bir sos hazırladı. Makarnayı süzüp zeytinyağıyla çevirdi ve dolaba kaldırdı.

Mutfaktaki işi bitince yatak odasına gidip soyundu ve duş'a girdi. Ilık su hoşuna gitmişti. Bacaklarına jilet yaptı. Bir yerlerini kesmemek için elinden geldiğince yavaş hareket etti. Sonra yıkanıp saçlarını kremledi ve nihayet banyodan çıktı.

Kıyafetini dikkatle seçti. Aşırı süslenmiş gibi görünmek istemiyordu. Yeni kotu ile açık yakalı, boncuklu bluzunu bu akşam için uygun bularak çabucak giyindi. Yeni sandaletlerini ayaklarına geçirip sallantılı küpeler taktı. Boy aynasında kendine baktığında gülümsedi.

Vakti daralıyordu. Salonda birkaç mum yaktı. Birini de sofraya koymuştu ki kapı çalındı. Gabby sırtını dikleştirip derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı.

Molly, Travis'i karşılamak için garajdan çıkmıştı. Gabby kapıyı açtığı anda onları oynarken buldu. Sonra Travis başını kaldırdı ve Gabby'yi gördüğünde bir an dili tutuldu.

Travis o kadar şaşkın görünüyordu ki Gabby dayanamayıp güldü. "Girsene," dedi. "Tam zamanında geldin."

Travis onun peşinden salona geçerken Gabby'nin kalçalarına bakmamaya çalışıyordu.

"Şarap açacağım. İstersin değil mi?"

"Teşekkürler," dedi Travis.

Gabby tam açacağı eline almıştı ki Travis atıldı.

"Bana bırak."

"Sağ ol. Bazen mantarı parçalıyorum. Sonra da kadehimde mantar parçaları yüzmesinden nefret ediyorum."

Travis şarabı açarken onun dolaptan iki tane kadeh çıkarmasını izledi. Sonra gözü şarabın etiketine takıldı. Sırf konuşmuş olmak için ilgilenmiş gibi yaptı.

"Bu markayı hiç bilmem. İyi mi?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Deneyip göreceğiz o zaman," dedi Travis. Kadehleri doldurup birini Gabby'ye uzattı.

"Bir tek tavuk sevdiğini biliyorum," dedi Gabby. "Onun için risk almayayım dedim. Ama seni uyarmalıyım. Gayet vasat bir aşçıyım."

"Her şeyin çok lezzetli olduğundan eminim. Merak etme. Yemek konusunda fazla seçici değilim."

"Basit olduğu sürece, öyle değil mi?"

"Bravo."

"Acıktın mı?" Gabby gülümsedi. "Yemeği birkaç dakikada ısıtırim."

Travis tezgâha yaslandı. "Aslında biraz sonra yesek? Önce şarabın tadını çıkarsak?"

Gabby kafasını salladı. Sonra ne diyeceğini bilemeyerek etrafına bakındı.

"Bahçede oturmak ister misin?"

"Olur."

Gabby'nin verandasındaki sallanan koltuklara kuruldular. Gabby şarabını minnetle yudumladı. En azından onunla biraz gevşeyebilirdi belki.

"Manzaranı sevdim," dedi Travis koltukta sallanarak. "Hayret! Tıpkı benimkine benziyor."

Gabby güldü. "Maalesef ben senin kadar tadını çıkaramıyorum."

"Ah. Bu da bir sanat sayılır. Güneyliler bile kendilerini hayatın koşuşturmacasına kaptırdı ya! Halbuki ben körfeze bakmayı bir gülü koklamaya benzetiyorum."

"Bu belki de küçük şehir insanlarına has bir özelliktir," dedi Gabby.

Travis ona dikkatle baktı. “Dürüst ol. Beaufort’ta yaşamayı seviyor musun?”

“İyi tarafları var tabii.”

“Mesela komşular.”

“Ben yalnızca birini tanıyorum.”

“Sahi mi? Nasıl biri?”

“Çok soru soruyor.”

Travis sırıttı. Gabby’yle atışmak hoşuna gidiyordu.

“Ama soruna cevap vermem gerekirse,” dedi Gabby, “evet, seviyorum. Her yer birbirine yakın. Şehir güzel. Hayatın daha yavaş akmasına alışmaya başladım bile.”

“Duyan da Savannah’ı New York ya da Paris gibi bir şehir sanır.”

“Öyle değil tabii.” Kadehinin üzerinden Travis’e baktı. “Ama Beaufort’un yanında New York gibi kalır. Sen hiç gittin mi?”

“Bir gecede bir hafta kalmış kadar oldum.”

“Ha-ha. Daha yaratıcı espriler yapmayı denesen nasıl olur?”

“Aman kalsın. Hiç kendimi yoramam.”

“Zora gelemiyorsun değil mi?”

“Belli değil mi?” Rahatça arkasına yaslandı. “Doğru söyle. Bir gün Savannah’ya geri döner misin sence? Yani... İçine ne doğuyor?”

Gabby şarabından bir yudum aldı. “Sanmam,” dedi. “Yanlış anlama. Savannah harika bir yer. Güney’in en güzel şehirlerinden biri bence. Birbirinden renkli meydanları var. Her köşe başında bir park oluşunu seviyorum. Hele malikâneler! Küçükken o kocaman evlerden birinde yaşadığımı hayal ederdim.”

Travis devam etmesini bekledi. Gabby omuz silkti. "Ama büyüdükçe bunun benden çok annemin hayali olduğunu keşfettim. Hep o evlerden birinde yaşamayı istedi. Ne zaman biri satışa çıksa bir teklif yapması için babamın başının etini yedi. Babamın durumu iyiydi ama bana kalırsa o büyük evlerden birini alamamak içinde ukde kaldı." Duraksadı. "Her neyse. Ben farklı bir hayat istedim. Fakülte seçimimi de bu doğrultuda yaptım zaten. Ve şimdi burada, Kevin'layım."

Uzaktan Moby'nin sesi geldi. Deli gibi havlıyordu. Onu belli belirsiz çıtırtılar izledi. Travis çalılığın ilerisindeki büyük meşe ağacına tırmanan bir sincap gördü. Çalılıklar Moby'yi gizliyordu ama Travis köpeğinin hâlâ ağacın etrafında fır döndüğünden emindi. Gabby'nin de sese doğru baktığını fark edince kadehiyle işaret etti.

"Sincap hastası," dedi. "Hayatının amacı onları kovalamak."

"Çoğu köpek öyledir."

"Molly de yapıyor mu?"

"Hayır. Neyse ki sahibi küçükken ona doğru düzgün bir eğitim verdi."

"Ah, anlıyorum," dedi Travis alaycı bir ciddiyetle.

Güneşin kızıl ışığı suya vurmuştu. Bir saat sonra koy altın ışıltılarla yıkanacaktı ama şimdi loş ve esrarengiz görünüyordu. Kıyıdaki servilerin ilerisinde bir balık kartalı suya daldı. Sonra önlerinden bir balıkçı teknesi geçti. Travis el sallayarak yaşlı kaptanla selamlaştı. Ardından kadehine biraz daha şarap koydu.

"Öyle bir konuşuyorsun ki ömrün boyunca Beaufort'ta yaşayabilecek misin merak ediyorum," dedi.

Gabby bir an cevabı düşündü.

“Şartlara bağlı,” dedi sonunda. “Burası pek heyecanlı bir yer değil ama bir aile kurmaya uygun.”

“Bu önemli mi?”

Gabby ona bakıp tek kaşını kaldırdı. “Bundan daha önemli ne var?”

“Haklısın. Ben de aynı fikirdeyim çünkü bizzat tecrübe ettim. Beaufort’ta Minikler Beyzbol Turnuvası, Süper Kupa’dan daha çok ilgi çeker. Ben de çocuklarımı mutlu, küçük bir dünyada yetiştirmek isterim. Ergenliğimde buranın dünyanın en sıkıcı şehri olduğunu düşünürdüm ama şimdi dönüp bakıyorum da aslında ne kadar çok şey yapmışım. Büyük şehir çocuklarının hayatı daha yavan.” Bir an duraksadı. “Ben her cumartesi sabahı babamla balığa çıkardım. Babam yemi oltaya bile takmaktan acizdi ama çok eğlenirdik. Şimdi bunu sırf benimle vakit geçirmek için yaptığını anlıyorum ve ona minnettarım. Ben de bir gün kendi çocuklarıma yeterince zaman ayırmak isterim.”

“Ne güzel,” dedi Gabby. “Çoğu insan böyle düşünmüyor.”

“Ben Beaufort’u seviyorum.”

Gabby gülümsedi. “Onu demedim. Çocuk yetiştirmeye ilgili söylediklerin hoşuma gitti. İnsanlar buna hiç kafa yormuyor.”

“Ben sık sık düşünürüm.”

“İşte yine yaptın. Beni bir kez daha şaşırttın.”

“Sahi mi?”

“Seni tanıdıkça bu kadar akli başında ve kararlı olmana hayret ediyorum.”

“Ben de aynısını senin için düşünüyorum. Ondan iyi anlaşıyoruz galiba.”

Yine göz göze geldiler. Gabby ilk aklına geleni söyledi.

“Hâlâ acıkmadın mı?”

Travis duygularını fazla belli etmediğini umarak yutkundu. “Hadi yiyelim.”

Kadehlerini alıp mutfığa gittiler. Gabby onu masaya oturup yemeği hazırlamaya koyuldu. Travis onu keyifle izledi.

Yemekte iki parça tavuk yedi, fasulye sotesine ve makarnaya bayıldı. Gabby’nin aşçılığını o kadar abartarak övdü ki Gabby sonunda kıkırdamaya başladı ve ona susması için yalvardı. Travis, Savannah’daki çocukluğunu sormaya devam etti. Gabby sonunda pes edip onu birkaç komik hikâyeye güldürdü. Bu arada karanlık basmıştı. Mumlar yavaşça erirken şişenin dibinde kalan şarabı paylaştılar. İkisi de, eğer dikkatli olmazlarsa, karşısındaki kişinin hayatlarını tamamen değiştirebileceğinin farkındaydı.

Yemekten sonra Travis, Gabby’nin ortalığı toplamasına yardım etti. Nihayet kanepeye geçtiklerinde yine geçmişten söz ettiler. Gabby, Travis’in gençliğini hayal etmeye çalıştı. Onunla lisede tanışsa hakkında ne düşünürdü acaba?

Saatler ilerledikçe Travis ona sokuldu, derken rahat bir tavırla kolunu omzuna attı. Gabby hafifçe ona yaslanarak pencereden sızan gümüşü ışığa baktı.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Travis. Yine sessizleşmişlerdi ama gergin değil, aksine keyifli bir suskunluktan bu.

“Bu hafta sonu ne garipti.” Gabby başını kaldırıp ona baktı. “Sanki birbirimizi yıllardır tanıyor gibiydik.”

“Mesajı aldım. Hikâyelerinden birkaçı o kadar sıkıcıydı ki seni eski bir dost gibi gördüm demek istiyorsun.”

“Kendini hafife alma,” dedi Gabby muzipçe. “Birkaçı değil, tamamı öyleydi.”

Travis gülerek ona daha sıkı sarıldı. “Demek beni tanıdıkça daha çok şaşırıyorsun? Bak bu hoşuma gitti.”

“Eh. Komşular ne içindir?”

“Hâlâ yalnızca komşu muyuz?”

Gabby başını çevirince Travis devam etti. “Böyle konuşunca rahatsız olduğunu biliyorum ama seninle yalnızca iki komşu olmakla yetinebileceğimi sanmıyorum.”

“Travis...”

“İzin ver bitireyim. Bugün etrafında arkadaşların olmasını ne kadar özlediğini söyledin ya? O andan beri bunu düşünüyorum ama tahmin ettiğin şekilde değil. Ben de neyi fark ettim biliyor musun? Benim arkadaşlarım var ama ben de onların sahip olduğu bir şeyi özlüyorum. Laird’le Allison, Joe’yla Megan, Matt’le Liz... Onlar birbirlerine sahipler. Benim hayatımda böyle biri yok ve seninle tanışana kadar bunu istediğimden bile emin değildim. Şimdiyse...”

Gabby bluzunun boncuklarıyla oynuyordu. Bir yanı Travis’i susturmak istese de diğer yanı heyecanla devam etmesini bekliyordu.

“Seni kaybetmek istemiyorum, Gabby. Sabahları seni arabana binerken görüp de bunları hiç yaşamamışsınız gibi davrandığımı hayal edemiyorum. Şimdi yaptığımız gibi, aynı kanepeye oturmadığımızı hayal edemiyorum.” Yutkundu. “Başka bir kadına âşık olabileceğimi hayal edemiyorum.”

Gabby doğru duyduğundan emin olamayarak yüzüne baktı ve o an anladı. Travis ciddiydi. Gabby de yelkenleri suya indirdi. Direnmesinin bir anlamı yoktu. O da Travis’e âşık olmuştu.

Arkadan guguklu saatin sesi geldi. Mum ışığında duvarlarda garip şekilli gölgeler oynayıyordu. Travis, Gabby’nin

her soluğunda göğsünün usulca inip kalktığını hissedebiliyordu. Birbirlerine bakmaya devam ettiler. İkisi de konuşmıyordu.

Telefonun çalışıyla Gabby daldığı düşüncelerden uyanı. Travis başını çevirdi. Gabby sehpadaki telsiz telefona uzandı.

“Selam,” dedi sakın bir sesle. “N’aber? Hiç... Hı hı... Evet... Sen ne yapıyorsun?”

Kevin’in sesi suçluluğa kapılmasına sebep olmuştu. Yine de uzanıp elini Travis’in bacağına koydu. Travis ne kıpırdadı ne de bir şey söyledi. Gabby elini üst bacağı boyunca kaydırduğunda kaslarının gerildiğini hissetti.

“Ciddi misin? Harika. Tebrikler... Ben mi? Hiç. Değişik bir şey yok.”

Travis’e bu kadar yakinken Kevin’in sesini duymak Gabby’yi iki arada bir derede bırakıyordu. Travis’le olanlara anlam vermeye çalışırken aynı zamanda Kevin’i dinlemeye çalıştı. O kadar tuhaf bir durumdu ki her şey ona bir rüya gibi geliyordu.

“Hay aksi. Ben de çok yandım. Kıpırmızı oldum. Hı hı... Evet, Miami’yi düşündüm ama yıl sonuna kadar izin alamam... Bilmem. Olabilir...”

Travis’in bacağından elini çekip arkasına yaslandı. Kevin’in telefonunu açtığına pişmandı. Şimdi akli daha da çok karışmıştı. “Tamam. Döndüğünde konuşuruz... Yok bir şey. Sadece yorgunum. Hafta sonu uzun geldi.”

Bu bir bakıma doğruydı. Travis gözlerini yere dikmiş, dinlemiyormuş gibi yapıyordu.

“Tamam... Evet, buralardayım. Tamam... Ben de. Yarın iyi eğlenceler. Hoşça kal.”

Konuşması bittiğinde ağır çekimdeymiş gibi telefonu seh-paya geri koydu. Neyse ki Travis bir yorum yapmayacak kadar düşünceliydi.

“Kevin’dı,” dedi sonunda.

“Tahmin ettim,” dedi Travis.

“Bugün golf turnuvasını kazanmış da, onu söylüyor.”

“Aferin ona.”

Yine bir sessizlik oldu.

“Biraz temiz havaya ihtiyacım var,” dedi Gabby ayağa kalkarak. Verandanın kapısını yana kaydırıp dışarı çıktı.

Travis bir an ne yapacağına karar veremedi. Oturduğu yerden Gabby’nin parmaklıklara yaslanan gölgesini görüyordu. Yanma giderse Gabby büyük olasılıkla ona yalnız kalmak istediğini söyleyecekti. Bu onu korkutsa da yanında olmak istiyordu.

Travis de dışarı çıktı. Gabby’nin teni ay ışığında inci gibi parlıyor, gözleri daha iri ve koyu görünüyordu.

“Üzgünüm,” dedi Travis.

“Olma. Senin bir suçun yok.” Kendini zorlayarak gülümsedi. “Hepsi benim hatam. Ateşle oynayan bendim.”

Travis’in ona dokunmamak için kendini zor tuttuğunun farkındaydı ama bunu istediğinden emin değildi. Aslında bu geceye hemen bir son vermeliydi. Ona gitmesini söylemeli ve sakın kafayla ne yapacağına karar vermeliydi. Fakat Travis’in söylediklerinin etkisinden kurtulamıyordu. Âşık olmak bu kadar kolay mıydı? İnsan hayatında sevdiği biri varken iki günde bir başkasına tutulabilir miydi? Travis de belli ki onun kadar gergindi. Şarabının sonunu içti.

“Söylediklerin doğru muydu?” diye sordu Gabby. “Gerçekten bir aile istiyor musun?”

“Evet.”

“Harika. İyî bir baba olacağından eminim. Sana söylemedim ama dün çocuklarla seni izledim. Müthiştin.”

“Yavru köpeklerle tecrübelerimden faydalanıyorum.”

Gabby gerginliğine rağmen kendini tutamayıp güldü. Sonra ona dönüp bir adım yaklaştı ve kollarını boynuna doladı. Vicdanının sesi ona hemen durmasını söylüyordu. Hâlâ çok geç değilken buna derhal bir son vermesini. Ama Gabby’nin duyguları ağır bastı ve kendini daha fazla kontrol edemedi.

“Bence çok... seksiydi,” diye fısıldadı.

Travis onu kendine çekti. Gabby’nin vücudunun bütün kıvrımları onunkilerle bütünleşmiş gibiydi. Travis onun belli belirsiz yasemin kokusunu alıyordu. Birbirlerine sarılırken bütün duyuları canlanmıştı sanki. Travis kendini uzun bir yolculuğun sonuna gelmiş gibi hissediyordu. Gabby onun son durağıydı, hedefiydi.

Travis onun kulağına, “Seni seviyorum Gabby Holland,” diye fısıldarken, hayatındaki hiçbir şeyden bu kadar emin değildi.

Gabby onun kollarına biraz daha gömüldü.

“Ben de seni seviyorum, Travis Parker,” diye fısıldadı. O an bütün pişmanlıklarından ve kendine koyduğu kurallardan arındı. Kuşlar kadar özgür oldu. Dünya umurunda değildi. Sadece Travis’i istiyordu.

Travis onu öptü. Yine öptü. Ve sonra bir kez daha. Dudakları buluşmadan önce yüzünü usulca boynuna ve biraz daha altına değdirdi. Gabby ellerini onun göğsünde ve omuzlarında gezdirirken Travis’in onu ne kadar sıkı tuttuğunu fark etti. Travis parmaklarının onun saçlarının arasına daldırdı ve

Gabby bütün hafta sonu yavaş yavaş buna doğru yol aldıklarını hissetti.

Uzun bir süre verandada kaldılar. Sonunda Gabby onu hafifçe itip elinden tuttu. Salondan geçip yatak odasına gittiler. Gabby yatağa doğru bir hamle yapınca Travis oturdu. Gabby çekmecedan bir çakmak alıp mumları yaktı. Odanın karanlığı yerini altın sarısı bir ışıltıya bıraktı.

Gabby'nin her hareketiyle duvarlardaki gölgeler şekil değiştiriyordu. Gözlerini Travis'in yüzünden ayırmadan bluzunu tek bir harekette başından geçirip çıkardı. Göğüsleri sütyeninin saten kenarlarını zorluyordu. Gabby ellerini yavaşça kotunun düğmelerine kaydırdı. Az sonra yerdeki giysi yığınının içinden çıkıp yatağa doğru yürüdü.

Travis büyülenmişçesine onu izliyordu. Gabby işveli bir tavırla onu arkaya itti. Travis tamamen yatağa uzandığında Gabby gömleğinin önünü açıp yavaşça omuzlarından kaydırdı. Travis hafifçe omuzlarını oynatarak gömlekten kurtuldu. Gabby uzanıp kotunun düğmesini açtı ve üzerine doğru eğildi. Travis onun karnından yayılan sıcaklığı hissetti.

Vücutları bir bulmacanın kayıp parçaları gibi birbirini tamamliyordu sanki.

Sonrasında Travis nefes nefese Gabby'nin yanına uzandığında, bütün gece kafasının içinde yankılanan cümleyi tekrarladı.

"Seni seviyorum, Gabby," diye fısıldadı. "Sen benim başıma gelen en güzel şeysin."

Gabby'nin ona sokulduğunu fark etti.

"Ben de seni seviyorum, Travis," diye fısıldadı Gabby. Travis bu sözleri duyduğunda yıllardır süren yalnız yolculuğunun sonuna geldiğinden bir kez daha emin oldu.

*

Ay gökyüzünde hâlâ yüksekken ve gümüşü ışığı odayı aydınlatırken Travis yatakta döndü ve Gabby'nin yokluğunu hemen fark etti. Sabahın dördüydü. Başını uzatıp banyoya baktı. Gabby orada da yoktu. Travis kalkıp kotunu giydi. Koridor-
dan geçerken misafir odasına baktı. Mutfağın aralık kapısından başını uzattı. Evin bütün ışıkları kapalıydı. Bir an duraksadı. Sonra verandanın cam kapısının aralık olduğunu gördü.

Travis küçük verandaya çıktığında, evin yan tarafındaki parmaklıklara dayanan bir karaltı gördü. Ona doğru tereddütlü bir adım attı. Gabby belki de yalnız kalmak istiyordu.

"Merhaba," dedi bir ses karanlıkta. Travis biraz yaklaştığında Gabby'nin banyoda asılı bornozu giydiğini gördü.

"Sana da merhaba," diye mırıldandı. "İyi misin?"

"Evet. Uykum kaçtı. Seni rahatsız etmek istemedim."

Travis onun yanında durup parmaklıklara yaslandı. Bir süre ikisi de konuşmadan gökyüzünü izlediler. Gece hayret edilecek kadar sessiz ve hareketsizdi. Kurbağalarla ağustos böcekleri bile susmuştu.

"Ne kadar güzel değil mi?" dedi Gabby sonunda.

"Evet."

"Böyle geceleri seviyorum."

Gabby sustu, karanlığa bakmaya devam etti. Travis yaklaşıp elini tuttu.

"Pişman mısın?"

"Hayır, hiç," dedi Gabby berrak bir sesle.

Travis gülümsedi. "Ne düşünüyorsun?"

"Babamı," dedi Gabby gülerek. Travis'e yaslandı. "Seni ona benzetiyorum. Ortak noktalarınız çok. Tanısan severdin."

Travis bu konuşmanın nereye varacağını kestirememişti doğrusu. Yine de "Bir gün tanışırız," dedi.

“Annemle ilk karşılaşmalarında neler hissettiğini düşünüyordum. Aklından neler geçtiğini. Onunla ilk kez konuştuğunda gergin mi yoksa yalnızca heyecanlı mı olduğunu.”

Travis ona baktı. “Nasılmış?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Travis gülünce Gabby ona sarıldı. “Jakuzi hâlâ sıcak mıdır?”

“Bilmem. Sıcaktır herhâlde.”

“Girelim mi?”

“İyi fikir. Dur evden mayomu alayım.”

Gabby ona daha da sıkı sarılıp dudaklarını kulağına yaklaştırdı. “Mayoya gerek olduğunu kim söyledi?”

Sessizce yan bahçeye geçtiler. Travis jakuzinin örtüsünü kaldırırken Gabby’nin bornozu omuzlarından aşağı kaydırıldığını gördü. Onun çıplak vücuduna baktığında içi arzu ve sevgiyle doldu. Bu son birkaç günün hayatını kökünden değiştireceği kimin aklına gelirdi?

Gabby'yle Travis pazartesi günü işlerinin başına döndü ama bütün boş vakitlerini birlikte geçirdiler. Pazartesi sabahı işten önce seviştiler. Öğlen Morehead City'de küçük bir aile restoranında yemek yediler ve o akşam Moby ve Molly'yi de yanlarına alarak Fort Macon yakınındaki kumsala gittiler. Gabby'yle Travis el ele yürürken iki köpek tüm zıtlıklarına rağmen iyi anlaşılan iki eski dost gibi kumsalı keşfe çıktı. Moby deniz kırlangıçlarıyla martıları kovalarken Molly bütün asaletiyle bir köşeden onu izliyordu. Moby az sonra onun yanında olmadığını fark ediyor ve arkadaşının yanına koşuyordu. Moby tekrar delirene dek ikisi keyifle koşturuyordu ve bu böyle sürüp gidiyordu.

“Bizim gibiler,” dedi Gabby, Travis’in elini sevgiyle sıkarak. “Biri sürekli heyecan peşinde koşuyor, öbürü kendini tutuyor.”

“Ben hangisiyim?”

Gabby gülüp başını Travis’in omzuna yasladı. Travis birden durdu ve ona döndü. Gabby’ye sımsıkı sarılırken duygu-

larının yoğunluğu onu bile şaşırttı. Fakat Gabby onu öpmek için dudaklarını uzattığında Travis'in hayreti yerini müthiş bir tatmin duygusuna bıraktı. Aşk herkeste mi böyle muhteşem hisler yaratıyordu acaba?

Kumsaldan sonra markete uğradılar. İkisi de çok aç değildi. Hafif bir yemek yemeye karar verdiler. Travis, Sezar salata için malzeme aldı. Sonrasında kendi mutfağında tavukları kızartırken Gabby de marulları doğruyordu. Yemekten sonra kanepede sarmaş dolaş oturdular. Gabby, Travis'e biraz daha ailesini anlattı. Travis onu dinledikçe Gabby'ye duyduğu hayranlık artıyordu. Annesine de biraz sinirlenmişti doğrusu. Kızının ne kadar harika bir kadın olduğunu nasıl göremiyordu? O gece birbirlerinin kollarında uyudular.

Salı sabahı Gabby yatakta yan dönüp tek gözünü açtı.

"Saat kaç?"

"Kalkmamız gerek," diye homurdandı Travis.

Birbirlerine dönüp birkaç dakika kıpırdamadan yattılar. "Bizi ne ayıltır biliyor musun?" diye sordu Travis. "Kahve ve tarçınlı çörek."

"Mmm, nefis," dedi Gabby. "Ama vakit yok. Sekizde ofiste olmam gerek. Dün gece o kadar geç yatmayacaktık."

"Gözlerini kapa ve dileğinin gerçekleştiğini hayal et. Belki işe yarar."

Gabby o kadar yorgundu ki itiraz etmedi. Gözlerini kapayıp uyuklamaya başladı.

"Buyursunlar efendim," dedi Travis az sonra.

"Hı?"

"Kahveniz ve tarçınlı çöreğiniz."

"Dalga geçme," dedi Gabby gözlerini açmadan. "Açlıktan ölüyorum zaten."

“Bir zahmet kalkıp etrafınıza bakınsanız diyorum.”

Gabby dirseklerine dayanarak güçbela doğruldu. Komodinde dumanları tüten iki kahve ve bir tabakta iki tane tarçınlı çörek duruyordu.

“Aaa! Ama nasıl?”

“Keşke sihirli güçlerim olduğunu söyleyebilseydim. Ne yazık ki sadece erken uyandım ve şehre inip aldım.”

Gabby gülerek kahvelere uzandı, birini Travis’e verdi. “Seni öperdim ama o kadar açım ki önce şu çöreği afiyetle mideye indireceğim.”

“Duşta telafi edersin.”

“Hep bir hıznırlık peşindesin değil mi?”

“Bak sen. Hanımefendiye kahvaltı getirdik, yine yarana-madık.”

“Aşk olsun,” dedi Gabby göz kırparak ve çöreğine uzandı.

Salı akşamı Travis, Gabby’yi tekneyle gezmeye çıkardı. Beaufort açıklarından güneşin batışım izlediler. Gabby işten döndüğünden beri sessizdi. Travis tekneye binmelerini biraz da bundan önermişti. Eninde sonunda yapacakları konuşmayı biraz ertelemeye çalışıyordu.

Bir saat sonra ayaklarının dibinde Moby ve Molly’yle Travis’in verandasında oturuyorlardı. Travis nihayet konuyu açtı.

“Şimdi ne olacak?”

Gabby elindeki su bardağıyla oynuyordu. “Bilmem,” dedi usulca.

“Onunla konuşmamı ister misin?”

Gabby başını iki yana salladı. “O kadar basit değil. Bütün gün bunu düşündüm. Nasıl yapacağımı hâlâ bilmiyorum. Ona ne söyleyeceğim?”

“Ona bizden bahsedeceksin herhâlde, değil mi?”

“Bilemiyorum,” dedi Gabby. “Gerçekten bilmiyorum.” Travis’e baktığında gözleri yaşlıydı. “Lütfen bana kızma. Neler hissettiğini anlıyorum çünkü ben de aynılarını hissediyorum. Şu son birkaç günde tam anlamıyla hayatın tadını çıkardım. Kendimi yeniden güzel, zeki ve arzulanan bir kadın gibi hissettim. Bunun benim için ne anlama geldiğini kelimelerle ifade edemem. Ama hislerimizin yoğunluğu bir yana, biz birbirimize hiç benzemiyoruz, Travis. Hem senin önünde benimki kadar zor bir seçim yok. Sen birbirimizi sevdiğimizi ve tabii ki birlikte olmamız gerektiğini düşünüyorsun. Ama Kevin’ı bir kalemde silip atamam. O benim için hâlâ önemli.”

Travis sesinin hissettiği kadar endişeli çıkmamasına gayret etti. “Ya tüm o söylediklerin?”

“Kevin mükemmel biri değil, Travis. Bunun farkındayım. Aramız da eskisi kadar iyi değil. Ama bunda benim de hatam olduğunu düşünmeden edemiyorum. Baksana. Onunlayken gergin ve beklentili biri olup çıkıyorum. Ama seninle gayet rahatım. Kendini onun yerine koy. Ya seninleyken sürekli benimle evlenmeni bekleyip onun yanında rahat ve hayatın tadını çıkaran bir kadına dönüşseydim? Bence sen de bana karşı şimdiki gibi hissetmezdin.”

“Öyle deme.”

“Ama gerçek bu,” dedi Gabby kederli bir gülümsemeyle. “Bugün hep bunu düşündüm. Seni seviyorum, Travis. Gerçekten seviyorum. Bu hafta sonunu yalnızca eğlence- li bir kaçamak olarak görseydim kolayca arkamda bırakır ve Kevin’la geleceğimi planlamaya devam ederdim. Ama o kadar basit değil. İkiniz arasında bir seçim yapmak zorundayım. Kevin’la hayattan ne beklemem gerektiğini biliyo-

rum. Ya da seninle tanışana dek biliyordum diyelim. Oysa şimdi...”

Gabby duraksadı. Travis onun rüzgârda uçuşan saçlarına baktı. Gabby kollarını kendi gövdesine dolamıştı.

“Seninle tanışalı daha birkaç gün oldu. Teknedeyken birlikte olduğun kadınları düşündüm. Kıskandığımı sanma. Ama kendime bütün o ilişkilerin neden bittiğini sorup durdum. Sonra bizim sonumuzun ne olacağını düşündüm. Yıllar sonra benim için aynı hisleri duyabilecek misin yoksa eski ilişkilerindeki gibi zamanla yıpranacak mıyız? Birbirimizi tanıdığımızı sanıyoruz ya... Hayır, aslında hâlâ iki yabancıyız. Tek bildiğim, ben sana âşık oldum ve hayatımda ilk kez bu kadar korkuyorum.”

Gabby sustu. Travis bir an konuşmadan onun söylediklerini düşündü.

“Haklısın,” diye kabul etti. “Senin seçimin benimkinden farklı. Yine de bunun benim için sadece basit bir macera olduğunu düşünüyorsan yanılıyorsun. Belki başta sana öyle yaklaşmadım ama...” Gabby’nin elini tuttu. “Seninle vakit geçirdikçe hayatta neler kaçırdığımı daha iyi fark ettim. Zamanla ilişkimizin daha da güçleneceğine inanıyorum. Ben hayatımda ilk kez biriyle geleceği düşünüyorum, Gabby. Seni tanıyana kadar kimseye gerçekten âşık olmamıştım. Hiçbiri bunun gibi değildi, inan. Benim için o kadar değerlisin ki ellerimden kayıp gitmene izin vermeyeceğim. Senin için mücadele edeceğim.”

Ellerini saçlarının arasından geçirerek derin bir iç çekti.

“Başka ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. Ama hayatımı seninle geçirdiğimi hayal edebiliyorum. Sana çılgınca geliyor belki. Ne de olsa daha birbirimizi yeni yeni tanıyoruz. Yine

de ben ömrümde hiçbir hissimden bu kadar emin olmadım. Bana ve bize bir şans verersen seni buna asla pişman etmemeye çalışacağım, Gabby. Seni seviyorum. Yalnızca seni sen yapanları değil, aynı zamanda bana verdiğin umudu da seviyorum.”

Uzunca bir süre ikisi de konuşmadı. Gabby ağustos böceklerinin şarkısını dinledi. Aklı karmakarışıkta. Hem kaçmak istiyordu hem de sonsuza dek burada kalmak. Kendini öyle bir açmaza sokmuştu ki bu tip ikilemler yaşaması doğaldı tabii.

“Senden hoşlanıyorum,” dedi dürüstçe. Sonra bunun hafif kaçabileceğini düşünerek “Ve seviyorum,” diye ekledi. “Benimle konuşma tarzın hoşuma gidiyor. Her söylediğinin içten olduğunu biliyorum. Sen dürüst ve açık birisin. Duygularını çekinmeden paylaşabiliyorsun. En sevdiğim özelliklerinden biri de bu zaten.” Travis’in dizini okşadı. “Şimdi... benim için bir şey yapar mısın?”

“Elbette.”

“Ne istersem mi?”

Travis kısa bir kararsızlığın ardından, “Evet,” dedi.

“Benimle sevişir misin? Bunun son sefer olduğunu düşünmeden yapar mısın bunu?”

“İki şey oldu.”

Gabby cevap vermedi. Bunun yerine onun elini tuttu. Yatak odasına giderken belli belirsiz gülümsedi. Nihayet kararını vermişti galiba.

İkinci Bölüm

Şubat 2007

Travis on bir sene öncesine ait bu anıları aklından çıkarmaya çalıştı. Nedense birden bütün canlılıklarıyla gözlerinin önüne gelmişlerdi. Belki de birine bu kadar çabuk kapılmanın ne kadar sıra dışı olduğunu anlayacak kadar yaşlandığı içindi. Ya da belki o günleri özlüyordu.

Bugünlerde hiçbir şeyden emin olamıyordu. Bazı insanlar bütün soruların cevabını bildiklerini düşünürdü. Ya da en azından hayata dair en büyük sorularını. Ama Travis onlara hiçbir zaman inanmamıştı. Konuştuklarında ya da yazdıklarında hep bir haklılığını ispat etme çabası vardı. Yine de eğer birinin gerçekten bütün cevapları bildiğine inansaydı ona şunu sorardı: *Bir insan aşk için neleri göze alır?*

Bu soruyu yüz kişiye sorsa yüz ayrı cevap alırdı şüphesiz. Çoğu klasik yanıtlar olurdu: Fedakârlık yapar, kabullenir, affeder, gerekirse savaşır... Ve liste böyle uzayıp giderdi. Travis bu cevapların hepsinin geçerli olduğunu bilse de şimdi hiçbiri ona yardım edemezdi. Bazı şeyler insanın kavrama gücünün çok ötesindeydi. Geçmişi düşündüğünde, değiştirebilecekleri-

ni hatırlıyordu. Asla dökmemeyi dilediği gözyaşlarını, birlikte daha iyi geçebilecek vakitleri ve öfkesine hâkim olabileceği tüm o anları. Hayatı pişmanlıklarla doluydu ve şimdi zamanı geri alıp belirli dönemleri yeniden yaşayabilmeyi isterdi. Bir şey kesindi. Daha iyi bir koca olmalıydı. Ve Travis aşk için neyi göze alması gerektiğini biliyordu artık. Bazen ve mecbur kaldığında yalan söyleyebilmeyi.

Yakında bir seçim yapması gerekecekti ve işte o zaman bunu başarıp başaramayacağını görecekti.

Floresan ışıklarla beyaz fayanslar hastanenin temizliğini vurgular gibiydi. Travis yavaş adımlarla koridorda yürüdü. Gabby'yi o günün erken saatlerinde de görmüştü ama onun kendisini görmediğinden emindi. Bir an duraksayarak onunla konuşmak için cesaretini topladı. Ne de olsa buraya bunun için gelmiş ama sonra anılara dalmıştı. İşe yaramayacağını bilmesine rağmen düşüncelerini toplamak için birkaç dakika daha bekledi.

Sonra küçük bekleme odasına girip oturdu. Koridordaki ritmik koşuşturmayı izlerken sonu gelmek bilmeyen acil durumlara rağmen çalışanların bir rutini olduğunu fark etti. Hiçbir şeyin normal olmadığı bir yerde insanların bir normallik hissi yaratmaya çalışması doğaldı tabii. Yaradılışı itibarıyla önceden kestirilmesi mümkün olmayan bir hayata biraz tahmin edilebilirlik katmazsan ayakta kalamazdın. Travis'in sabahları da öyleydi. Altı çeyrekte alarm çalıyordu, yataktan bir dakika içinde kalkıyor, dokuz dakika duşta kalıyor, dört dakikada tıraş olup dişlerini fırçalıyor ve yedi dakikada giyiniyordu. Biri pencereden onu izleyip dakika tutsa Travis'in sabah rutininin hiç sekmediğini görürdü. Sonra aşağı inip üç

kâseye mısır gevreği koyuyor, dolaptan sütü çıkarıyor, küçük sırt çantalarındaki ödevleri kontrol ediyor ve kızları uyuklu yüzlerle kahvaltılarını ederken onlara öğle yemeği için fıstık ezmeli ve reçelli sandviç yapıyordu. Saat tam yedi çeyrekte kızlarla evden çıkıyor ve hep birlikte İskoç aksanıyla Shrek'i anımsatan servis şoförünün kullandığı okul otobüsünü bekliyorlardı. Kızları otobüse binip yerlerine oturduğunda Travis onlara gülümseyip el sallıyordu. Lisa'yla Christine altı ve sekiz yaşındaydı. İkisi de okula biraz erken başlamıştı. Her gün onları okula uğurlarken Travis'in kalbi endişeyle sıkışırdı. Herhâlde doğaldı bu. Herkes endişenin anne babalıkla eşanlamlı olduğunu söylüyordu. Ne var ki son zamanlarda Travis'in endişeleri iyice ayyuka çıkmıştı. Daha önce hiç aldırmadığı şeylere kafayı takabiliyordu. Küçük ve saçma şeylere. Lisa çizgi filmlere eskisi kadar gülüyor muydu? Christine her zamankinden daha mı sessizdi? Travis bazen okul servisinin arkasından bakarken sabahı gözden geçirip her şey yolunda mı diye anlamaya çalışıyordu. Önceki günün yarısını Lisa'nın ayakkabılarını neden ona bağlattığını düşünerek geçirmişti örneğin. Kızı onu mu sınıyordu yoksa sadece tembelliği mi tutmuştu? Travis takıntılarının abartılı boyutlara ulaştığının farkındaydı. Yine de önceki gece kızlarının odasına girip de yorganlarını yerde görünce dehşete kapılmadan edememişti. Eskiden de bu kadar huzursuz uyuyorlar mıydı diye sabaha kadar kafa yormuştu.

Hayatları böyle olmamalıydı. Gabby de bunları onunla paylaşmalıydı. Kızların pabuçlarını o bağlamalı, üstlerini o örtmeliydi. Gabby, Travis'in ta en başından tahmin ettiği gibi bu tip işlerin ustasıydı. Birlikte geçirdikleri o ilk hafta sonundan sonra Travis sık sık onun mükemmel bir anne ola-

cağını düşünmüştü. Zamanı geldiğinde birbirlerini tamamlayacaklardı. Bu, Travis'in aklına en olmadık yerlerde geliyordu. Markette meyve alırken ya da sinemada bilet kuyruğunda beklerken. Ve ne zaman böyle hissetse sevinçle Gabby'nin elini tutuyor ya da başının tepesine bir öpücük konduruyordu.

İlişkilerinin en başı Gabby için daha zordu. İki erkeğin aşkı arasında bir seçim yapması gerekmişti. Travis sonradan arkadaş arasında bundan, "Önceleri ufak bir sıkıntı yaşadık," diye söz etmişti. Fakat Gabby'nin hangi noktada onu Kevin'dan daha çok sevmeye başladığını hep merak ederdi. Yan yana oturup gökyüzüne baktıkları ve Gabby'nin takımyıldızların isimlerini saydığı gece mi? Yoksa ertesi gün motorla çıktıkları gezide mi? Ya da o akşam onu kollarına aldığı anda mı?

Travis bundan emin değildi. Öyle bir anı yakalamak koca okyanusta tek bir damlanın peşine düşmekten farksızdı zaten. Sonuç olarak Gabby durumu Kevin'a açıklamak zorunda kalmıştı. Travis onun Kevin'ın şehre döneceği sabahki yüz ifadesini hatırlıyordu. Son birkaç gündür ona yol gösteren kararlılığı kaybolmuştu. Rüya bitmişti ve gerçeklerle yüzleşme vaktiydi. Gabby kahvaltısına dokunmamıştı bile. Travis ona veda öpücüğü verirken gülümsemekle yetinmişti. Sonrasında Travis için zaman geçmek bilmemiş, kendini Molly'nin yavrularına yuva bulmak için sağa sola telefon ederek oyalamaya çalışmıştı. Bunun Gabby için önemli olduğunu biliyordu. Travis işten sonra doğruca Molly'ye bakmaya gitmişti. Sonrasında, Molly, Gabby'nin ona ihtiyacı olacağını sezmiş gibi, garaja dönmek yerine kapının oradaki sazların arasına yatıp gözlerini sokağa dikmişti.

Gabby eve karanlık bastıktan sonra dönmüştü. Travis arabasından inerken ona bakışını asla unutamazdı. Gabby tek

kelime etmeden verandanın basamaklarında onun yanına oturmuştu. Molly hemen sahibine sokulmuş, Gabby onu sevgiyle okşamıştı.

Suskunluğu ilk bozan Travis olmuştu. "Selam."

"Selam," demişti Gabby ruhsuz bir sesle.

"Bütün yavrulara yuva buldum galiba."

"Sahi mi?"

Travis kafasını sallamıştı ve konuşacak hiçbir şeyleri kalmayan iki kişi gibi sessizce oturmaya devam etmişlerdi.

"Seni hep seveceğim," demişti Travis. Onu avutacak sözleri bulmak için çırpınıyor ama aklına hiçbir şey gelmiyordu.

"Sana inanıyorum," diye fısıldamıştı Gabby. Sonra kolunu Travis'in sırtına atıp başını omzuna yaslamıştı. "Onun için buradayım."

Travis hayatı boyunca hastanelerden hoşlanmamıştı. Akşam kapılarını kapayan veteriner kliniğinin aksine günün her saati insanlarla dolup taştan Carteret General ona bir dönme dolabı anımsatıyordu. Travis oturduğu yerden sağa sola koşturan ya da koridorun ucundaki bankoda toplanan hemşireleri görebiliyordu. Bazılarının yüzlerinden yorgunluk akıyordu. Bazıları da can sıkıntısıyla oflayıp pufluyordu. Doktorlar da farklı değildi. Travis o an başka bir katta bir kadının doğum yaptığını ya da bir hastanın öldüğünü düşündü. Dünyanın düzeni böyleydi. Travis'in tersine Gabby hastanede bunalıyor, buranın keşmekeşini seviyordu.

Aylar önce eve bir mektup gelmişti. Hastane yönetimin-dendi. Gabby'yi orada geçirdiği on yıl için tebrik ediyorlardı. Gabby'nin belirli bir başarısından söz edilmiyordu. Büyük olasılıkla işe onunla birlikte başlayan başkalarına da aynı

mektuptan yollanmışlardı. Gabby'nin adını taşıyan küçük bir plaketi hastanenin bir koridoruna çakacaklarına da değinmişlerdi ama herhangi bir zaman belirtilmiyordu.

Travis, Gabby'nin bunu umursadığını sanmıyordu. Gabby hastanedeki işi bir gün bir plaket almak için değil, o sırada başka bir seçeneği olmadığını hissettiği için kabul etmişti. Travis'le birlikte geçirdikleri ilk hafta sonunda üstü kapalı bir şekilde pediatri kliniğindeki bazı sorunlardan söz etmişti. Travis üzerine gitmemişti ama daha o zaman bile ortada büyük bir problem olduğunu hissetmişti.

Gabby sonunda ona anlatmıştı. Yoğun bir günün sonuydu. Travis'i bir binicilik merkezine çağırmışlardı. Bir Arap atı tipik kolik belirtileri gösteriyordu. Köpük köpük terliyor, yerleri eşeleyerek acıyla kişniyor ve kimseyi karnına dokundurmuyordu. Şansı vardı ki henüz ameliyat aşamasına gelmemişti. Ama atın sahipleri yetmişlerindeydi. Travis onlardan atı her saat başı on beş dakika yürütmelerini isteyememişti. Hayvan acıdan huysuzlaşabilir ve durumu daha kötüye gidebilirdi. Travis onunla kalmaya karar vermiş ve bütün gün hayvanla birlikte pistte tur atmıştı.

Perişan bir hâlde eve döndüğünde Gabby mutfak masasında ağlıyordu. Birkaç dakika sonra kendini toplayıp ona başından geçenleri anlatmıştı. Apandisi patlayan bir hastayla ambulansı beklemesi gerekmişti. Bu sırada saat geç olduğu için çalışanların çoğu gitmişti. Bir tek nöbetçi doktor Adrian Melton ile Gabby kalmıştı. Ambulans gittikten sonra klinikten birlikte çıkmışlardı. Gabby, Melton'ın onun arkasından geldiğini ancak arabasının orada fark edebilmişti. Adam elini Gabby'nin omzuna koyup birazdan hastaneye geçeceğini ve hastanın durumunu ona da bildireceğini söylemişti. Gabby

zoraki gülümseyip tamam demiş ama adam birden onu öpmüştü.

Gabby'nin dediğine bakılırsa liselilere yakışacak, beceriksizce bir denemeydi. Onu ittiğinde Doktor Melton hayretle onun suratına bakmış ve "Sen de istiyorsun sanmıştım," demişti.

Gabby mutfak masasında tiksintiyle ürperdi. "Bütün suçu benim üzerime yıkmaya çalıştı."

"Bu ilk miydi? Yoksa daha önce de yaptı mı?"

"Bu şekilde değil. Ama..."

Travis onun elini tuttu. "Çekinme. Anlat."

Gabby gözlerini masaya dikerek Melton'ın bütün tacizlerini sayıp döktü. Bitirdiğinde Travis öfkesine güçlkle hâkim oluyordu.

"Ben hallederim," dedi.

Birkaç telefon edip Adrian Melton'ın nerede oturduğunu öğrendi. Dakikalar sonra kamyonetini doktorun evinin önüne park etti. Zile bastı ve parmağını çekmeden bekledi. Kapıyı Melton açtı ve aynı anda Travis yumruğunu adamın suratının ortasına yapıştırdı. O sırada mutfaktan bir kadın çıktı. Melton'ın karısıydı herhâlde. Kocasını yerde iki seksen yatarken görünce başladı bağırmaya.

Polis geldiğinde Travis hayatında ilk ve son kez tutuklandı. Karakoldaki polislerin çoğu onu klinikten tanıyordu. Dolayısıyla Bayan Melton'm, "Psikopatın teki evimizi basıp kocama saldırdı," iddiasını alayla dinlediler.

Travis kardeşini aradı. Stephanie onu almaya geldiğinde gülüyordu. Travis'i nezarete şerifle koyu bir sohbette buldu. Konu şerifin kedisiydi. Egzema olmuştu, kaşınıp duruyordu.

"Pislik!" dedi Stephanie.

“Efendim?”

“Seni turuncu hapishane üniformasıyla bulacağımı sanıyordum ama bakıyorum keyfin yerinde.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim.”

“Belki hâlâ şansım vardır. Ne dersiniz, şerif?”

Şerif, Stephanie’ye tuhaf tuhaf bakıp gitti.

“Sağ ol ya,” dedi Travis. “Adamın kafasına neler sokuyorsun!”

“Şu konuşana bakın hele! Doktorların kapısına dayanıp zorbalık eden kim acaba?”

“Hak etmişti.”

“Muhakkak.”

Travis gülümsedi. “Geldiğin için sağ ol.”

“Bunu hayatta kaçıramazdım, Rocky. Ya da belki Apollo Creed dememi tercih edersin.”

“Bana isim takacağına kefaletimi ödesen?”

“İsim takmak daha eğlenceli.”

“Keşke babamı arasaydım.”

“Kusura bakma. Elinde bir tek ben varım ve bu doğru karar için seni tebrik ederim. Dur gidip şerifle konuşayım.”

Stephanie çıktıktan sonra Adrian Melton, Travis’i ziyarette geldi. Çevresinde akıllı başında biri olarak tanınan, saygın bir veterinerin onu neden yumrukladığını merak ediyordu. Sonrasında Travis, Gabby’ye onunla neler konuştuğunu hiçbir zaman anlatmadı ama Adrian Melton, karısının bütün itirazlarına rağmen şikâyetinden hemen vazgeçti. Birkaç gün sonra Travis dedikodu gazetesi aracılığıyla Melton’ların bir evlilik danışmanına gitmeye başladığını öğrendi. Yine de Gabby klinikte rahat edemedi ve birkaç hafta sonra Doktor Furman onu odasına çağırıp başka bir iş bulmasını önerdi.

“Bunun büyük bir haksızlık olduğunu biliyorum,” dedi Doktor Furman. “Eğer kalırsan bir şekilde idare etmeye çalışırız. Ama ben altmış dört yaşındayım. Seneye emekli olmayı düşünüyorum. Doktor Melton yerime geçmeyi kabul etti ve ikinizin de birbirinizle çalışmak isteyeceğinizi sanmıyorum. Onun için en iyisi, acele etmeden kendine uygun bir iş bulman. Bu korkunç hadiseyi de tamamen arkanda bırak.” Omzunu silkti. “Melton’ın sana yaptığının affı yok ama o iyi bir doktor. Küçük şehirlerde onun gibiler mumla aranır. Kendi isteğinle işten ayrılırsan sana uygun bir tavsiye mektubu yazarım. Her yerde iş bulursun.”

Gabby, Doktor Furman’ın bu çirkin olayı örtbas etmeye çalıştığının farkındaydı. Duyguları kendisi ve taciz edilen bütün kadınlar adına intikam almasını haykırırsa da sonunda hastanenin acilinde işe başladı.

Tek bir sorun kalmıştı. Gabby, Travis’in ne yaptığını öğrendiğinde kızmıştı. Bu bir çift olarak ilk kavgalarıydı. Travis onun ne kadar öfkелendiğini hatırlıyordu. Travis onu kendi sorunlarını çözmekten aciz bir zavallı mı sanıyordu? Travis kendini savunmaya kalkarsa onu daha da kızdıracağını bildiğinden susmuştu. Fakat benzer bir durumda yine aynısını yapacağını biliyordu.

Gabby kızmıştı, evet, ama Travis onun içten içe yaptığını takdir ettiğini de sezmişti. Travis’in olaya el koyması onu etkilemişti. Gabby her ne kadar bütün gün surat astıysa da gece Travis’le her zamankinden de tutkulu sevişmişti.

Ya da en azından Travis böyle hatırlıyordu. Bugünlerde tek bir şeyden emindi. Gabby’yle geçirdiği yılları hiçbir şeye değişmezdi. Onsuz hayatının hiçbir anlamı kalmamıştı. Travis küçük bir şehirde yaşayan ve kendi hâlinde bir mes-

leği olan, sıradan bir aile babasıydı. Bir lider ya da sanatçı değildi. Ölümünden sonra hatırlanacağı bir şey yapmıyordu. Evet, belki de erkeklerin en sıradanıydı. Tek bir istisnayla. Gabby'ye âşık olmuştu. Evli oldukları yıllar boyunca ona aşkı giderek derinleşmişti. Fakat işte kader her şeyi yakıp kül etmişti ve Travis şimdi neredeyse ömrünün tamamını, sorunlarını çözmenin bir yolu var mı diye düşünmekle geçiriyordu.

“Hey, Travis,” dedi bir ses kapıdan. “Seni burada bulacağımı biliyordum.”

Doktor Stallings otuzlu yaşlardaydı ve her sabah hastaları dolaşırdı. Zamanla iyi ahbap olup ailecek görüşmeye başlamışlardı. Hatta geçen yaz çocuklarla birlikte Orlando’ya gitmişlerdi.

“Yine çiçek mi getirdin?”

Travis kafasını sallarken omuzlarını ne kadar sıkıldığını fark edip gevşetti.

Stallings eşikte bir an duraksadı. “Daha Gabby’yi görmedin o zaman?”

“Aslında gördüm ama...”

Travis sustuğunda Stallings onun yerine cümlesini bitirdi. “Biraz yalnız kalmak istedin.” Odaya girip Travis’in yanına oturdu. “Normal tabii.”

“Ama ben kendimi hiç normal hissetmiyorum. Hiçbir şey normal değil ki ben olayım.”

“Haklısın.”

Travis düşündüklerini aklından çıkarmaya çalışarak çiçeklere uzandı. Stallings'le her şeyi konuşamayacağını biliyordu.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti.

Stallings elini Travis'in omzuna koydu. "Keşke sana verecek bir tavsiyem olsaydı."

Travis ona döndü. "Sen ne yapardın?"

Stallings uzunca bir an düşündü. "Yerinde olsaydım mı?" Dudaklarını birbirine bastırıp gözlerini sabit bir noktaya dikti. Ciddi ifadesiyle olduğundan daha yaşlı duruyordu. "Doğrusunu istersen hiçbir fikrim yok."

Travis kafasını salladı. Stallings'ten bir cevap beklemiyordu zaten. "Sadece doğru olanı yapmak istiyorum," dedi.

Stallings ellerini kucağında kavuşturdu.

"Kim istemiyor ki?"

Stallings gittiğinde Travis yerinde huzursuzca kıpırdandı. Cebindeki kâğıtları bir an bile aklından çıkaramıyordu. Eskiden onları çalışma masasının çekmecesinde saklıyordu. Ama şimdi değer verdiği her şeyi yok edebileceklerini bilmesine rağmen onları yanından ayıramıyordu.

Belgeleri hazırlayan yaşlı avukat isteklerini gayet normal karşılamıştı. Adamın küçük ofisi Morehead City'de, Gabby'nin çalıştığı hastaneye yakındı. Toplantı odasının pencerelerinden baksa tam karşısında onu görürdü. Görüşmeleri uzun sürmemişti. Avukat benzer tecrübeleriyle ilgili birkaç hikâye paylaşmıştı. Travis'in tek hatırladığı, adamın tokalaşırken elini gevşekçe tutup bırakmasıydı.

Ne tuhaf. O kâğıtlarla evliliği resmi olarak bitebilirdi. Kanunlara göre düzenlenen birkaç belgeydiler yalnızca ama şimdi Travis'e içlerinden kötülük fışkırtıyormuş gibi geliyordu.

O cümlelerde hiçbir insani duygu yoktu. Her şey ters gitmeye başlayana dek beraber planlanan bir hayata dair tek bir umudu içermiyorlardı. Hem Gabby onları neden hazırlatmıştı ki?

Onların aşkı böyle bitmemeliydi. Travis, Gabby'ye evlenme teklif ederken bunların hiçbirini öngörmemişti şüphesiz. Sonbaharda New York'a gitmişlerdi. Gabby otelin spa-sında masaj ve pedikür yaptırırken Travis gizlice Batı Kırk Yedinci Sokak'ın yolunu tutmuş ve ona bir nişan yüzüğü almıştı. Tavern on the Green'deki akşam yemeğinden sonra faytonla Central Park'ta geziye çıkmışlardı. Puslu dolunayın altında, Travis, Gabby'ye evlenme teklif etmiş ve Gabby sevinçle boynuna sarılarak kulağına defalarca, "Evet," diye fısıldamıştı.

Ya sonra? *Hayat işte*, diye düşündü Travis. Gabby hastane-deki nöbetleri arasında düğünü planlamıştı. Travis arkadaşla-rının bu işlere fazla bulaşmaması yönündeki tavsiyelerine al-dırmayıp Gabby'ye her konuda yardım etmişti. Davetiyeleri, çiçekleri ve pastayı birlikte seçmişlerdi. Gabby en iyi fotoğ-rafcıyı bulmak için şehir merkezindeki stüdyolarda düğün albümlerini karıştırırken Travis onun yanında oturmuştu. Sonunda, 1997 ilkbaharında, Cumberland Adası'ndaki tarihi bir şapelde, seksen kişilik bir törenle evlenmişlerdi. Balayına ikisi için de cazip seçeneklerle dolu Cancun'a gitmişlerdi. Gabby dinlenebileceği bir yer istiyordu. Saatlerce güneşlenip nefis yemekler yediler. Gabby bu arada, Travis'in macera tut-kusuna da kayıtsız kalmayıp tüple dalmayı öğrendi ve birlikte yakınlardaki Aztek harabelerini görmeye gittiler.

Balayındaki karşılıklı fedakârlıkları evliliklerinin de temelini oluşturdu. Hayallerindeki evi ortak fikirlerle, en ufak bir stres yaşamadan yaptırılar. Birinci yıldönümlerinde ora-

ya taşınmışlardı bile. Gabby kutlama yemeğinde parmağını şampanya kadehinin ağzında gezdirerek artık çocuk istediğini söylediğinde Travis bu fikri canı gönülden onayladı. Gabby birkaç ay sonra hamileydi. Hiçbir sağlık sorunu yaşamadığı gibi, gayet de rahat bir hamilelik dönemi geçirdi. Christine'in doğumundan sonra Gabby çalışma saatlerini yeniden düzenledi. Birinin daima evde bebekle olması gerektiğini düşünüyordu. İki yıl sonra Lisa doğduğunda hayatlarına yeni bir mutluluk ve heyecan eklendi.

Noel'ler ve doğum günleri gelip geçti. Lisa, ablasının küçülenlerini giyerek büyüdü. Bütün tatillere ailece çıkmalarına rağmen Travis'le Gabby aralarındaki tutkuyu öldürmemek için ellerinden geleni yaptı. Bu arada Max emekli olmuş, Travis kliniğin başına geçmişti. Gabby çalışma saatlerini biraz daha azalttı ve okul aile birliğine üye oldu. Dördüncü evlilik yıldönümlerinde İtalya ve Yunanistan'a, altıncıda Afrika'ya safariye gittiler. Yedinci yıldönümlerinde Travis, Gabby için arka bahçeye bir çardak inşa etti. Burada huzurla kitap okuyabilecek ve güneşte suyun üzerindeki pırıltıları izleyebilecekti. Travis iki kızına da beş yaşına geldiklerinde tekne paraşütü ve su kayağı yapmayı öğretti. Sonbaharda futbol takımlarına koçluk yaptı. Ara sıra, hayatım gözden geçirdiğinde kimsenin onun kadar şanslı olmadığını düşünüyordu.

Her şey güllük gülistanlık değildi tabii. Her evlilikte olduğu gibi, yıllar önce Gabby'yle o da zor bir süreçten geçmişti. Travis şimdi sebepleri tam olarak hatırlayamıyordu ama o zamanlar bile evliliklerinin gerçek bir açmaza girdiğine hiçbir zaman inanmamıştı. Gabby'nin de böyle düşündüğünden emindi. Evlilik uzlaşmak ve affetmek demektir. İkisi de birbirlerini tamamlamalarının ne kadar önemli olduğunun bi-

lincindeydi. Gabby'yle yıllardır bir denge tutturmuşlardı ve Travis bunu yeniden yakalayacaklarından emindi. Fakat şimdi bütün hayatları altüst olmuştu ve Travis aralarındaki o hassas dengeyi yeniden yakalamak için her şeyini verirdi.

Travis, Gabby'yi görmeyi daha fazla erteleyemeyeceğini bildiği için yerinden doğruldu. Çiçekleri önünde tutarak kordorda yürüdü. Ruhu bedeninden ayrı hareket ediyordu sanki. Birkaç hemşirenin kaçamak bakışlarını fark etti. Akıllarından neler geçiyordu acaba? Travis bunu merak etse de asla sormuyordu. Sinirlerini sağlam tutmak zorundaydı. Yine de bacaklarının titremesine hâkim olamıyordu. Başının arkasına yine şu berbat zonklama saplanmıştı. Gözlerini kapasa saatlerce uyuyabilirdi. Giderek dağılıyordu. İşin tuhafı, bu his ona küp şeklinde bir golf topu kadar saçma geliyordu. Travis daha kırk üç yaşındaydı. Son günlerde doğru dürüst beslenmemesine rağmen ısrarla spor salonuna devam ediyordu. "Sporu aksatma," demişti babası. Travis şu son on iki haftada sekiz kilo vermişti. Aynaya baktığında avurtlarının çöktüğünü fark ediyordu.

Gabby'nin kapısını itip onu gördüğünde zoraki gülümsedi.

"Merhaba, tatlım."

Gabby'nin kıpırdamasını bekledi. Ya da ona ümit verecek ufacık bir hareket yapmasını. Ama hiçbir şey olmadı ve ardından gelen uzun ve boş sessizlikte Travis'in kalbine bir sancı saplandı. Hep aynı şey oluyordu. Odaya girdiğinde Gabby'ye yüzünü ezberlemeye çalışır gibi dikkatle bakıyordu. Oysa bu o kadar anlamsızdı ki. Travis, Gabby'nin yüzünü kendisinin kinden bile daha iyi tanıyordu zira.

Gidip jaluzileri açtı. İçeri güneş ışığı doldu. Gabby'nin odası manzaralı değildi. Şehrin içinden geçen kısa bir otobana bakıyordu. Travis fast food restoranlarının önünden akan trafiğe baktı. Sürücülerin radyo dinlediğini ya da telefonda konuştuğunu görür gibiydi. Belki işlerine gidiyorlardı ya da bir yere mal teslim edeceklerdi. Az ilerideki şu hastanede olup bitenlerden habersiz, kendi hayatlarının koşturmacasında yuvarlanıp gidiyorlardı.

Travis çiçekleri pervaza koydu. Keşke bir vazo getirseydi. Bir kış buketi seçmişti. Kızıla bakan turuncularla menekşeler insana tuhaf bir hüznün veriyordu. Travis çiçekçiyi yıllardır tanırdı. Adam kendini bir sanatçı olarak görüyordu ve hiçbir zaman onu hayal kırıklığına uğratmamıştı. Travis onun evliliği hakkında neler bildiğini düşünmeden edemedi. Yıllar içinde Travis, Gabby'ye yıldönümlerinde ya da doğum günlerinde çiçekler almıştı. Bazen de yalnızca özür dilemek ya da ona romantik bir sürpriz yapmak için. Her seferinde çiçekçiye karta ne yazacağını o söylemişti. Bazen bir kitaptan hoşuna giden bir şiir seçiyordu, bazen de kendi birkaç satır yazıyordu. Kimi zamanlar da lafı uzatmayıp yalnızca aklındakini dile getiriyordu. Gabby o kartların hepsini saklamıştı. Evde, bir paket lastiğiyle bağlı duruyorlardı. Birlikte geçirdikleri yılların minik bir özetiydiler âdeta.

Travis yatağın yanına bir iskemle çekip oturdu ve Gabby'nin elini tuttu. Teni solgundu. Balmumu rengi. Gabby yattığı yerde ufalmıştı sanki. Gözlerinin kenarlarındaki damarlar da daha bir belirginleşmişti. Yine de Travis onu ilk günkü kadar çekici buldu. Tanışalı neredeyse on bir yıl olmuştu. Travis bunu ne zaman düşünse şaşırdı ama onun hayret ettiği bu sürenin uzunluğu değildi. İçinde çok daha

fazlasını barındırmasıydı. Bu on bir yıl, hayatının ilk otuz iki yılından daha dolu ve renkliydi çünkü. Travis işte bunun için her gün hastaneye geliyordu. Başka seçeneği olmadığı için. Başka bir yerde olmayı hayal bile edemediği için. Her gün birlikte saatler geçiriyorlardı ama geceleri ayırdılar. Travis geceleri kızları yalnız bırakamayacağı için, ne yazık ki sadece gündüzlere mahkûmdular. Son günlerde bütün kararları kader veriyordu zaten.

Biri dışında.

Kazanın üzerinden seksen dört gün geçmişti. Travis'in artık bir karar vermesi gerekiyordu ve hâlâ ne yapacağını bilmiyordu. Son günlerde cevabı İncil'de ve Aquinas'la Augustine'in yazılarında arıyordu. Bazen etkileyici bir paragrafa rastlıyordu ama o kadar. Kitabın kapağını kapadığında yine boş boş gökyüzüne bakıyordu.

Hastaneden nadiren doğruca eve geliyordu. Bunun yerine köprüden geçip Atlantic Kumsalı'na gidiyor, ayakkabılarını çıkarıp yürüyor ve sahile vuran dalgaların sesini dinliyordu. Kızlarının da onun kadar üzgün olduğunu bildiği için önce burada kendini toplamaya çalışıyordu. Endişelerini onlara yansıtmaması haksızlık olurdu. Hem Travis gerçeklerden yalnızca kızları sayesinde kaçabiliyordu. Dikkatini onlara verdiğinde kendini unutuyordu. Masumiyetleri ona güç aşıyordu. Onlar hâlâ kendilerini bir oyuna kaptırabiliyordu. Kıkırdamaları Travis'i hem güldürüyor hem ağlatıyordu. Bazen onları izlerken annelerine benzerliklerine hayret ediyordu.

Kızlar sık sık Gabby'yi soruyordu. Travis onlara ne söyleyeceğini bilemiyordu. Annelerinin hasta olduğunu ve hastanede yatması gerektiğini bilecek kadar büyümüşlerdi. Onu ziyaret

ettiklerinde annelerinin uyuyor gibi görüneceğini de biliyorlardı. Ama Travis, Gabby'nin gerçek durumunu onlarla paylaşmaya cesaret edemiyordu. Bunun yerine kanepede onlara sarılıyor ve annelerinin ikisine de hamileyken ne kadar mutlu olduğunu anlatıyordu. Ailece bahçedeki fiskeşilerle oynarken nasıl eğlendiklerini hatırlatıyordu onlara. Gabby'nin özenle düzenlediğı albümlere bakıyorlardı. Gabby bu bakımdan eski kafalıydı. Fotoğrafları bilgisayarda saklamayı sevmiyordu. Travis kızlarına bu fotoğrafların her birinin nerede çekildiğini anlatıyor ve Gabby'nin gülümsediğı bütün resimlerde boğazına bir yumru oturuyordu. Hayatında ondan daha güzel birini hiç görmemişti.

Travis böyle anlarda yüreğini sıkıştıran hüzünden kurtulmak için albümden başını kaldırıp yandaki sehpa da duran çerçeveli fotoğrafa bakıyordu. Bunu geçen yaz kumsalda çekirmişlerdi. Dördünde de bej rengi şortlar ve beyaz Oxford yaka tişörtler vardı. Tek tük sazların bittiğı bir kum tepesinde oturuyorlardı. Beaufort'ta hemen herkes buna benzer aile fotoğrafları çekirtirdi ama onlarınki Travis'e müthiş sıra dışı gelirdi. Zira bir yabancı nın bile bu fotoğrafa bakarken umutla dolacağından emindi.

Kızlar yattıktan sonra albümleri yine dolaba kaldırıyor du. Onlara kızlarıyla birlikte bakmak, kızlarının moralinin düzeltmek için anıları anlatmak başkaydı, tek başına bakmak başka. Hayır, bunu yapamazdı. Travis böyle zamanlarda kanepede oturup gözlerini boşluğa dikerdi. Bazen Stephanie arıyordu. Her zamanki gibi atışı yorlardı ama eskisi gibi doğal değildi bir şekilde. Her zamanki alayların, iğneleyici lafların arasında Stephanie'nin aslında ne söylemeye çalıştığı çok barizdi. Kimsenin onu suçlamadığını, onun suçu olmadığını

söylüyordu. Travis onu rahatlatmak için iyi olduğunu söylüyordu. Stephanie'nin gerçeği bilmesini istemiyordu ama bir daha hiçbir zaman iyi olmayacaktı. Üstelik bunu istediğinden bile emin değildi.

O daya ılık ışık hüzmeleri vuruyordu. Travis, Gabby'nin elini sıktığında bileğindeki acıyla yüzünü buruşturdu. Kolu bir ay öncesine kadar alçıdaydı. Doktorlar bir sürü ağrı kesici vermişti. Kemikleri paramparça olmuş, bağdokuları yırtılmıştı. Fakat Travis ilk dozdan sonra ilaçları bırakmıştı. Onu sersemletmeleri hoşuna gitmiyordu.

Gabby'nin eli her zamanki gibi yumuşaktı. Travis bir gün onun elini sıktığında Gabby karşılık verse ne yapacağını merak etti. Gözlerini yüzünde dolaştırarak onun neler düşündüğünü merak etti. Ya da belki hiç düşünmüyordu. Gabby'nin iç dünyasına tamamen yabancıydı artık.

"Kızlar iyi," dedi. "Christine kahvaltıda koca bir kâse dolusu mısır gevreği yedi. Lisa da dibinde azıcık bıraktı. Az yemeklerini dert ediyorsun ya? Bence gerek yok. Okula yolladığım sandviçlerin hepsini silip süpürüyorlar."

Pervaza bir güvercin kondu. Birkaç adım ileri, birkaç adım geri yürüdü ve her zamanki gibi tam ortaya tünedi. Travis'in ne zaman geleceğini biliyordu sanki.

Travis bunu iyiye yormak istiyordu.

“Ödevlerini yemekten sonra yapıyoruz. Sen hemen okuldan döndüklerinde yapmalarını istiyorsun biliyorum ama böyle de bir problem çıkmıyor. Christine matematikte ne kadar iyi görsen şaşardın. Hani dönem başında hiçbir şey anlamıyordu ya? Şimdi süper! Her akşam senin aldığın oyun kartlarıyla çalışıyoruz. Son sınavda bütün soruları eksiksiz yapmış. Hatta ödevini bile bensiz yapıyor.”

Camın dışından güvercinin boğuk sesi geldi.

“Lisa da iyi. Her gece *Kaşif Dora*’yı ya da *Barbie*’yi izliyoruz. Aynı DVD’lerden hiç sıkılmıyor. Bu yılki doğum günü için prensesli bir parti istiyormuş. Ben bu sefer dondurmalı bir pasta alalım diyordum ama partiyi parkta yapacaktı. Güneşin altında dondurmali pasta olmaz.”

Boğazını temizledi.

“Ah, sana söyledim mi? Joe’yla Megan bir çocuk daha yapacak. Son hamileliğinde yaşadığı sorunlardan sonra bence de hiç akıl kârı değil ama Joe bu sefer Megan’ın oğlan istediğini söylüyor. Bence bunu asıl Joe istiyor. Onları bilirsin. Delilikte birbirleriyle yarışır.”

Travis sesini kontrol etmeye çalışıyordu. Gabby hastaneye yattığından beri onun yanında elinden geldiğince normal davranıyordu. Kazadan önce hiç durmadan çocuklardan konuştukları ya da arkadaşlarının hayatlarını tartıştıkları için Travis buna aynen devam ediyordu. Gabby’nin onu duyduğundan emin değildi. Tıp çevreleri bu konuda farklı görüşler ileri sürüyordu. Bazıları komadaki hastaların duyabildiğini ve hatta konuşmaları hatırlayabildiğini savunurken diğerleri tam tersini iddia ediyordu. Travis hangisine inanacağını bilmesine de olumlu düşünmeye çalışıyordu.

Aynı sebepten, saatine baktığında kumandaya uzandı. Gabby'nin suçlu zevklerinden biri de *Judge Judy*'yi izlemektir. Travis onun bu alışkanlığıyla oldum olası dalga geçerdi.

“Dur televizyonu açayım. Dizinin son birkaç dakikasını yakalarız belki.”

Az sonra ekranda Judy belirdi. Hem davalı hem davacı adına konuşuyordu.

“Ne acayip kadın,” diye mırıldandı Travis.

Dizi bittiğinde televizyonu kapadı. Gabby belki kokularını alır diye çiçekleri yaklaştırmayı düşündü. Gabby'nin duyularını canlandırmaya çalışıyordu. Önceki gün saçlarını taramıştı. Ondan önceki gün de parfümlerinden birini getirip bileklerine sürmüştü. Fakat bugün Travis'e bunları yapmak zor geldi nedense.

“Başka havadis yok,” dedi iç çekerek. Sonra bu sözlerin ne kadar anlamsız olduğunu düşündü. “Kliniğe hâlâ babam bakıyor. Emekli olalı onca zaman geçtiği hâlde görmem lazım. Hayvanlarla arası süper. Sanki hiç ara vermemiş gibi. İnsanlar hâlâ ona bayılıyor. Bana sorarsan işi hiç bırakmamalıydı.”

Kapı tıklatıldı ve Gretchen içeri girdi. Travis son bir ayda ona çok alışmıştı. Gretchen diğer hemşirelerin aksine Gabby'nin uyanacağına inanıyor ve öyle davranıyordu.

“Selam, Travis,” diye cıvıladı. “Böldüğüm için özür dileirim ama karına yeni serum takacağım.”

Travis kafasını salladığında Gabby'ye yaklaştı. “Merhaba, hayatım. Acıktın mı bakalım? Bana bir dakika izin ver, hemen hallediyorum, tamam mı? Sonra kocacığınla seni yalnız bırakacağım.”

Gretchen biten serumu çıkarıp yenisini takarken bir yandan da hiç durmadan konuşuyordu.

“Sabahki antrenman seni yordu mu? Ama iyi çalıştık, değil mi? Seninle gurur duyuyorum.”

Her sabah ve akşam bir hemşire, Gabby’ye egzersiz yaptırıyordu. Ayağını itip çekiyor ya da dizini kırıp düzeltiyordu. Vücudundaki bütün kasları çalıştırıyorlardı.

Gretchen işini bitirdiğinde yatak örtüsünü düzeltip Travis’e döndü.

“Nasılsın?”

“Bilmem,” dedi Travis.

Gretchen sorduğuna pişman olmuş gibiydi. “Çiçekler çok güzel,” dedi başıyla işaret ederek. “Gabby de sevinmiştir.”

“Umarım.”

“Kızları getirecek misin?”

Travis yutkundu. “Bugün değil.”

Gretchen dudaklarını büzüp kafasını salladıktan sonra gitti.

On iki hafta önce Gabby tekerlekli bir sedyede acile getirilmişti. Omzundaki yara yüzünden çok kan kaybetmişti. Doktorlar bu yüzden önce omzuyla ilgilenmişti. Travis başka bir yaklaşım her şeyi değiştirir miydi diye merak etmeden edemiyordu.

Hayır, bunu bilmek istemiyordu. O da Gabby gibi acile getirilmişti. O da Gabby gibi geceyi baygın geçirmişti. Sonra her şey değişmişti. Travis ertesi sabah acı içinde uyanmıştı ama Gabby bir daha kendine gelememişti.

Doktorlar anlayışlı davransa da endişelerini gizlemeve gerek görmüyorlardı. Beyin hasarları her zaman ciddiydi. Yine de zamanla Gabby’nin durumunun düzeleceğini umuyorlardı.

Zamanla.

Doktorlar bu kelimenin bir hasta yakımı için ne kadar büyük bir anlam ifade ettiğini biliyor muydu? Travis bundan emin değildi. Zira zamanın bir sonu vardı. Kimse neler yaşadığını ve önündeki seçimin onun için ne anlama geldiğini kestiremezdi. Dışarıdan bakıldığında basitti aslında. Gabby'nin istediğini, ona sözünü verdirdiğini yapacaktı.

Ama ya...

Bütün sorun da buydu zaten. Travis gecelerce uyumamıştı. Aşkın gerçek anlamını defalarca düşünmüştü. Karanlıkta bir sağa bir sola dönerken bu seçimi onun adına bir başkasının yapmasını dilemişti. Fakat bu işte yalnızdı. Sabahları yatakta Gabby'nin tarafında, gözyaşlarıyla ıslanan yastığında uyanıyordu. Ve dudağından dökülen kelimeler hep aynıydı.

“Özür dilerim, sevgilim.”

Travis'in vermesi gereken kararın kökeni iki farklı olaya dayanıyordu. Birincisi Kenneth ve Eleanor Parker adında bir çiftle ilgiliydi. İkincisi de, on iki hafta önceki o yağmurlu ve rüzgârlı gecede geçirdikleri kazayla.

Kazayı açıklamak kolaydı. Bir sürü talihsizlik ve yanlış verilen anlık kararlar korkunç bir sonucu beraberinde getirmişti. Kasımın ortasıydı. David Copperfield'in şovunu izlemek için RBC Center'a gitmişlerdi. Gabby'yle Travis daha ziyade baş başa bir akşam geçirmek için yılda bir iki kez bu tip şovlara giderdi. Genelde öncesinde yemek yerlerdi ama o akşam yemediler. Travis'in klinikte işi uzayınca Beaufort'tan geç çıktılar. Arabayı park ettiklerinde şova yalnızca birkaç dakika kalmıştı. Travis rüzgâra ve kara bulutlara rağmen aceleden şemsiyesini unutmuştu. Bu birinci hataydı.

Şov güzeldi ama dışarı çıktıklarında hava iyice kötüleşmişti. Müthiş bir sağanak vardı. Travis, Gabby'yle kapıda durup arabaya nasıl ulaşacaklarını konuştuklarını hatırlıyordu. Şovda bir arkadaşlarına rastlamışlardı. Jeff'in şemsiyesi vardı; Travis'le arabasına kadar yürümeyi teklif etmişti. Fakat Travis arkadaşına zahmet olmasın diye bu öneriyi reddetmişti. Bunun yerine su birikintilerine bata çıka arabalarına gitmişlerdi. Travis direksiyon başına geçtiğinde sıırıslıkladı. Özellikle de ayakları. İki numaralı hata.

Saat geç olduğu ve ikisi de ertesi gün işe gideceği için Travis arabayı hızlı kullanıyordu. Yol normalde iki buçuk saat sürüyordu ve Travis bundan birkaç dakika tasarruf etmeyi kâr bilmişti. Silecekler çalışmasına rağmen ön camdan yolu güçlkle görüyordu. Yine de sol şeritten gidiyordu. Üçüncü hata. Gabby birkaç kez onu yavaşlaması için uyarmıştı. Travis her seferinde bunu yapıyor ama sonra yine gaza basıyordu. Goldsboro'ya geldiklerinde eve hâlâ bir buçuk saat vardı. Gabby sözünü dinlemediği için Travis'e o kadar kızmıştı ki onunla konuşmaktan vazgeçip gözlerini kapamıştı. Ve bu da dördüncü hataydı.

O hataların hiçbirini yapılmasaydı, belki kaza önlenebilirdi. Travis şemsiyesini yanına alsa ya da arkadaşının önerisini kabul etseydi sağanak yağmurda arabaya koşup ıslanmazdı. Arabayı yavaş kullansa kontrolü kaybetmeyebilirdi. Gabby'yi kızdırmasa Gabby onunla konuşur ve belki de çok geç olmadan onu durdururdu.

Otobanda, Newport yakınlarında, bir trafik lambasıyla bölünen geniş bir kavşak vardı. Eve yirmi dakikadan az bir mesafe kala Travis'in ayağı kaşınmaya başladı. Ayakkabısı bağcıklıydı. Bağcıklar ıslanınca sıkışmıştı. Onların baskı

yaptığı yer acıyla karışık sızlıyordu. Travis çabucak eğildi. O sırada ışığın sarıya döndüğünü görmedi tabii.

Bağcıkları bir türlü gevşetemiyordu. Sonunda bunu başardığında kafasını kaldırdı ama geç kalmıştı. Kırmızı yanmıştı ve kavşağa gümüş rengi bir tır giriyordu. Travis frene bastığında yağmurdan kayganlaşan yolda direksiyon hâkimiyetini kaybetti. Son anda tıra çarpmaktan kurtuldular ama araba yoldan çıkıp çam ağaçlarının kıyısındaki hendeğe doğru savruldu.

Burası daha da kaygandı. Travis çamurda direksiyonun kontrolünü tamamen yitirdi. Bir an dünya ağır çekimdeymiş gibi yavaşladı. Hatırladığı son şey kırılan camların şangırtı-sıydı.

Gabby'nin çığlık atacak vakti bile olmamıştı.

Travis, Gabby'nin yüzüne düşen bir tutam saçı çekip kulağının arkasına sıkıştırdı. Midesinin gurultusunu duydu. Açtı ama yemek yiyemiyordu. Onun için de sürekli midesi buruluyordu.

Bu tuhaf bir kendini cezalandırma yoluydu çünkü evliliklerinin ikinci yılında Gabby, Travis'in damak zevkini değiştirmeyi kendine görev edinmişti. Travis bunu onun yemek seçmesinden sıkıldığı için yaptığını tahmin ediyordu. Gabby cumartesi sabahları Belçika waffle'larının ne kadar lezzetli olduğundan ya da soğuk kış günlerinde ev yapımı biftekli yahninin yerini hiçbir şeyin tutamayacağından bahsetmeye başlamıştı.

O zaman kadar yemekleri Travis pişiriyordu. Fakat Gabby mutfağı yavaş yavaş ele geçirmeye başlamıştı. Birkaç yemek kitabı almıştı. Travis onun akşamları bazı sayfaların ucunu kı-

vırdığını görüyordu. Arada Travis'e bir Hint ya da Çin yemeğinin nasıl yapıldığını okuyordu. Travis bunları ses çıkarmadan dinliyordu ama Gabby o tip bir yemek pişirse kesinlikle yemeyeceğini düşünüyordu.

Gabby yine de pes etmedi ve işe ufak değişikliklerle başladı. Önceleri Travis'in hemen her akşam pişirdiği tavuğa şarap ya da krema sosu ekliyordu. Ona en azından koklamasını söylüyor ve Travis her seferinde kokunun iştah açıcı olduğunu itiraf etmek zorunda kalıyordu. Gabby sonra kendi tabağına bu sostan alıyor ve Travis'e de bir kaşık ister mi diye soruyordu. Ne tuhaftır ki bu taktik işe yaradı ve Travis'in damak zevki giderek gelişmeye başladı.

Gabby üçüncü evlilik yıldönümlerinde, mozarellalı köfte yaptı ve Travis'ten hediye olarak bunu onunla birlikte yemesini istedi. Dördüncü yıldönümlerinde ara sıra birlikte mutfığa girmeye başlamışlardı bile. Travis'in kahvaltıları ve öğle yemekleri hâlâ eskisi kadar sıkıcıydı ama birlikte yemek pişirmenin romantik bir yanı olduğunu kabul ediyordu. Sonra bunu haftada en az iki kere yapmaya başladılar. Gabby genelde kendine bir kadeh şarap koyar ve kızlara, zümrüt rengi bir Berberi halısının süslediği büyük oturma odasında oynamalarını söylerdi. Kızlar buna *yeşil halı zamanı* adını takmıştı. Gabby'yle Travis birlikte bir şeyler doğrayıp pişirirken günlerinin nasıl geçtiğini konuşurlardı ve Travis'in içini büyük bir huzur kaplardı.

Bir daha Gabby'yle yemek pişirebilecek miydi? Kazadan sonraki ilk haftalarda her akşam, gece hemşiresine acil bir durumda onu hemen aramasını belki bin kere tembih ediyordu. Gabby bir ay sonra kendi başına nefes almaya başlayınca yoğun bakımdan özel bir odaya çıkarılmıştı. Travis bu deği-

şikliğin onu uyandıracığından emindi. Fakat günler geçip de Gabby'nin durumunda bir iyileşme olmayınca o çılgın enerjisi yerini sessiz ve içini kemiren bir kaygıya bırakmıştı ki bu diğerinden bin beterdı. Gabby bir keresinde ona ilk altı haftanın önemli olduğunu söylemişti. Sonrasında hastanın komadan çıkma ihtimali büyük oranda düşüyordu. Yine de Travis hâlâ umutluydu. Kendine Gabby'nin bir anne olduğunu söylüyordu. O bir savaşçıydı. Herkesten farklıydı. Altıncı hafta gelip geçti. Onu iki hafta daha izledi. Travis üçüncü aydan sonra komadaki hastaların uzun süreli bakım için başka bir kliniğe nakledildiğini biliyordu. O gün bugündür ve yönetime kararını bildirmek zorundaydı. Fakat Travis'i asıl korkutan başka bir seçimdi. Bu tamamen Kenneth ve Eleanor Baker'la ilgiliydi ve bu iki insanı hayatlarına soktuğu için Gabby'yi suçlayamayacağını bilmesine rağmen henüz onları düşünmeye hazır değildi.

Yaptırdıkları ev tam da Travis'in ömrünü geçirmeyi hayal edebileceği türden bir yerdi. Yeniliğine rağmen içeri adımlarını attıkları ilk andan itibaren onlarda bir yaşanmışlık hissi uyandırmıştı. Travis bunu Gabby'nin orayı bir yuvaya dönüştürme çabalarına bağlıyordu.

Eve canlılık katan detayları hep Gabby düşünmüştü. Travis metrekarelerden, tuzlu ve nemli yazlara dayanacak yapı malzemelerinden bahsederken Gabby onun hiç hesaba katmadığı eklettik öğeleri devreye sokmuştu. Ev inşaat hâlindeyken Gabby bir gün uzun zaman önce terk edilen bir çiftlik evine bakmaları için ısrar etmişti. Travis onun anlık çılgınlıklarına çoktan alışmıştı. Gülerek arabayı harabenin önüne park etmişti. Arsız bir japon sarmaşığının bürüdüğü yıkık dökük duvarların arasından geçip kalın bir moloz ve toz tabakasıyla kaplı odalarda gezmişlerdi. Bir zamanlar salonun olduğu yerin en uzak ucunda bir şömine vardı. Gabby bunu görmeden orada olduğunu tahmin etmişti sanki. Çömelip elini iki yanında gezdirmişti.

“Şu karoları görüyor musun? Galiba el boyaması,” demişti. “Kim bilir yenyiken ne kadar güzellerdi. Belki biz de böyle bir şey yapabiliriz.”

Ev ortaya çıktıkça Travis’in hiç hayal etmediği bir tarza bürünmüştü. Çiftlik evinin şöminesinden esinlenmekle kalmamışlardı. Gabby sahiplerini bulup kapılarına dayanmış ve şömineyi sudan ucuza satın almıştı. Salonda meşe ağacından kalın kirişler olmasını istiyordu. Tavan çam ağacından ve mutlaka kubbeli olacaktı. Böylece çatının üçgen hattıyla da uyum sağlayacaktı. Duvarlar sıva, tuğla ya da deri görünüm-lü renkli dokulardandı. Hepsi başlı başına birer sanat eserini andırıyordu.

Gabby hafta sonlarının neredeyse tamamını antika mo-bilya peşinde koşarak geçiriyordu. Bazen ev onun isteklerini anlıyor ve ona cevap veriyordu sanki. Parkelerde gıcırdayan bir yer bulduğunda suratında kocaman bir gülümsemeyle evin sesini dinlercesine onun üzerinde birkaç kez dolaşıyor-du. Etnik halıları seviyordu. Evin her yerinde rengârenk halı ve kilimler vardı.

Gabby konfora da önem veriyordu. Mutfak, banyolar ve yatak odaları geniş, havadar ve moderndi. Hepsinin kocaman pencereleri ve muhteşem manzaraları vardı. Büyük banyoya hem pençe ayaklı eski tipte bir küvet yerleştirmişler hem de camlı, geniş bir duş kabini yaptırmışlardı. Gabby büyük bir garaj istemişti. Verandada çokça vakit geçireceklerini tahmin ettikleri için buraya bir hamak kurmuşlar ve sallanan koltuk-lar koymuşlardı. Verandanın rüzgâr almayan bir köşesinde barbekü ve bir oturma takımı vardı.

Sonuçta ortaya, içeride ve dışarıda aynı ölçüde rahat ede-bilecekleri bir ev çıkmıştı. Hani çamurlu ayakkabılarla gir-

sen bile fazla dert etmeyeceğin evler vardır ya? İşte Gabby'yle Travis'inki de öyleydi. Yeni evlerindeki ilk gecelerinde direkli karyolalarında yatarken Gabby, Travis'e dönmüş ve "Sen hep yanımda ol ve sonsuza dek burada mutlu yaşayalım," diye mırıldanmıştı.

Travis, Gabby'ye bundan hiç bahsetmese de çocukların bazı sorunları vardı.

Bunda şaşılacak bir şey yoktu tabii ama Travis çoğu zaman ne yapacağını şaşıırıyordu. Christine ona defalarca annesinin eve dönüp dönmeyeceğini sormuştu, Travis de her seferinde döneceğini söylemişti. Fakat kendisi bile bundan emin olamazken kızını nasıl inandıracaktı ki? Çocukların algısı yüksekti ve Christine henüz sekiz yaşında, dünyanın bir zamanlar hayalini kurduğu kadar kolay bir yer olmadığını öğrenmişti.

Christine saçlarını kurdelelerle sıkıca bağlamayı seven, parlak mavi gözlü, sevimli bir çocuktur. Odası daima düzenliydi. Kıyafetleri mutlaka birbiriyle uyumlu olsun isterdi. İşler yolunda gitmediğinde ağlama krizleri geçirmek yerine oyuncaklarını toplar ya da ona yeni bir ayakkabı alınmasını talep ederdi. Ama kazadan beri çabucak öfkeleniyor, sinir krizleri geçiriyordu. Stephanie de dâhil olmak üzere Travis'in bütün ailesi bir danışmana gitmelerini önermişti. Şimdi iki kız da haftada iki kere bir çocuk psikiyatryla görüşüyordu ama öfke nöbetleri giderek kötüleşiyordu. Üstelik geçen gece Christine uyumak için yatağına girdiğinde, dağınıklıktan odasında adım atacak yer yoktu.

Lisa yaşına göre hep ufak tefekti. Saçları Gabby'ninkilerle aynı renkti ve yumuşak mizaçlı, neşeli bir çocuktur. Hiç ya-

nından ayırmadığı bir battaniyesi vardı ve bir köpek yavrusu gibi annesinin peşinden ayrılmazdı. Bütün dosyalarına renkli etiketler yapıştırır, okuldan getirdiği tüm çalışma kâğıtları yıldızlarla dolu olurdu. Ama son zamanlarda ağlamadan uykuya dalamıyordu. Travis alt kattaki monitörden kızının sesini duyduğunda ona eşlik etmemek için kendini zor tutuyordu. Böyle gecelerde kızların odasına çıkar -bu da başka bir değişiklikti; kazadan beri aynı odada uyumak istiyorlardı- Lisa'nın yanına uzanıp saçlarını okşardı. Küçük kızının, "Annemi özledim," diye ağlaması kadar yürek parçalayıcı hiçbir şey olamazdı. Travis kendi gözyaşlarını içine atarak "Biliyorum," derdi. "Ben de çok özledim."

Gabby'nin yerini alması imkânsızdı. Bunu denemiyordu bile. Ama o zaman da geriye Gabby'den koca bir boşluk kalıyordu. Çoğu anne baba gibi çocuk bakımı konusunda kendi doğrularını bulmuşlardı. Travis, Gabby'nin ne kadar büyük bir sorumluluk üstlendiğini yeni fark ediyordu ve buna pişmandı. Gabby'nin kolayca becerebildiği işlerden hiç anlamıyordu. Kızların saçlarını tarıyor ama öremiyordu mesela. Lisa "mavi muzlu yoğurt" diye tutturduğunda neden bahsettiğini anlamıyordu. Kızlar üşüttüğünde marketteki ecza reyonunun önünde dakikalarca raflara bakıyordu. Kızların üzüm mü yoksa vişne aromalı öksürük şurubunu mu tercih ettiğini bilmiyordu. Christine, babasının ona hazırladığı kıyafetlere hep bir kulp takıyordu. Lisa'nın cumaları okula simli pabuçlarıyla gitmeye izni olduğundan haberi yoktu. Kazadan önce kızlarının öğretmenlerinin isimlerini ya da sınıflarının yerini bile bilmediğini fark etmişti.

En kötüsü de Noel'di. Gabby yılın bu zamanına bayılırdı. Ağacı süslemek, evi ışıklarla donatmak, mis kokulu kurabi-

yeler pişirmek ve alışveriş yapmak hiçbir zaman ödün vermediği zevklerden idi. Travis onun büyük mağazalardan itiş kakış alışveriş etme hevesine hiç anlam veremezdi. Fakat gece kızlar yattıktan sonra Gabby onlara aldığı hediyeleri çıkarıp Travis'e gösterdiğinde de karısının coşkusuna kayıtsız kalmazdı. Sonra Travis bütün hediye paketlerini tavan arasına saklardı.

Ne var ki geçen yıl Noel dönemi hiç olmadığı kadar renksizdi. Travis elinden geleni yapmış, en ufak bir coşku duymamasına rağmen evde Gabby'nin yokluğunu hissettirmemeye çalışmıştı. Fakat bu hiç kolay olmamıştı. Özellikle de kızlar onun yarısı kadar bile çaba göstermezken. Yaşananların hiçbirisi Christine'le Lisa'nın suçu değildi tabii ama Travis onların Noel dilekleri listesinde ilk sırayı annelerinin iyileşmesine ayırdığını görünce ne diyeceğini bilememişti. Öyle ya, yeni bir oyuncak bebek evi, Gabby'nin yerini tutamazdı.

Son birkaç haftadır evin genel havasında bir düzelme vardı neyse ki. Christine hâlâ öfke krizleri geçiriyor ve Lisa geceleri ağlıyordu ama annelerinin evde olmamasına alışmışlardı. Okuldan döndüklerinde sırf alışkanlıktan adını seslenmiyorlardı artık. Düştüklerinde ya da bir yerlerini çizdiklerinde babalarına yara bandıyla birlikte geliyorlardı. Lisa'nın okulda yaptığı aile resminde yalnızca üç kişi vardı. Travis son anda bir köşeye eklenen yatay çöp kadını görünce nefesini tutmuştu. Annelerini eskisi kadar sık sormuyorlar, hastaneye gitmek için ısrar etmiyorlardı. Onlar için Gabby'ye gitmek hiç kolay değildi çünkü ne diyeceklerini ya da nasıl davranacaklarını bilmiyorlardı. Travis bunu anlıyor ve kızlarının işini kolaylaştırmaya çalışıyordu. "Siz konuşun, anneniz duyar," diyordu.

İki küçük kız hevesle söze başlıyor ama Gabby'den hiçbir tepki gelmeyince usulca susuyorlardı.

Travis hastaneye mutlaka bir hediyeyle gitmelerini istiyordu. Bahçede buldukları güzel taşları, boyadıkları yaprakları ya da simli yapıştırıcıyla süsledikleri kartları getiriyorlardı yanlarında. Fakat bu armağanlara bile bir tereddüt sinmişti sanki. Lisa hediyesini Gabby'nin karnına koyup geri çekiliyor, sonra onu Gabby'nin eline yaklaştırıyor, derken başucuna koyuyordu. Christine ise hep hareket hâlindeydi. Kâh yatağa oturuyor kâh pencerenin kenarında dikiliyordu. Gözlerini annesinin yüzünden ayırmasa da nadiren konuşuyordu.

"Bugün okulda neler yaptığınızı anlatsana," demişti Travis son ziyaretlerinde. "Annen merak ediyordur."

Christine ona dönüp "Neden?" diye sormuştu acıklı bir meydan okumayla. "Beni duyamaz ki."

Hastanenin alt katında bir kafeterya vardı. Travis sırf kendisinininkinden başka sesler duyabilmek için zaman zaman oraya uğruyordu. Son birkaç haftadır hep öğle saatlerinde gittiği için bazı insanlarla göz aşinalığı kurmuştu. Çoğu çalışanlardı. Ama her gittiğinde orada olan yaşlı bir kadınla da karşılaşılıyordu. Travis onunla hiç konuşmamıştı ama Gretchen'dan hikâyesini dinlemişti. Kadının kocası, Gabby'den önce yoğun bakıma kaldırılmıştı. Şeker hastalığından kaynaklanan bazı sorunlar yaşıyordu. Travis ne zaman kadını bir kâse çorba içerken görse üst kattaki kocasını düşünmeden edemiyordu. En kötüsünü hayal etmek güç değildi. Düzinelerce makineye bağlı yaşayan, defalarca ameliyat geçiren ve hatta uzuvlarından birini kaybeden, yaşayan bir ölü. Kadına kocasının durumunu sormuyordu tabii. Bu onu ilgilendirmezdi. Ayrıca

gerektiği kadar üzgün görünemeyeceğinden de korkuyordu. Travis insanlarla empati kurma yeteneğini kaybettiğini düşünmeye başlamıştı.

Yine de ondan bir şeyler öğrenebilme ümidiyle kadını merakla izliyordu. O boğazındaki yumru yüzünden birkaç lokmayı bile zor yutarken kadın yemeğini bitirmekle kalmayıp onun tadını çıkarıyordu. Travis kendisinin ve kızlarının hayatı ihtiyaçları dışında hiçbir şeye dikkatini veremezken kadın yemeğini yerken roman okuyordu. Hatta Travis onu birkaç kez kendi kendine gülümserken yakalamıştı. Kadın onun aksine gülme yeteneğini kaybetmemişti. Masasının önünden geçen herkese içtenlikle selam veriyordu.

Travis bazen onun gülümsemesinde bir yalnızlık hissediyordu. Sonra da olmayan şeyleri hayal ettiği için kendine kızıyordu. Bazen kadının nasıl bir evliliği olduğunu düşünüyordu. Yaşı epey vardı. Kocasıyla en az bir yirmi beş yılı devirdiklerini tahmin ediyordu. Büyük olasılıkla çocukları da vardı. Hoş, Travis onları hiç görmemişti. Fakat bunların dışında başka bir tahminde bulunamıyordu. Mutlular mıydı acaba? Zira kadın belli ki kocasının hastalığını metanetle karşılamıştı.

Oysa Travis her iki adımda bir tökezliyordu.

Kocası onun için hiç gül dikmiş miydi mesela? Gabby, Christine'e hamile kaldığında Travis bunu yapmıştı. Gabby'nin bir eliyle karnını tutarak verandada oturduğu gibi hatırlıyordu. "Arka bahçeye çiçek lazım," demişti ve Travis bu isteği emir kabul etmiş, güllerin dikenlerinden elleri paramparça olmasına karşın bahçeyi onlarla donatmıştı. Christine doğduğunda goncalar çoktan açmıştı. Hatta Travis bunlardan bir buket yaparak hastaneye getirmişti.

Yaşlı kadının kocası bir zamanlar oyun parkında onu gözünün ucuyla izliyor muydu, merak ediyordu doğrusu. Travis bunu sık sık yapardı çünkü. Gabby kızları salıncakta sallarken ona bakardı. Gabby'nin Christine'le Lisa'yı gururla seyretmesi hoşuna giderdi. Çoğu zaman kendini tutamayıp yanına gider ve elini sımsıkı tutardı.

Onun kocası da onu sabahları saç baş darmadağın yataktan kalktığında güzel bulur muydu? Gabby'yle Travis bazen sabahın karmaşasına dalmadan önce yatakta birbirlerine bakarak birkaç dakika yatarlardı. Önlerindeki gün için birbirlerinden kuvvet alırlardı.

Travis acaba sadece kendi evliliği mi bu kadar güzeldi diye düşündü. Yoksa bütün evlilikler mi böyleydi? Tek bildiği, Gabby'siz kaybolmuştu. Oysa kafeteryadaki kadın bir şekilde hayatına devam edecek gücü bulmuştu. Travis ona acısın mı hayranlık mı duysun bilemiyordu. İşin tuhafı, yaşlı kadın, Travis'in her gün dakikalarca onu düşündüğünden bile habersizdi. Travis dönüp arkasındaki kapıdan içeri giren aileye baktı. Elllerinde balonlar vardı ve heyecanla konuşuyorlardı. Travis sıkıntıyla tepsisini itti. Sandviçinin ancak yarısını yiye-bilmişti. Acaba onu yanına alsa mıydı? Sonra bunu gereksiz buldu.

Pencereye döndü. Kafeterya küçük bir çimliğe bakıyordu. Yakında ilkbahar gelecekti. Kızılıkların üzerinde minik tomurcukların oluştuğunu hayal etti. Son üç aydır bu pencereden her türlü hava olayını izlemişti. Yağmuru, güneşi ya da çamları uçuracak kadar kuvvetli esen rüzgârları görmüştü. Üç hafta önce dolu yağmış ve yalnızca dakikalar sonra açelyaların arkasında gökkuşağı çıkmıştı. Renkleri o kadar canlıydı ki âdeta titreyiyorlardı. Travis doğanın onlara işaretler gönder-

diğini düşünmüştü. Karanlığı aydınlık, kederi mutluluk takip edebilirdi. Fakat sonra gökkuşağı kaybolmuş ve yine dolu başlamıştı. Ve işte o zaman Travis mutluluğun bazen yalnızca bir yanılsama olduğunu fark etmişti.

Öğleden sonra hava bulutlanırken Gabby'nin akşamüzeri rutini başlamak üzereydi. Her akşam bir hemşire odasına gelip sabahki egzersiz programını tekrarlıyordu. Travis bir gün Gretchen'a bunu yapmak istediğini söylemişti.

"Bir deneyelim. Bence Gabby'nin hoşuna gider," demişti Gretchen.

Travis'e eklem ve kasların çalışmasının ne kadar önemli olduğunu anlatmıştı. Gretchen'la diğer hemşireler hep Gabby'nin el parmaklarından başlıyordu ama Travis ayak parmaklarından başlamayı tercih etti. Örtüyü çekip karısının küçük ayak parmağını kaldırıp indirdi. Sonra sırayla diğerlerine geçti.

Travis bunu yapmayı seviyordu. Gabby'ye dokunmak yüzlerce hatırayı canlandırıyordu. Gabby hamileyken Travis onun ayaklarını ovardı. Mum ışığında sırtına masaj yaparken Gabby bir kedi gibi zevkle mırıldanırdı. Ya da bazen on kiloluk köpek mamasını tek eliyle kaldırmaya çalışırken bileğini incitip Travis'ten orayı ovuşturmasını isterdi. Travis, Gabby'yle

konuşmayı ne kadar özlüyorsa, bazen de yalnızca ufacık bir dokunuşun hasretini çekiyordu. Gretchen'a egzersizlere yardım etmeyi kazadan ancak bir ay sonra teklif etmişti. Ondan önce, Gabby'nin bacağına dokunsa ondan faydalanıyormuş gibi geliyordu. Evet, onun kocasıydı ama Travis bu tek taraflı eylemi sevdiği kadına saygısızlık olarak görüyordu nedense.

Fakat bu...

Gabby'nin buna ihtiyacı vardı. Kasları yeterince çalıştırılmazsa bir gün uyansa bile *-uyandığında*, diye düzeltti Travis hemen- yatağa bağlı kalabilirdi. En azından kendini böyle avutuyordu. Oysa karısına dokunmaya onun da ihtiyacı vardı. Teninden yayılan sıcaklığı duyumsamaya, nabız atışlarını hissetmeye. Bazen Gabby'nin iyileşeceğinden kesinlikle emin oluyordu. Vücudunun kendini tamir etmek için zamana ihtiyacı vardı, hepsi buydu.

Travis, Gabby'nin ayaklarıyla ayak bileklerini bitirdiğinde dizlerine geçti. İkisini de teker teker karnına çekip bıraktı. Gabby bazen kanepede yatmış, dergi karıştırırken de aynısını yapardı. Travis dansçıların sık sık yaptığı bu germe hareketini karısına çok yakıştırdı.

"İyi geliyor mu, sevgilim?"

Evet, harika. Nasıl da tutulmuşum.

Gabby'nin kıpırdamadığını, bu cevabı kendisinin hayal ettiğini biliyordu. Ama böyle anlarda odada onun sesinin yankılandığına yemin edebilirdi. Bazen delirmeye başladığını düşünüyordu. "Nasılsın?" diye sordu.

Sıkıntıdan patlıyorum. Bu arada çiçekler için sağ ol. Çok güzeller. Frick's'ten mi aldın?

"Başka nereden olacak?"

Kızlar nasıl? Bak, doğru söyle.

“İyiler,” dedi Travis masaja devam ederek. “Seni özlüyorlar tabii. Onlar için çok zor bir durum. Bazen ne yapacağımı şaşırtıyorum.”

Elinden gelenin en iyisini yapıyorsun. Birbirimize hep böyle demez miydik?

“Haklısın.”

Korkma. Bizim kızlarımız göründüklerinden daha güçlü.

“Biliyorum. Başlarının çaresine bakacaklarından eminim.”

Travis, Gabby’nin onu endişeyle süzdüğünü hayal etti.

Sen kilo mu verdin?

“Olabilir. Bu aralar pek iştahım yok.”

Ne olur kendine iyi bak. Kızların sana ihtiyacı var. Benim de öyle.

“Ben hep yanında olacağım.”

Biliyorum. Ben de bundan korkuyorum ya zaten. Kenneth ve Eleanor Baker’ı hatırlıyor musun?

Travis masajı bıraktı. “Evet.”

Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?

Travis derin bir iç çekti. “Evet.”

Hayallerinde Gabby’nin sesi yumuşadı. *Hani geçen yıl bizi dağlara kamp yapmaya götürmüştün? Çok hoşumuza gideceğini söyleyip duruyordun?*

Travis onun el parmaklarını ovuşturmaya başladı. “Evet. Bu da nereden aklına geldi?”

Burada bir sürü şey düşünüyorum. Başka işim yok ki. Her neyse. Oraya ilk gittiğimizde gök gürlüyordu ama biz kampı kurmamıştık. Yalnızca kamyonetten eşyaları indirmiştik. Çünkü bize bir an önce gölü göstermek istiyordun. Bir kilometre kadar yürümüştük. Sonra gölün kıyısında bardaktan boşanırcasına yağmur başlamıştı, hatırlıyor musun? Kampa döndüğümüzde

bütün eşyalarımız sırlıskılamdı. Sana çok sinirlenmiştim ve bizi bir otele götürmeni istemiştim.

“Hatırlıyorum.”

Özür dilerim. Sana o kadar kızmamalıydım. Gerçi hepsi senin suçundu, o başka.

“Neden hep ben suçluyum?”

Travis, Gabby’nin boynunu yavaşça sağa sola çevirirken karısının ona göz kırptığını hayal etti.

Yumuşak başlısın da ondan.

Eğilip Gabby’yi alnından öptü.

“Seni çok özledim.”

Ben de.

Travis egzersiz rutinini bitirirken hayalindeki sesin kaybolacağını biliyordu. Yüzünü onunkine yaklaştırdı. “Bir an önce uyanman gerek, biliyorsun değil mi? Hepimizin sana ihtiyacı var.”

Biliyorum. Uğraşıyorum.

“Çabuk ol.”

Gabby cevap vermedi. Belki de ona fazla baskı yapmamalıydı.

“Seni seviyorum, Gabby.”

Ben de seni.

“Senin için ne yapabilirim? Jaluzileri kapayayım mı? Evden bir istediğin var mı?”

Biraz daha yanımda kal. Çok yorgunum.

“Elbette.”

Elimi tutar mısın?

Travis başını sallayıp Gabby’nin üzerini örttü. Yatağın yanındaki iskemleye oturdu, elini avucuna aldı ve başparmağıyla onu usulca okşadı. Bu sırada güvercin yine cama gelmişti.

“İyiler,” dedi Travis masaja devam ederek. “Seni özlüyorlar tabii. Onlar için çok zor bir durum. Bazen ne yapacağımı şaşıyorum.”

Elinden gelenin en iyisini yapıyorsun. Birbirimize hep böyle demez miydik?

“Haklısın.”

Korkma. Bizim kızlarımız göründüklerinden daha güçlü.

“Biliyorum. Başlarının çaresine bakacaklarından eminim.”

Travis, Gabby’nin onu endişeyle süzdüğünü hayal etti.

Sen kilo mu verdin?

“Olabilir. Bu aralar pek iştahım yok.”

Ne olur kendine iyi bak. Kızların sana ihtiyacı var. Benim de öyle.

“Ben hep yanında olacağım.”

Biliyorum. Ben de bundan korkuyorum ya zaten. Kenneth ve Eleanor Baker’ı hatırlıyor musun?

Travis masajı bıraktı. “Evet.”

Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?

Travis derin bir iç çekti. “Evet.”

Hayallerinde Gabby’nin sesi yumuşadı. *Hani geçen yıl bizi dağlara kamp yapmaya götürmüştün? Çok hoşumuza gideceğini söyleyip duruyordun?*

Travis onun el parmaklarını ovuşturmaya başladı. “Evet. Bu da nereden aklına geldi?”

Burada bir sürü şey düşünüyorum. Başka işim yok ki. Her neyse. Oraya ilk gittiğimizde gök gürlüyordu ama biz kampı kurmamıştık. Yalnızca kamyonetten eşyaları indirmiştik. Çünkü bize bir an önce gölü göstermek istiyordun. Bir kilometre kadar yürümüştük. Sonra gölün kıyısında bardaktan boşanırcasına yağmur başlamıştı, hatırlıyor musun? Kampa döndüğümüzde

bütün eşyalarımız sırlıstıklamdı. Sana çok sinirlenmiştim ve bizi bir otele götürmeni istemiştim.

“Hatırlıyorum.”

Özür dilerim. Sana o kadar kızmamalıydım. Gerçi hepsi senin suçundu, o başka.

“Neden hep ben suçluyum?”

Travis, Gabby’nin boynunu yavaşça sağa sola çevirirken karısının ona göz kırptığını hayal etti.

Yumuşak başlısın da ondan.

Eğilip Gabby’yi alnından öptü.

“Seni çok özlüyorum.”

Ben de.

Travis egzersiz rutinini bitirirken hayalindeki sesin kaybolacağını biliyordu. Yüzünü onunkine yaklaştırdı. “Bir an önce uyanman gerek, biliyorsun değil mi? Hepimizin sana ihtiyacı var.”

Biliyorum. Uğraşıyorum.

“Çabuk ol.”

Gabby cevap vermedi. Belki de ona fazla baskı yapmamalıydı.

“Seni seviyorum, Gabby.”

Ben de seni.

“Senin için ne yapabilirim? Jaluzileri kapayayım mı? Evden bir istediğin var mı?”

Biraz daha yanımda kal. Çok yorgunum.

“Elbette.”

Elimi tutar mısın?

Travis başını sallayıp Gabby’nin üzerini örttü. Yatağın yanındaki iskemleye oturdu, elini avucuna aldı ve başparmağıyla onu usulca okşadı. Bu sırada güvercin yine cama gelmişti.

Gökyüzünde kara bulutlar kümeleniyordu. Travis karısını seviyordu ama onunla birlikte hayatının geldiği bu noktadan nefret ediyor, sonra da böyle düşündüğü için kendine kızıyordu. Gabby'nin parmak uçlarını tek tek öpüp elini kendi yanağına götürdü. Onun sıcaklığını hissederek ufacık bir hareket bekledi. Hiçbir şey olmayınca Gabby'nin elini indirip tekrar yatağa bıraktı. Güvercinin onun izlediğinin farkında bile değildi.

Eleanor Baker otuz sekiz yaşında bir ev hanımıydı. Canından çok sevdiği iki oğlu vardı. Sekiz yıl önce kusma ve baş ağrısı şikâyetiyle acile gelmişti. Kafasının arkasına korkunç bir sancı saplandığını söylüyordu. Gabby o gün bir arkadaşının yerine nöbetteydi ama Eleanor'la o ilgilenmedi. Eleanor hastaneye yatırıldı ve Gabby ertesi pazartesiye kadar ondan habersizdi. Eleanor pazar sabahı uyanmayınca yoğun bakıma kaldırılmıştı. "Gece uyudu ve sabah uyanmadı," demişti hemşirelerden biri.

Eleanor viral menenjit sebebiyle komaya girmişti.

Kocası Kenneth, East Carteret Lisesi'nde tarih öğretmeni-ydi. Arkadaş canlısı, sevimli bir adamdı. Karısının başından bir an olsun ayrılmıyordu. Gabby zamanla onunla ahhap oldu. Önceleri yalnızca selamlaşıyorlardı. Sonra laf lafı açtı ve sohbetleri uzadı. Kenneth, karısına ve çocuklarına tapıyordu. Her gün hastaneye gelirken temiz bir kazakla ütülü bir Dockers giyiyor, elinde hep litrelik bir Mountain Dew şişesi oluyordu. Koyu bir Katolik'ti. Gabby bazen onu karısının baş ucunda tespih çekip dua ederken görüyordu. Oğullarının isimleri Matthew ve Mark'tı. Travis bütün bunları Gabby'den biliyordu. Gabby akşamları ondan bahsediyordu. Kenneth'in

her gün karısının başında sessizce otururken neler düşündüğünü merak ediyordu.

“Hep üzgün,” diyordu.

“Normal değil mi? Karısı komada.”

“Ama hastaneden hiç ayrılmıyor. Çocuklar nerede acaba?”

Aylar geçti ve Eleanor sonunda bir bakımevine nakledildi. Bunu yıllar takip etti. Gabby belki Eleanor Baker’ı zamanla unutturdu ama Kenneth Baker’la aynı marketten alışveriş ediyorlardı. Gabby ona sık sık rastlıyor ve konu tabii ki Eleanor’a geliyordu. Durumunda hiçbir değişiklik yoktu.

Ne var ki yıllar içinde Gabby, Kenneth’taki değişimi yakından gözlemledi. Karısı sorulduğunda, “Hâlâ aynı,” diyordu ama Eleanor’dan bahsederken gözlerindeki o eski pırıltı yoktu. Aşkla dolu bakışları ilgisizlikle gölgelenmişti. Siyah saçları birkaç yılda ağarmıştı. O kadar zayıflamıştı ki kıyafetleri üzerinden düşüyordu. Gabby bazen ona mısır gevreklerinin önünde rastlıyordu, bazen de donmuş yiyeceklerin satıldığı reyonda. Onu bir türlü görmezden gelemiyordu. Kenneth, Gabby’yi sırdaşı bellemişti. Bir gün ona işten atıldığını söylemişti, başka bir gün evini satmak zorunda kaldığını. Çocukların kendi başlarının çaresine bakmayı öğrenmesini dört gözle bekliyordu. İşin kötüsü, büyüğü liseden atılmış, küçüğü de uyuşturucu işine bulaşmıştı. *Yine*. Gabby, Travis’e bu kelimeyi hüzünle tekrarlamıştı. Dahası, Kenneth’ın sabah akşam içtiğinden emindi.

“Adamcağıza o kadar acıyorum ki,” demişti.

“Yazık,” demişti Travis.

Gabby sonrasında birkaç dakika konuşmamıştı. “Bazen düşünüyorum da,” demişti sonra, “karısı ölseydi belki daha kolay olurdu.”

*

Travis camdan bakarken Baker'ları düşündü. Eleanor'a ne olduğunu bilmiyordu. Belki hâlâ bakımevindeydi ya da ölmüştü. Kazadan beri, Gabby'yle yaptıkları bu konuşmayı her gün anımsıyordu. Eleanor ve Kenneth Baker'ın belki de hayatlarına bir sebepten ötürü girdiğini düşünüyordu. Şu dünyada kaç kişi komada olan birilerini tanıyordu ki? Dinozorların yaşadığı bir adaya gitmek ya da bir uzay gemisinin Empire State Binası'nı havaya uçurmasını izlemek kadar sıra dışıydı âdeta.

Fakat Gabby bir hastanede çalışıyordu ve eğer Baker'lar hayatlarına bir sebepten ötürü girdiyse bu neydi? Travis'e sonsuza dek lanetlendiğini mi söylüyorlardı? Kızlarının kötü yollara sapacağını mı? Bu tür düşünceler onu perişan ediyordu. Kızlarının okuldan dönüş saatinden önce eve koşuyordu. Bazen onları Busch Gardens'a götürüyor ya da Christine bir arkadaşının evinde kalmak istediğinde izin veriyordu. Travis her sabah onlara Gabby varmış gibi davranmaya karar vererek yataktan kalkıyordu. İşte bunun için, kızlarına hiç kıyamasa da, yanlış bir davranışlarında onları odalarına göndermekten çekinmiyordu.

Gabby'nin annesiyle babası, onun çocuklara biraz fazla sert davrandığını düşünüyordu. Bunun şaşılacak bir yanı yoktu aslında. Kayınvalidesi zaten eleştirmeyi seven bir kadındı. Gabby babasıyla saatlerce telefonda konuşur ama annesine birkaç dakika zor dayanırdı. Başlarda Travis'le Gabby, Noelleri Gabby'nin ailesiyle Savannah'da geçiriyor ve Gabby eve hep stresli dönüyordu. Kızları doğduktan sonra Gabby onlara kendi Noel geleneklerini başlatmak istediğini söylemişti. Eğer isterlerse onlar Beaufort'a gelebilirdi. Bir kere bile gelmemişlerdi.

Ne var ki Gabby'nin annesiyle babası kazadan sonra kızlarına yakın olmak için Morehead City'de bir otele yerleşmişti. Birinci ayın büyük bir kısmında Gabby'nin odasında hep üç kişi oluyorlardı. Kazadan ötürü onu hiç yüksek sesle suçlamamışlardı ama Travis soğuk davranışlarından bunu anlıyordu. Christine ve Lisa'yla hep dışarıda görüşüyorlardı. Onları ya pizza ya dondurma yemeye götürüyorlar, evde asla birkaç dakikadan fazla zaman geçirmiyorlardı.

Gabby uyanmayınca sonunda Savannah'ya dönmüşlerdi. Hâlâ hafta sonları geliyorlardı ve Travis onların ziyareti sırasında hastanede olmamaya gayret ediyordu. Kendine kızlarıyla baş başa kalmaya ihtiyaçları olabileceğini söylüyordu ve bu kısmen doğrudu. Fakat bir sebep daha vardı; Travis onların içten içe onu suçlamalarına dayanamıyordu.

Arkadaşlarının bu duruma tepkisi tam da Travis'in beklediği gibi olmuştu. Allison, Megan ve Liz ilk altı hafta boyunca sırayla onlara akşam yemeği hazırlamıştı. Yıllar içinde üç kadın da Gabby'yle sıkı dost olmuştu. Hatta bazen Travis onları teselli etmek zorunda kalmıştı. Kıpırmızı gözleri ve zoraki gülümsemeleriyle akşamları kapıda bitiyorlardı. Onlara Tupperware kutularda lazanya, güveç ve başka bir sürü yemek getiriyorlar, kızlar için tatlıyı da unutmuyorlardı. Her seferinde Travis'e kırmızı et yerine tavuk kullandıklarını vurgulamadan geçmiyorlardı.

Kızlarla araları iyiydi. Başlarda, ağladıkları zaman onları avutmak bu üç kadına düşmüştü. Christine özellikle Liz'le yakındı. Liz onun saçlarını örüp boncuklardan bilezik yapmasına yardım ediyor ve Christine'le her gün en az yarım saat futbol oynuyordu. İçeri girdiklerinde, Travis odadan çı-

kar çıkmaz fısıldaşmaya başlıyorlardı. Travis onların ne konuştuğunu merak ediyordu. Liz'in ciddi bir konuyu onunla mutlaka paylaşacağını biliyordu. Ama Liz, Christine'in yalnızca konuşmaya ihtiyacı olduğunu söylüyordu. Travis zaman içinde arkadaşının karısının büyük kızıyla kurduğu bağı hem hayranlık hem de gıptayla izlemeye başlamıştı.

Lisa da Megan'la yakındı. Mutfak masasında boyama yapıp kanepede çizgi film seyredерlerdi. Travis bazen küçük kızının, Megan'a annesine yaptığı gibi sokulduğunu görür ve kısacık bir an için yeniden bir aile olduklarını hissederdi.

Allison kızlar için bir otorite figürü olmayı seçmişti. Üzgün olmaları görevlerini ihmal etmelerini gerektirmiyordu. Allison onlara odalarını toplamalarını hatırlatıyor, ödevlerine yardım ediyor ve yemekten sonra tabaklarını eviyeye koymalarını söylüyordu. Sevecen olduğu kadar disiplinliydi de. Kızlar bazen onun uğramadığı gecelerde görevlerini ihmal etseler de Travis, Allison'ın onlar üzerindeki etkisinden memnundu. Belki bilinçli olarak değil ama çocuklar hayatlarında belirli bir düzene ihtiyaç duyardı ve bunu onlara Allison teyzeleri sağlıyordu.

Arkadaşlarının karıları ve kendi annesi derken Travis nadiren kızlarıyla yalnız kalıyordu. Onun eksikliğini onlar tamamlıyordu. Travis hepsine minnettardı çünkü bazen yataktan çıkmakta bile zorlanıyordu. Hemen her dakika dokunsan ağlayacak hâldeydi. Müthiş bir vicdan azabı çekiyordu. Sadece kazadan ötürü değil, ne zaman nerede olması gerektiğini bilmediği için de. Hastanedeyken evde kızlarla olması gerektiğini düşünüyordu, onlarlayken keşke Gabby'ye gitseydim diye hayıflanıyordu. Hep böyle iki arada bir derede kalıyordu.

Travis altı hafta boyunca artan yemekleri çöpe attı ama sonra arkadaşlarına artık akşam yemeklerini kendisinin halledeceğini söyledi. Her gün gelmelerine de gerek yoktu. Kenneth Baker'ı aklından çıkaramıyordu. Hayatının kontrolünü bir an önce ele almalıydı. Christine'le Lisa hâlâ başkalarının ilgisine ihtiyaç duyuyordu ama şimdi kazadan bu yana üç ay geçmişti ve hayatları olabildiğince normale dönmüştü. Travis kızların sorumluluğunu almanın ona da iyi geldiğinin farkındaydı.

Kazadan bu yana ne yazık ki arkadaşlarıyla hemen hiç görüşemiyordu. Joe, Matt ve Laird kızlar uyuduktan sonra bazen birlikte ya da teker teker ona biraya uğruyordu. Ama sohbetleri tatsızlaşmıştı sanki. Bir noktadan sonra ağızlarından çıkan her söz Travis'e batmaya başlıyordu. Onlarla Gabby'yi konuşmak istemiyordu. Arkadaşları başka bir konu açmaya çalıştığında da ona Gabby'ye aldırıyorlarmış gibi geliyordu. Travis onlara haksızlık ettiğinin farkındaydı.

Yine de hayatlarının ne kadar farklı olduğunu görebiliyordu. Tüm sabırlarına ve iyi niyetlerine karşın Travis, Joe'nun az sonra Megan'la sarmaş dolaş uyuyacağını aklından çıkaramıyordu. Matt elini omzuna koyduğunda Travis, Liz'in kocasının yokluğunda evde ne yaptığını düşünüyordu. Laird'le ilişkisi de farklı değildi. Arkadaşlarının varlığı saçma bir şekilde onu kızdırıyordu. Onun için ne kadar üzülseler de nihayetinde kendi hayatlarına dönüyorlardı. Travis hiçbirinin onu gerçekten anlayamayacağını biliyordu. Bunları aklından geçirmekten bile utanıyor ama duygularını gizleyemiyordu. Arkadaşları da ortada bir tuhafılık olduğunun farkındaydı. Giderek ziyaretleri seyrelmeve ve kısalmaya başladı. Travis onlarla arasındaki uçurumun her

geçen gün derinleşmesinden müthiş bir rahatsızlık duysa da bunu bir türlü aşamıyordu.

Karılarını daima minnetle karşılamasına karşın arkadaşlarım neden çekemediğini düşünüyordu bazen. Önceki hafta yeniaya bakarken nihayet başından beri bildiği bir gerçeği kabullenmişti. Arkadaşları ile karıları arasındaki fark, Megan, Allison ve Liz'in, kızlarına destek olmasıydı. Oysa Joe, Matt ve Laird ona destek olmaya çalışıyordu. İlgiyi hak eden kızlardı, o değil.

Travis sadece cezalandırılmayı hak ediyordu.

Gabby'nin baş ucunda oturan Travis saatine baktı. İki buçuğa geliyordu. Normalde bu saatte karısına veda edip kızları karşılamaya eve gidiyordu. Fakat bugün Christine bir arkadaşına gidecekti. Lisa da Pine Knoll Shores'taki akvaryumda bir doğum gününe davetliydi. Akşam yemeğine ancak dönerlerdi. Kızların bugün başka planları olması Travis'in de işine geliyordu çünkü birazdan Gabby'nin nöroloğu ve hastane yönetimiyle görüşecekti.

Travis bu toplantının neyle ilgili olduğunu biliyordu. Sahte bir sevecenlikle onu ikna etmeye çalışacaklardı. Nörolog hastanede Gabby için yapılacak hiçbir şey kalmadığını söyleyecekti. Bir bakımevine nakli daha doğru olurdu. Durumu stabil olduğu için herhangi bir tehlike arz etmiyordu. Haftalık doktor muayeneleri yeterli olacaktı. Ayrıca Travis ona bakımevlerinde çalışanların bu tip hastalar konusunda daha tecrübeli olduğunun söyleneceğini biliyordu. İtiraz ederse yönetim devreye girecek ve Gabby yoğun bakımdan çıktığı andan itibaren sigortasının hastanede yalnızca üç ayı karşılayacağını

söyleyecekti. Hatta belki de başka hastalara yer açılması gerektiğini vurgulayacaktı. Travis'in fazla bir şansı yoktu. Ekipçe üzerine geleceklerdi.

Onların anlamadığı, bu kararın hiç de görüldüğü kadar basit olmadığıydı. Gabby hastanede yattığı sürece bir ümit vardı. Hastanelerde komadaki hastalar uyanabilirdi. Doktorlardan hemşirelere ve durumlarını izleyen cihazlara dek her şey bu sürecin geçici olduğunu vurgulardı. Ama bir bakımevinde Gabby'ye asla uyanmayacak bir hasta gözüyle bakılacaktı. Başka bir seçeneği olmamasına rağmen Travis henüz bunu kabullenmeye hazır değildi.

Ama hayır. Gabby'nin bir seçeneği vardı. Travis nöroloğun ya da hastane yönetiminin ne düşündüğünü umursamıyordu. Kararım Gabby'nin ne isteyeceğini temel alarak verecekti.

Güvercin gitmişti. Belki başka pencerelere de konuyordu. Ya da yalnızca onları ziyaret ediyordu. Travis bunu bilemezdi. Fakat kuş bir doktor edasıyla bütün odaları geziyorsa bile kimsenin onu fark ettiğini sanmıyordu.

"Ağladığım için özür dilerim," diye fısıldadı. Gabby'nin her nefesiyle inip kalkan göğsüne baktı. "Kendimi tutamadım."

Bu sefer onun sesini duyduğunu hayal etmedi. Günde yalnızca bir kez oluyordu bu.

"Senin neyini seviyorum biliyor musun?" dedi. "Hemen her şeyin dışında?" Gülümsedi. "Molly'yle ilgilenmeni. Bu arada o iyi. Bacakları hâlâ güçlü. Fırsat buldukça sazların arasında yatıyor. Onu ne zaman orada görsem ilk yıllarımızı hatırlıyorum. Hani köpekleri kumsala götürürdük? Sabah erkense ortalık kalabalıklaşmadan onları serbest bırakırdık. Sen Molly'nin peşinden koşup poposuna vurmaya

çalışırdın. Bunu yaptığında nasıl delirirdi hatırlıyor musun? Gözlerini sana dikip dilini sarkıtır ve bir hamle yapmanı beklerdi.”

Güvercin geri dönünce hayretle duraksadı. *Belki de konuşmam hoşuna gidiyor*, diye düşündü.

“Seni Molly’yle gördüğümde çocuklarınla nasıl olacağını tahin edebiliyordum. Biliyor musun?” Bir an duraksadı. “O ilk gece hışımla evime gelmen bile hoşuma gitmişti. Molly’den bahsederken yavrusunu koruyan bir anne gibiydin. Molly’yi çok sevmesen bana o kadar kızmazdın. Onu hep sevdin. Onunla ilgilendin.”

Travis parmağını Gabby’nin kolunda gezdirdi. “Kızlarımızı ne kadar çok sevdiğini biliyorum, sevgilim.”

Yüzünü Gabby’ninkine yaklaştırdı. “Gabby, seni çok seviyorum. Tahmin ettiğinden bile daha fazla. Senden başka hiç kimseyi istemezdim. Sen benim tek umudumsun. Tek hayalimsin. Hiçbir erkek benim kadar şanslı olamaz. Bundan vazgeçmek istemiyorum, Gabby. Beni anlıyorsun değil mi? Ben senden vazgeçmek istemiyorum.”

Bir cevap bekledi ama hiçbir şey olmadı. Tanrı ona sevgisinin yeterli olmadığını söylüyordu sanki. Travis, Gabby’ye bakarken birden kendini yorgun ve tuhaf hissetti. Yatak örtüsünü düzeltti. Aşkının yetersizliğiyle karısını yarı yolda bırakan bir kocanın perişanlığıyla bir kez daha fısıldadı.

“Lütfen, canım. Artık uyanman gerek. Fazla vaktimiz kalmadı.”

“Selam,” dedi Stephanie. Kotu ve eski tişörtüyle profesyonel havasından eser yoktu. Stephanie artık Chapel Hill’de yaşıyordu. Hızla büyüyen bir biyoteknoloji şirketinin proje

müdürüydü. Fakat son üç aydır haftanın üç dört gününü Beaufort'ta geçiriyordu. Kazadan beri Travis yalnızca onunla konuşabiliyordu. Bütün sırlarını bir tek Stephanie biliyordu.

"Selam," dedi Travis.

Stephanie yatağa yaklaşp eğildi ve Gabby'nin alnına bir öpücük kondurdu. "Merhaba, tatlım. Bugün nasılsın?"

Travis, kardeşinin Gabby'ye böyle davranmasını seviyordu. Onun dışında bir tek Stephanie, Gabby'nin yanında rahattı.

Stephanie bir iskemle çekip Travis'inkine yaklaştırdı. "Senden n'aber, abicim?"

"İyidir."

Stephanie ona dik dik baktı. "Bok gibi görünüyorsun."

"Sağ ol."

"Hep yetersiz beslenmekten." Çantasından bir paket yer-fıstığı çıkardı. "Götür şunları bakayım."

"Aç değilim. Az önce öğle yemeği yedim."

"Ne yedin?"

"Boş ver."

Stephanie paketi dişleriyle açtı. "Şunları ye. Söz, seni rahat bırakacağım."

"Hep böyle diyorsun."

"Çünkü hep bok gibi görünüyorsun." Başını eğip Gabby'ye baktı. "Eminim o da aynısını söylüyordur." Stephanie, Travis'in Gabby'nin sesini duymasıyla ilgili hayallerini hiçbir zaman yadırgamamıştı.

"Evet."

Stephanie paketi zorla eline tutuşturdu. "Ye öyleyse."

Travis paketi kucağına koydu.

"Tamam. Şimdi içinden birkaç tane al, ağzına at, çiğne ve yut."

Tıpkı anneleri gibiydi. “Bazen ısrarcılıkta aşırıya kaçtığını söyleyen oldu mu?”

“Çooook. Ama senin şu ara ısrarcı birine ihtiyacın var. Ne şanslısın ki ben yanıdayım.”

Travis uzun zamandır ilk kez içten bir kahkaha attı. “Doğru valla.” Avucuna biraz fıstık döküp ağzına attı. “Brett’le nasıl gidiyor?”

Stephanie iki yıldır eyaletin en başarılı yatırım fonu uzmanlarından zengin ve yakışıklı Brett Whitney’yle beraberdi. Ona Güney Mason-Dixon Hattı’nın en gözde bekârı diyorlardı.

“Yuvarlanıp gidiyoruz işte.”

“Hayrola? Cennette problem mi çıktı?”

Stephanie omuz silkti. “Yine evlenme teklif etti.”

“Sen ne dedin?”

“Geçen seferkinin aynısını.”

“Nasıl karşıladı?”

“Ah, iyi. Yine birkaç gün bozuk attı. Sonra normale döndü. Geçen hafta sonu New York’taydık.”

“Onunla neden evlenmiyorsun?”

Stephanie yine omuz silkti. “Bilmem. Bir ara evleniriz herhâlde.”

“Öyleyse teklifine evet demen gerek.”

“Bırak şimdi. Nasıl olsa yine sorar.”

“Nasıl bu kadar eminsin?”

“Öyleyim işte. Benimle gerçekten evlenmek istediğine inandığımda evet diyeceğim.”

“Sana tam üç kere evlenme teklif etti. Daha ne kadar inandırıcı olabilir ki?”

“Brett yalnızca benimle evlenmek istediğini sanıyor. O öyle biri, Travis. Zoru seviyor ve beni elde etmesi gereken bir

ödül olarak görüyor. Ondan üzerime geliyor. Dediğim gibi, buna gerçekten hazır olduğuna inandığımda evet diyeceğim.”

“Bilmem ki...”

“Güven bana. Erkekleri iyi tanıyorum ve benim de kendime göre bir planım var.” Gözleri hınzırca parladı. “Brett ona ihtiyacım olmadığını biliyor ve bu onu kudurtuyor.”

“Bak onda haklısın.”

“Konuyu değiştiriyorum. İşe ne zaman döneceksin?”

“Yakında,” diye mırıldandı Travis.

Stephanie paketten birkaç fıstık alıp ağzına attı. “Babamın eskisi kadar enerjik olmadığını farkındasın herhâlde?”

“Evet.”

“Bir tarih koysak? Haftaya pazartesi mesela?”

Travis’ten cevap gelmeyince Stephanie kollarını göğsünde kavuşturdu. “Pekâlâ. Madem henüz kararını vermedin, şöyle yapacağız. Kliniğe gitmeye başlayacaksın ve her gün en az öğlen bire kadar orada kalacaksın. Yeni çalışma programın bu, tamam mı? Ah, istersen cuma öğlen de kliniği sen kaparsın. Böylece babam yalnızca dört öğleden sonra çalışır.”

Travis gözlerini kırıştırdı. “Her şeyi düşünmüşsün bakıyorum?”

“Birinin bu konuya el atmasının vakti gelmişti. Babam yoruluyor, Travis. Ve senin de artık işe dönmen gerek.”

“Ya hazır değilsem?”

“Sen yine de çalış. Kendin için olmasa bile kızlar için.”

“Ne alakası var?”

“Kızlarını seviyorsun değil mi?”

“Ne biçim soru bu?”

“O hâlde yeniden bir baba gibi davranmaya başla. Sonsuza dek işsiz güçsüz gezemezsin.”

“Neden?”

“Çünkü onlara hayatta başımıza kötü şeyler gelse de kendimizi bırakmamamız gerektiğini ancak sen öğretebilirsin. Bu senin sorumluluğun.”

“Stephanie...”

“Kolay olacak demiyorum. Başka seçeneğin yok diyorum. Onlar hâlâ okula gitmiyor mu? Hâlâ ödevlerini yapmıyorlar mı?”

Travis cevap vermedi.

“Madem onlardan sorumluluklarını yerine getirmelerini bekliyorsun, sen de seninkileri boşlamayacaksın. Altı ve sekiz yaşındaki iki kız bunu başarabiliyorsa sen de yaparsın eminim. İşinin başına dön, abi. Üzgünüm ama hayat devam ediyor.”

Travis başını iki salladı. Kızmaya başlıyordu. “Anlamıyorsun.”

“Aksine çok iyi anlıyorum.”

Travis burnunu iki yanından tutup sıktı. “Gabby öyle bir kadındı ki...”

Devam edemedi. Stephanie elini onun dizine koydu. “Biliyorum. Zekiydi, tutkuluydu, iyi kalpliydi, ahlaklıydı, komikti, merhametliydi, sabırlıydı. Bir eş ve annede hayal ettiğin bütün özelliklere sahipti. Diğer bir deyişle mükemmeldi.”

Travis şaşkınlıkla başını kaldırdı.

“Biliyorum,” dedi Stephanie usulca. “Onu ben de seviyorum. Görür görmez kanım ısınmıştı. Gabby benim için bir kardeş gibi. Aynı zamanda da en yakın arkadaşım. Bazen ondan başka tek bir dostum olmadığını düşünüyorum. Sonuna kadar haklısın. Süper bir eş ve anneydi. Ondan daha iyisini asla bulamazdın. Buraya neden gelip duruyorum sanıyorsun?”

Sadece senin ya da onun için değil. Kendim için de yapıyorum bunu. Ben de Gabby'yi özledim."

Travis ne diyeceğini bilemediği için sustu. Sessizlikte Stephanie içini çekti.

"Ne yapacağına karar verdin mi?"

Travis yutkundu. "Daha değil."

"Üç ay oldu."

"Biliyorum."

"Toplantı ne zaman?"

"Yarım saat sonra."

Stephanie gözlerini abisinin yüzünde gezdirdi. "Tamam. Seni yalnız bırakayım da biraz düşün, olur mu? Size gidiyorum. Gelmişken kızları da göreyim."

"Evde değiller. Akşama gelirler."

"Sizde beklesem?"

"Nasıl istersen. Anahtar..."

"Verandadaki porselen kurbağanın altında," diye atıldı Stephanie. "Biliyorum. Ayrıca hırsızlar için de çok zor bir yer olmadığını söylemeden geçemeyeceğim."

Travis gülümsedi. "Seni seviyorum, Steph."

"Ben de seni. Hep yanımdayım, biliyorsun değil mi?"

"Evet."

"Ne zaman istersen."

"Biliyorum."

Stephanie hâlâ onu dikkatle süzüyordu. Sonunda kafasını salladı. "Seni bekleyeceğim, tamam mı? Ne diyeceklerini merak ediyorum."

"Olur."

Stephanie ayağa kalkıp çantasını omzuna astı. Eğilip Travis'in kafasının tepesine bir öpücük kondurdu.

“Görüşürüz, Gabby,” dedi ve bir cevap beklemeden kapıya yöneldi. Yarı yolda Travis’in sesini duydu.

“Aşk uğruna neleri göze alırdın?”

Stephanie ona döndü. “Bunu daha önce de sormuştun.”

“Biliyorum.” Travis duraksadı. “Yine de, sence ne yapmalıyım diye sormak istedim.”

“O hâlde ben de yine aynı cevabı vereceğim. Bu senin seçimin, Travis.”

“Yani?”

Stephanie’nin yüzünde çaresiz bir ifade belirdi. “Bilmiyorum, Trav. Sence?”

İki yıldan biraz daha uzun bir zaman önce Gabby, Beaufort'un meşhur yaz akşamlarından birinde Kenneth Baker'a rastlamıştı. Canlı müzik çalıyor, birbirlerine bağlı teknelerin sahipleri daha önce hiç tanımadıkları insanlarla birlikte eğleniyordu. Gabby'yle Travis, kızları şehir merkezine dondurma yemeye götürmüştü. Kuyrukta beklerlerken Gabby az önce gördükleri güzel bir resimden söz ediyordu. Travis gülümsedi. Mesajı almıştı.

"O kadar beğendiysen bir daha baksana," dedi. "Kızları bana bırak."

Gabby bir hayli gecikti ve döndüğünde yüzü asıktı. Daha sonra evde Gabby, kızları yatırdıktan sonra salondaki kanepeye oturdu. Belli ki aklında bir şeyler vardı.

"İyi misin?" diye sordu Travis.

Gabby huzursuzca kıpırdandı. "Kenneth Baker'a rastladım," dedi. "Resme bakmaya gittiğimde."

"Öyle mi? Nasıl?"

Gabby iç çekti.

“Karısı komaya gireli altı yıl oldu, Travis. Altı koca yıl. Adamcağızın ne hâlde olduğunu düşünsene.”

“Düşünemiyorum.”

“Nasıl çökmüş anlatamam.”

“Öyle bir durumda herkes yaşlanır. Korkunç bir şey yaşıyor.”

Gabby kederle başını salladı. “Çok da öfkeli. Sanki karısına içerliyor. Onu eskisi kadar sık ziyaret etmediğini söyledi. Çocukları da...” Düşüncelere dalarak sustu.

“Ne oldu?” diye sordu Travis.

“Sen ne yapardın? Yani ben komaya girsem beni ziyarete gelir miydin?”

Travis işte o zaman sebepsiz bir korkuya kapıldı. “Elbette.”

Gabby’nin yüzü hüznle gölgelendi. “Ama zamanla daha az gelirdin?”

“Hayır. Ben öyle yapmazdım.”

“Yıllar geçtikçe bana kızardın?”

“Yok canım. Neden...”

“Kenneth, Eleanor’a kızıyor ama.”

“Ben Kenneth değilim.” Travis başını iki yana salladı. “Hem biz bunu neden konuşuyoruz? Akşam akşam içim kardı.”

“Çünkü seni seviyorum.”

Travis cevap vermek için ağzını açtığı anda Gabby elini kaldırdı. “Bırak bitireyim.” Düşüncelerini toplamak için duraksadı. “Eleanor hastaneye ilk yattığında Kenneth’in onu ne kadar sevdiği belliydi. Bunu ilk bakışta da fark etmiştim ama Kenneth sonra bana hikâyelerini anlattı. Üniversiteden mezun oldukları yaz kumsalda tanışmışlar. Kenneth ona çıkma teklif ettiğinde Eleanor önce reddetmiş. Yine de Kenneth ondan telefon numarasını koparmayı başarmış. Eleanor’a onu

sevdiğini ilk kez Eleanor'ın annesiyle babasının otuzuncu yıldönümü partisinde söylemiş. Kenneth bunları anlatırken hepsini yeniden yaşıyor gibiydi. Bu bakımdan onu sana benzetmiştim."

Gabby uzanıp Travis'in elini tuttu. "Sen de onun gibi yapardın. Tanışma hikâyemizi anlatıp durursun. Sakın yanlış anlama. Buna bayılıyorum. Anılarımızı canlı tutman ve onlara benim kadar değer vermen o kadar güzel ki. İlk günlerimizi anlatırken bana yeniden âşık olduğunu hissediyorum. Aslına bakarsan benim için yaptığın en romantik şey bu galiba." Duraksadı. "Yorgun olduğumda mutfağı toplaman hariç tabii."

Travis güldü ama Gabby fark etmemiş gibi devam etti.

"Bugün Kenneth başkaydı. Eleanor'ı sorduğumda ters bir cevap vermemek için kendini zor tutuyor gibiydi. İçimden bir ses onun ölmesini tercih edeceğini söyledi. Oysa karısına tapıyordu. Altı yılda adamın bütün ailesi dağıldı."

Gabby sustuğunda Travis onun elini tuttu. "Bize öyle bir şey asla olmayacak..."

"Konu bu değil, Travis. Zamanında yapmam gerekeni yapmadım ve bunu düşündükçe kahroluyorum."

"Neden bahsediyorsun?"

Gabby başparmağıyla Travis'in elini okşadı. "Seni çok seviyorum. Sen hayatımda tanıdığım en iyi insan ve en iyi kocasın. Bana bir söz vermeni istiyorum."

"Ne sözü?"

Gabby onun gözlerinin içine baktı. "Bana bir şey olursa ve eğer hiç iyileşme ümidim yoksa ölmeme izin vereceksin."

"Vasiyetlerimizi hazırladık. Öyle bir durumda birbirimizin hayatıyla ilgili karar verme yetkimiz var."

“Biliyorum. Ama avukatımız emekli olup Florida’ya taşındı. Ve hatırladığım kadarıyla, kendi kararlarımı alamayacak durumdayken hayatımın zorla uzatılmasını istemeyeceğimi yalnızca üçümüz biliyoruz. Hiçbir koşulda senin ya da çocukların hayatını askıya almayı asla istemem. Bu durumda herkes daha çok acı çeker. Bugün Kenneth’i görünce iyice anladım. Paylaştıklarımızın hiçbirini kötü hatırlamana izin veremem. Seni bunu yapamayacak kadar çok seviyorum. Ölüm hep acı verir ama ondan kim kaçabilmiş ki? Vasiyete o maddeyi koydurmamın sebebi buydu. Çünkü hepinizi çok seviyorum.” Sesi yumuşamıştı, şimdi daha da kararlıydı. “Annemlere ya da kardeşlerime aldığımız bu karardan bahsetmek istemiyorum, Travis. Beni buna mecbur bırakma lütfen. Kararımızı uygulayamayacağını hissedersen bunu yaparım çünkü. Başka bir avukat da bulmak istemiyorum. Senin bu arzumu yerine getireceğine güvenmek istiyorum. İşte bu yüzden bana şerefine üzerine söz vermelisin.”

Bu konuşma Travis için öylesine gerçek dışıydı ki, “Tabii,” diye mırıldandı.

“Hayır. Böyle olmaz. Yemin et, Travis.”

Travis yutkundu. “İsteddiğini yapacağım. Yemin ederim.”

“Ne kadar zor olursa olsun.”

“Evet.”

“Çünkü beni seviyorsun.”

“Çünkü seni seviyorum.”

“Çünkü ben de seni seviyorum,” dedi Gabby.

Travis’in hastaneye yanında getirdiği belgeler Gabby’nin vasiyetiydi. İçindeki bir madde, Gabby bir gün komaya girdiği takdirde on iki hafta sonra yaşam desteğinin kesilmesini ön-

görüyordu. Ve bugün Travis buna karar verecekti. Gabby'nin yatağının yanında otururken o gece yaptıkları konuşmayı hatırladı. Ona ettiği yemini. Son birkaç haftadır bu sözleri defalarca düşünmüştü. Üç aylık sürenin sonu yaklaştıkça Gabby'nin uyanmasını daha da sabırsızlıkla bekler olmuştu. Stephanie bunu bildiği için bugün evde onu bekliyordu. Travis altı hafta önce bu sırrı daha fazla saklayamayacağını anlayıp kız kardeşiyle paylaşmıştı.

Sonraki altı hafta yine derin bir umutsuzlukla geçmişti. Gabby hiç kıpırdamadığı gibi beyin fonksiyonlarında da hiçbir gelişme gözlenmemişti. Travis gerçeği kabullenmeyi reddetse de zaman işliyordu ve nihayet karar günü gelip çatmıştı.

Bazen Gabby'yle hayali konuşmalarında ona fikrini değiştirtmeye çalışıyordu. O sözü bir gün böyle bir felaketi yaşayacaklarını aklının ucuna bile getirmeden verdiğini söylüyordu. Eğer geleceği görebilseydi o belgeleri yırtıp atacağını itiraf ediyordu. Zira Gabby bir yatakta kıpırdamadan yatsa da Travis onsuz bir hayat düşünemiyordu.

Travis asla Kenneth Baker gibi olmayacaktı. Gabby'ye karşı en ufak bir olumsuz duygusu yoktu. Aksine ona ihtiyacı vardı. Her birlikte oluşlarında hissettiği umuda ihtiyacı vardı. Gabby'yi ziyaret etmek ona güç veriyordu. Sabah yorgun ve perişandı ama gün ilerledikçe sorumluluk hissi artmıştı. Kızlarıyla yeniden gülebileceğini ve onlara Gabby'nin isteyeceği gibi bir baba olabileceğini biliyordu. Üç aydır fena idare etmemişti. Bunu sonsuza dek yapabilirdi. Onun asıl bilmediği, Gabby gittikten sonra nasıl dayanacağıydı. Bunu yaşamayan birine bu çok tuhaf gelebilirdi ama Travis hayatının yeni rutinine alışmıştı.

Dışarıda güvercin pervazda bir ileri bir geri yürüyerek sanki onunla birlikte bir karar vermeye çalışıyordu. Travis bazen kuşla aralarında tuhaf bir bağ kurulduğunu düşünüyordu. Bir keresinde ona ekmek getirmişti ama sonra pencerenin yalnızca üstten açıldığını fark etmişti. Güvercin camın önünde durup elindeki ekmeğe bakarak hafifçe kuğurdamıştı. Sonra uçuş gitmiş ve döndüğünde bütün öğleden sonrayı pervazda geçirmişti. Artık Travis'ten korkmuyordu. Travis parmağını cama vurduğunda kaçmıyordu. Travis karısının sessiz odasında otururken kuşa aklından çıkaramadığı o soruyu sormak istedi. Katil mi olacağım?

Düşünceleri ister istemez hep buna kayıyordu. Travis'i, Gabby'ninki gibi vasiyetnameleri uygulayan diğer insanlardan ayıran buydu. Onlar doğru şeyi yapıyordu. Seçimlerinin özünde şefkat vardı. Fakat onun seçimi tamamen farklıydı. Travis hata üzerine hata yapmıştı. O kazayı yapmayabilirdi. O zaman Gabby komaya girmezdi. Karısının bu hâlden o sorumluydu. Ve Gabby ölmediği hâlde şimdi cebindeki belgelerle yarım kalan işi mi bitirecekti? Gabby'nin ölümünün tek sorumlusu mu olacaktı? Travis bunları düşünerek harap oluyordu. Karar günü yaklaştıkça iyice yemeden içmeden keşilmişti. Sanki Tanrı, Gabby'nin ölmesini istemekle kalmayıp onu da cezalandırmaya çalışıyor gibi geliyordu.

Gri akşamüzeri ışığında oda daha da kasvetli görünüyordu. Travis felç olmuştu sanki. Zaman kazanmak için çiçekleri pervazdan alıp yatağa getirdi. Onları Gabby'nin göğsüne koyup tekrar iskemlesine oturmuştu ki Gretchen geldi. Usulca Gabby'yi kontrol etti. Dosyasına birkaç not alıp hafifçe gülümsedi. Bir ay önce Travis, Gabby'ye egzersiz yaptırtırken Gabby, Gretchen'in ona abayı yaktığını söylemişti.

Travis, hemşirenin, “Bizi bırakıp gidiyorsunuz, ha?” diye sorduğunu duydu. Gabby’nin bakımevine naklinden söz ediyordu tabii. Travis koridorlarda bu konuyla ilgili fısıldaştıklarını duyuyordu. Fakat Gretchen’in sorusunun altındaki gizli anlam ona cevap vermesini engelledi.

“Onu özleyeceğim,” dedi hemşire. “Seni de.”

Yüzüne sevecen bir gülümseme yayıldı.

“Ciddiyim. Biliyorsun, ben burada Gabby’den bile eskiyim. Seni anlatmasını bir duymalıydın. Tabii çocukları da. İşini seviyordu ama akşamları eve uça uça gidiyordu. Bizim gibi değildi. Biz bir günü daha bitirdiğimize şükrediyorduk ama Gabby ailesine kavuşacağı için heyecanlanıyordu. Ona gıptayla bakardım.”

Travis ne diyeceğini bilemedi.

Gretchen derin bir iç çekti. Gözleri dolmuştu.

“Onu böyle görmek beni ne kadar üzüyor bilemezsin. Seni de tabii. Bu hastanedeki bütün hemşireler yıldönümlerinizde karına yolladığın gülleri bilir. Bütün kadınlar kocalarından ya da sevgililerinden böyle jestler bekler. Sonra kaza oldu. Ne kadar üzgün ve kızgın olduğun belli ama seni ona egzersiz yaptırırken gördüm. İkinizin arasında kopmaz bir bağ var sanki. Hayatınızın en zor sınavını veriyorsunuz. İnan her gece sizin için dua ediyorum.”

Travis’in boğazı düğümlendi.

“Siz ikiniz gerçek aşkın varlığına en güzel örneksiniz. En korkunç felaketler bile bunu yok edemez.”

Birden sustu. Fazla ileri gittiğini düşünmüş olacaktı. Gretchen kapıya yürürken Travis başını eğdi ama sonra omzunda onun elini hissetti. Gretchen bir an kıpırdamadan durdu ve gitti. Travis yine kararıyla baş başa kaldı.

*

Vakit gelmişti. Travis saatine baktı. Daha fazla gecikemezdi. İnsanlar onu bekliyordu. Jaluzileri kapadı. Sırf alışkanlıktan televizyonu açtı. Hemşirelerin onu daha sonra kapayacağını bilmesine rağmen Gabby'nin mezar kadar sessiz bir odada yatmasına gönlü elvermemişti.

Travis sık sık Gabby'nin nasıl uyandığını ailesine anlattığını hayal ediyordu. Mutfak masasında hayretle başını sallarken görüyordu kendini. "Nasıl oldu bilmiyorum," diyordu. "Bir mucize oldu ve birden gözlerini açıverdi." Annesi sevinçten ağlıyor, babası Gabby'nin ailesini aramak için telefona sarılıyordu. Bazen bu hayal o kadar gerçek geliyordu ki Travis heyecanla nefesini tutuyordu.

Fakat şu anda hiçbir umudu yoktu. Karısına baktı. Hayatları bu noktaya nasıl gelmişti? Eskiden bu soruya mantıklı cevaplar arardı ama bu çok uzun zaman önceydi. Travis bugünlerde hiçbir şeye anlam veremiyordu. Floresan ışıkların cızırtısında ne yapacağını düşündü. Bilmiyordu. Tek bildiği, Gabby hâlâ yaşıyordu. Çıkmadık candan ümit kesilmez demezler miydi? Gözlerini karısına dikti. Ona hâlâ dokunabiliyordu. Gabby hâlâ nefes alıyordu. Öyleyse neden uyanmıyordu?

Travis bugün seçimini yapacaktı. Gabby'ye verdiği söze sadık kalırsa Gabby ölecekti. Ona verdiği sözden cayarsa karısı yaşayacaktı. Gabby'nin ona yol göstermesini diledi ve uzaklardan onun sesini duyduğunu hayal etti.

Ben diyeceğimi dedim, sevgilim. Ne yapman gerektiğini biliyorsun aslında.

Travis verdiği sözden pişman olduğunu söylemek istedi. Geçmişe dönebilse belki Gabby bile farklı düşünecek ve o

sözü hiç verdimeyecekti. Gabby eğer bir gün komaya gireceğini bilseydi bu kadar rahat konuşabilir miydi? Ya da besleme tüpünü çıkarıp onun açlıktan ölmesini izlemenin Travis için ne anlama geleceğini bilseydi? Veyahut Travis'in ancak o yaşadığı sürece daha iyi bir baba olacağını anlayabilseydi?

Travis artık dayanamadığını hissediyordu. İçinden, "Uyan!" diye bağırdı. "Uyan artık!" Bu sessiz çığlık her bir hücresinde yankılandı. "Lütfen uyan, aşkım. Benim için, kızların için uyan. Hâlâ vaktimiz varken aç şu gözlerini..."

Travis bir an onun gözünün seğirdiğini görür gibi oldu. Buna yemin edebilirdi. Fakat konuşamayacak kadar perişandı ve her zamanki gibi bunun bir hayal olduğunu biliyordu. Gabby kıpırdamamıştı aslında. Travis gözyaşları içinde ona bakarken ruhunun öldüğünü hissetti.

Artık gitmesi gerekiyordu ama geriye son bir şey kalmıştı. Herkes gibi o da Pamuk Prenses masalını biliyordu. Prensın öpücüğü şeytani büyüü bozuyordu. Her gün Gabby'nin yanından ayrılırken aklına bu geliyordu. İşte o an gelmişti, bu son şansıydı. İçinde ufacık da olsa bir umut kırıntısı vardı. Gabby'ye aşkı daima içindeydi ama bugün, bu an sondu ve belki bir mucize olurdu. Diğerlerinin aksine bu öpücükle Gabby'nin ciğerleri hayatla dolacaktı. Bir an şaşkınlıkla inleyecek, sonra Travis'in ne yapmaya çalıştığını anlayacaktı. Travis'in ona hayat verdiğini... Böylece aşkın gücünü tüm benliğinde hissedecek ve Travis'e aynı tutkuyla karşılık verecekti.

Travis onun üzerine eğildi, Gabby'nin ılık nefesi onunkine karıştı. Travis dudaklarını onunkilere değdirirken o ana dek bütün öpüşmeleri gözlerinin önünden geçti. Bir kıvılcım çıktı ve Gabby'nin yavaşça ona geri döndüğünü hissetti. Gabby

zor zamanlarda onun omzundaki eldi, geceleri yastığındaki fısıltıydı. *İşe yaradı*, diye düşündü. Kalbi deli gibi çarpmaya başlamıştı. Sonra birden... hiçbir şeyin değişmediğini fark etti.

Doğrulup parmağıyla usulca karısının yanağını okşadı.

“Elveda, aşkım,” dedi boğuk bir fısıltıyla.

İnsan aşk uğruna neleri göze alır?

Travis bir karar vermesine rağmen eve döndüğünde hâlâ bunu düşünüyordu. Stephanie'nin arabası öndeydi ve salon dışında ev karanlıktı. Travis boş bir evi kaldıramayacağından korktu.

Arabasından indiğinde serin hava içini titretti. Ay daha doğmamıştı ama yıldızlar parlıyordu. Yeterince dikkatli bakarsa Gabby'nin o gece isimlerini saydığı takımyıldızları görebilirdi belki. O geceyi düşünerek gülümsedi. Sonra gökyüzü kadar berrak o hatırayı zihninden kovdu. Hayır, bu gece bunu yapamazdı.

Bahçenin çimenleri çiyle ıslanmıştı. Gece don olacaktı belli ki. Kızların eldivenleriyle berelerini portmantoya koymayı unutmamalıydı. Sonra sabah telaştan birbirlerine giriyorlardı. Christine'le Lisa birazdan eve dönerdi. Travis onları özlemişti. Ellerini ceplerine sokarak kapıya doğru yürüdü.

Stephanie salondaydı. Onun geldiğini duyar duymaz başını çevirdi. Travis'in yüzündeki ifadeyi çözmeye çalıştı.

“Abi?”

“Selam.” Travis montunu çıkarırken eve nasıl geldiğini bile hatırlamıyordu.

“İyi misin?”

Ancak birkaç dakika sonra cevap verebildi. “Bilmem.”

Stephanie yaklaşıp elini koluna koydu. “Bir şey içer misin?” diye sordu şefkatle.

“Su. Lütfen.”

“Hemen getiriyorum.” Stephanie bir işe yaramanın sevinçiyile mutfığa koştu.

Travis kanepeye oturup başını arkaya yasladı. Bütün gün azgın dalgalarla boğuşsa bu kadar yorulamazdı. Stephanie eline bir bardak tutuşturdu.

“Christine aradı. Biraz gecikecekmiş. Lisa yolda.”

“Tamam.” Travis’in gözleri aile fotoğraflarına takıldı.

“Konuşmak ister misin?”

Travis sudan bir yudum alıp güçlkle yuttu. “Hani sana bir soru sormuştum? İnsan aşk uğruna neleri göze alır? Cevabını düşündün mü?”

Stephanie bir an duraksadı. “Ben bir cevap verdiğimi sanıyordum.”

“Tam değil.”

“Ne yani? Yeterince iyi ifade edemediğimi mi düşünüyorsun?”

Travis gülümsedi. Stephanie’nin her zamanki tarzından ödün vermediğine memnundu. “Benim yerimde olsan ne yapardın?” diye sordu. “Dürüst fikrini merak ediyorum.”

“Senin ne düşündüğünü biliyorum,” dedi Stephanie tereddütle. “Ama bilmiyorum, Trav. Kimse böyle bir kararı kolayca veremez. Bazen keşke bana söylemeseydin diyorum.”

“Haklısın. Sana böyle bir yük yüklemeye hakkım yoktu.”

Stephanie başını iki yana salladı. “O anlamda demedim. Biriyle konuşmaya ihtiyacın vardı ve iyi ki beni seçtin. Fakat bütün bu yaşadıkların beni kahrediyor. O korkunç kaza oldu. Sen yaralandın. Acı çektin. Karın komaya girdi. Ona mı üzüleceksin, çocuklara mı bakacaksın şaşırdın. Sonra da Gabby’nin isteğini yerine getirmek için böyle bir karara mecbur kaldın. Bunlar kolay kaldırılacak şeyler değil.”

Travis susmakla yetindi.

“Senin için endişeleniyorum,” dedi Stephanie. “Bana söylediğinden beri geceleri gözüme uyku girmiyor.”

“Özür dilerim.”

“Saçmalama. Asıl ben özür dilerim. Kaza olur olmaz buraya taşınmalıydım. Gabby’ye daha sık gelmeliydim. Hep yanında olmalıydım.”

“Yapma. İşini bırakamazdın. Buralara gelmek için az uğraşıp didinmedin. Gabby de bunu biliyor. Hem benim umduğumdan daha çok yanımdaydın.”

“Üzgünüm, Travis. Çok üzgünüm.”

Travis kolunu kardeşinin omzuna doladı. “Biliyorum.”

Bir süre sessizce oturdular. Travis mutfaktaki su ısıtıcısının sesini duydu. “Neye karar verirsen ver sonuna kadar arkandayım,” dedi Stephanie. “Gabby’yi ne kadar sevdiğini herkesten daha iyi biliyorum.”

Travis pencereye döndü. Komşu evlerin ışıkları geceyi aydınlatıyordu. “Yapamadım,” dedi sonunda.

Bir an duraksadı. “Yapabileceğimi sandım. Hatta doktorlara ne diyeceğimi bile düşündüm. Gabby’nin de istediği buydu. Ama yapamadım. Hayatım boyunca onu bir bakımevinde ziyaret etsem de bir başkasıyla olmaktan iyi-

dir. Onu çok seviyorum, Stephanie. Ben Gabby'den vazgeçmem.”

Stephanie gülümsedi. “Biliyordum,” dedi. “Daha kapıdan girdiğinde anladım.”

“Sence doğru mu yaptım?”

“Evet,” dedi Stephanie hiç düşünmeden.

“Kendim için mi? Gabby için mi?”

“İkiniz için de.”

Travis yutkundu. “Sence bir gün uyanacak mı?”

Stephanie onun gözlerinin içine baktı. “Evet. Ben buna inanıyorum. Sizde kimsede olmayan bir büyü var. Birbirinize bakışınız, elini sırtına koyduğunda Gabby'nin en sinirli anında bile hemen gevşeyivermesi, birbirinizin düşüncelerini okumanız... Bunlar bana hep tuhaf gelmiştir. Evliliği ertelememin sebeplerinden biri de bu biliyor musun? Ben sizinki gibi bir şey istiyorum ve bunu bulduğumdan emin değilim. Ya da belki hiç bulamayacağım. Ama böyle bir aşkta her şey mümkün gibi geliyor bana. Sen Gabby'yi seviyorsun, o da seni. İkinizin de var olmadığı bir dünya düşünemiyorum. Ya da birlikte olmadığınız.”

Travis, kardeşinin söylediklerini düşünüyordu.

“Sırada ne var?” diye sordu Stephanie. “O uğursuz vasiyetnameyi yakmana yardım edeyim mi?”

Travis güldü. “Belki sonra.”

“Ya avukat? Başına dert olmaz, değil mi?”

“Ondan yıllardır haber almadım.”

“Bak, gördün mü? Doğru bir karar verdiğini gösteren bir işaret daha.”

“Umarım haklısındır.”

“Bakımevi işi ne oldu?”

“Haftaya Gabby’yi nakledecekler. Ben birkaç evrak işini hallettikten sonra.”

“Yardım lazım mı?”

Travis şakaklarını ovuşturdu. “Olur. Sağ ol.”

Gabby ona sarıldı. “Hey. Doğru bir karar verdin, tamam mı? Sakın kendini suçlama. Gabby yaşamak istiyor. Sana ve kızlarına dönmek için bir şans istiyor.”

“Biliyorum. Ama...”

Cümlesini bitiremedi. Geçmiş geçmişte kalmıştı ve gelecek de henüz esrarını koruyordu. Travis bu ana odaklanmalıydı. Yine de bazen yaşamak ona çok ağır geliyordu.

“Korkuyorum,” diye itiraf etti.

“Biliyorum,” dedi Stephanie ona sokularak. “Ben de.”

Sonsöz

Haziran 2007

Durgun kış manzarası yerini geç kalan bir baharın parlak renklerine bırakmıştı. Arka verandada oturan Travis kuşların sesini dinledi. Düzinelerce hatta yüzlercesinin çığlıkları ve cıvıltıları birbirine karışıyordu. Bazen bir sığırcık sürüsü ağaçların arasından gökyüzüne yükseliyor ve âdeta bir koreografiye göre uçuyorlardı.

Bir cumartesi öğleden sonrasıydı. Christine'le Lisa hâlâ Travis'in bir hafta önce astığı tekerlek salıncakla oynuyordu. Travis kızlara sıradan bir salıncak seti almak istememişti. Bunun yerine alt dallardan birkaçını kesip halatı ağacın mümkün olduğunca tepesine bağlamıştı. O sabahın tamamını kızlarını sallayarak ve sevinç çığlıklarını dinleyerek geçirmişti. Nihayet salıncağı bıraktığında sırtı terden sıırılsıklamdı ve kızlar hâlâ biraz daha sallanmak için yalvarıyordu.

“Durun, babanız biraz dirlensin,” demişti soluk soluğa. “Yorgunluktan bittim. Birbirinizi sallasanıza.”

Kızların hemen suratı asılmıştı ama hayal kırıklıkları yalnızca birkaç dakika sürmüştü. Az sonra yine neşçyle bağrı

şıyorlardı. Travis onları izlerken gülümsedi. Kızlarının müzikal kahkahaları ve birbirleriyle bu kadar iyi anlaşmaları içini ısıtıyordu. Hayatları boyunca şimdiki kadar yakın olmalarını diledi. Ne de olsa önlerinde Stephanie'yle onun gibi bir örnek vardı. Yıllar geçtikçe daha bile yakınlaşacaklarını umuyordu. Travis umudun bazen insanın elindeki tek şey olduğunu anlamıştı ve son dört aydır onu minnetle bağrına basıyordu.

Seçimini yaptığından beri hayatı yavaşça normale dönmüştü. Olabileceği kadar tabii. Stephanie'yle yarım düzine bakımevini dolaşmışlardı. Bundan önce Travis hayalinde loş ve pis bir yer canlandırıyordu. Acıyla inleyen hastaların geceleri koridorlarında dolaştığı ve psikopatlık sınırlarında dolaşan çalışanların onları durmadan azarladığı bir yer. Oysa baktıkları kliniklerin hiçbiri böyle değildi.

Travis ve Stephanie, iyi giyimli, kibar ve anlayışlı erkek ve kadınların yönettiği ferah ve aydınlık tesislerle karşılaşmıştı hep. Ortam tertemiz, herkes profesyoneldi. Travis bu ziyaretler sırasında hep Gabby böyle bir yerde mutlu olur mu ya da buradaki en genç hasta o mu olacak diye düşünürken zor soruları sormak Stephanie'ye düşmüştü. Acil durumlarda ne yaptıklarını ya da sorunları ne kadar hızlı çözdüklerini öğrenmek önemliydi elbette. Stephanie karşılaştığı bütün yetkililere kanuni haklarını son derece iyi bildiğini açıkça belli etmişti. Bazen onları sınamak için hayali bir durum yaratıp ne yapacaklarını soruyordu. Gabby'yi günde kaç kez çevirecekleri, yatak yaralarının önlenmesi açısından önemliydi. Travis bazen onu bir savcıya benzetiyordu.

Travis, Stephanie'nin birkaç idarecinin fazla üzerine gitmesini düşündüyse de, kardeşinin tedbirli davranması onu

rahatlatmıştı. Zira kendisi kederden doğru düzgün düşünemiyordu.

Sonunda Gabby ambulansla Elliot Harris adında bir adamın işlettiği bir bakımevine alınmıştı. Hastaneyle arasında yalnızca birkaç blok vardı. Harris sadece Travis'i değil Stephanie'yi de etkilemişti. Stephanie onun ofisinde formları doldururken laf arasında eyalet meclisinde tanıdıkları olduğunu söylemişti. Bu doğru muydu bilinmezdi ama Gabby'ye avluya bakan, özel bir oda ayrılmasını kolaylaştırdığı kesindi. Travis, Gabby'yi ziyarete gittiğinde, yatağı pencerenin kenarına itip yastıklarını kabartıyordu. Güneşin ve yakınlarıyla kavuşan insanların neşeli seslerinin Gabby'nin hoşuna gittiğini hayal ediyordu. Bir keresinde onun bacaklarını itip çekerken Gabby bunu ona kendi de söylemişti. Seçimini anlayışla karşıladığını hatta buna memnun olduğunu da söylemişti. En azından Travis öyle hayal etmişti.

Travis, Gabby'yi bakımevine yerleştirdiği haftanın çoğunu onunla geçirmişti. Karısının yeni yerine alıştığından emin olmak istiyordu. Aslında oraya alışmaya çalışan asıl kendisiydi. Daha sonra Stephanie'nin tavsiyesine uyup haftada dört gün, öğleye kadar çalışmaya başlamıştı. Sonrasında kliniği yine babası devralıyordu. Travis insanlarla iletişim hâlinde olmayı özlemişti. Babasıyla yediği öğle yemeklerinde tabağındakinin hepsini bitiriyordu artık. Çalışma hayatına geri döndüğünü için Gabby'yi belirli zamanlarda ziyaret edebiliyordu. Kızları okula gönderdikten sonra bakımevine gidiyor, orada bir saat geçiriyor, akşam kızlar eve dönmeden önce de yine Gabby'ye uğruyordu. Cumaları neredeyse bütün günü orada geçiriyor, hafta sonları ise kızların programına göre hareket ediyordu.

Christine'le Lisa bazen onunla birlikte annelerini görmeye geliyordu. Ama çoğu zaman ya maçları ya da bir doğum günü partisi oluyordu. Travis kararını verdiğinden beri kızların Gabby'den giderek uzaklaşmasına aldırmıyordu. Kızları iyileşmek ve hayatlarına devam etmek için yapmaları gerektiğini yapıyordu. Travis herkesin büyük bir acıyla farklı yollar da başa çıktığını çoktan öğrenmişti. Hepsi yavaş yavaş yeni hayatlarına uyum sağlıyordu. Ve sonra bir gün Gabby bakımına yatalı dokuz hafta olmuştu ki bir güvercin onun penceresine kondu.

Travis önce buna aldırmadı. Hatta aynı kuş olduğuna ihtimal bile vermedi. Güvercinlerin hepsi birbirine benziyordu. Fakat kuşun boncuk gözlerindeki bakış, pervazda ileri geri yürüyüp ısrarla içeriyi gözlemesi, Travis pencereye yaklaştığında sesler çıkarması... Evet, bu kesinlikle oydu. Kime sorsa ona aklını kaçırdığını söylerdi ama...

Aynı güvercindi işte.

Travis ertesi gün pervaza biraz ekmek kırıntısı döktü. Her gün onu bekliyordu ama kuş nedense bir daha gelmedi. Travis önce buna biraz üzüldü, sonra kuşun belki de Gabby'yi kontrol etmeye geldiğini düşündü. Onu Gabby'nin başında görünce rahatlayıp gitmişti. Ya da belki de kuş ona doğru bir seçim yaptığını söylemeye çalışıyordu.

Travis arka verandada bunu hatırlayıp gülümsedi. Kızlarını izlerken gönlünce mutlu olabiliyordu artık. Güvercin hayatlarındaki olumlu değişikliklerin müjdecisiydi belki de. Travis sonra küçücük bir olaya bu kadar anlam yükleyebilmesine şaşırırdı.

Bunu bir tek insanlar yapardı herhâlde. İşin tuhafı hikâye bununla da bitmiyordu.

Güvercinin gelişinden altı gün sonra Travis bir gün klinikte çalışıyordu. Sabahın ilerleyen saatleriydi. Bir odada hasta bir kedi, diğerinde aşı için bekleyen bir doberman yavrusu vardı. Travis üçüncü muayene odasında bir golden ve labrador melezone dikiş atıyordu. Köpek bir dikenli telin altından geçerken omzunu yaralamıştı. Travis son dikişi de atıp sahibine bakımıyla ilgili gerekli talimatları verecekti ki asistanı içeri daldı. Travis onun kapıyı çalmamasına şaşırılmıştı.

“Elliot Harris arıyor,” dedi asistanı. “Seninle görüşmesi lazımmış.”

“Not al, ben ararım,” dedi Travis ve köpeğin sahibine özür dilercesine gülümsedi.

“Olmaz. Acilmiş.”

Travis hastasından izin isteyip odasına gitti. Telefonunda Harris’in hatta beklediğine dair bir ışık yanıp sönüyordu.

Travis adamın söyleyeceklerini duymak istediğinden emin değildi. Elliot Harris onu ilk kez arıyordu. Demek ki kötü bir haber verecekti. Travis derin bir nefes alıp düğmeye bastı.

“Ben Travis Parker,” dedi. “Buyurun?”

“Doktor Parker. Ben Elliot Harris.” Sesi sakindi. “Bir an önce buraya gelmeniz lazım.”

Travis’in aklından milyonlarca düşünce geçti. Gabby’nin solunumu mu durmuştu? Durumu daha da mı kötüleşmişti? İyileşmesi için hiçbir ümit kalmamış mıydı? Travis telefonu sımsıkı kavradı.

“Gabby iyi mi?” diye sordu boğuk bir sesle.

Kısa bir sessizlik oldu. Belki birkaç saniyeydi ama Travis’e yıllar gibi geldi. Ve sonra Elliot Harris’in söylediği iki kelimayle telefon Travis’in elinden düştü.

Klinikten çıkarken tuhaf bir şekilde sakindi. En azından asistanı sonrasında ona böyle diyecekti. Travis rüyada gibi hasta kabule doğru yürüdü. Hastalardan çalışanlara dek klinikteki herkes Travis'in karısının bir bakımevinde olduğunu biliyordu. Hasta kabulde telefonlara bakan on sekiz yaşındaki Madeline onun gelişini hayretle irileşen gözlerle izledi. Bakımevinin müdüründen gelen telefonu herkes duymuştu. Küçük şehirlerde haberler çabuk yayılırdı.

"Babamı arar mısın?" dedi Travis. "Benim bakımevine gitmem gerek."

"Tabii," dedi Madeline ve duraksadı. "İyi misiniz?"

"Beni sen götürür müsün? Araba kullanabileceğimi sanmıyorum."

Madeline iyiden iyiye paniklemişti. "Elbette. Ama önce telefon edeyim."

Madeline numarayı tuşlarken Travis kıpırdamadan bekledi. Bekleme odasında çıt çıkmıyordu. Hayvanlar bile olağanüstü bir durum olduğunu sezmişti. Travis, Madeline'in sesini bir mırıltı gibi duyuyordu. Kız telefonu kapadığında babasının birazdan burada olacağını söyledi. Travis ancak o zaman etrafındakileri ve Madeline'in ürkek bir tavşan gibi ona baktığını fark etti. Kız belki de gençliğin verdiği patavatsızlıkla herkesin merak ettiğini sordu.

"Ne oldu?"

Travis insanların yüzlerindeki endişe ve anlayışı gördü. Çoğunu yıllardır tanıyordu. Kazadan sonra, özellikle de Gabby'yi iyi tanıyan çalışanlar onun yasını tutmuştu. Belki başka bir yerde onların aile sorunları kimseyi ilgilendirmezdi ama Beaufort başkaydı. Burası onların yuvasıydı. Travis etrafına bakındığında herkesin merakla onu süzdüğünü gördü.

Yine de onlara ne diyeceğini bilmiyordu. Bu anı kazadan beri her gün hayal etmişti ama şimdi konuşamıyordu işte. Yalnızca kendi nefes alıp verişini duyuyordu. Hatta kulak kesilirse kalp atışlarını da duyabilirdi belki. Ne düşüneceğini bilmiyordu. Düşünceleri başıboş sürükleniyordu.

Harris'le konuşmasını hatırlamaya çalıştı. Korkudan adamı doğru dürüst dinleyememişti. Bir tahterevallideydi sanki. Dengesi bozulursa yanlış tarafa gideceğinden çekiniyordu.

Elini bankoya koydu. Madeline arabanın anahtarıyla bankonun arkasından çıktı. Travis bekleme odasındakilere baktı. Sonra Madeline'e ve en son da yere. Bakışlarını tekrar kaldırdığında o da tıpkı Harris gibi durumu iki kelimeyle açıkladı.

“Karım uyanmış.”

Otuz şerit değiştirme, üç trafik ışığı ihlali ve on iki dakika sonra Travis bakımevinin önündeydi. Arabadan inerken Madeline'e gülümsemekle yetindi.

Yolda geçen süre bile aklını toplamasına yetmemişti. Duygularını kelimelerle tarif etmesi imkânsızdı. O kadar heyecanlıydı ki. Yine de Harris'i yanlış duyduğuna dair bir korku vardı içinde. Gabby belki de bir an için uyanmış ve yeniden komaya girmişti. Ya da belki biri Harris'e yanlış bilgi vermişti. Adam uyanmak kelimesini başka bir durumu ifade etmek için de kullanmış olabilirdi. Belki bir beyin fonksiyonundan söz ediyordu.

Elliot Harris onu bekliyordu. Travis bir daha hiçbir zaman şu adam kadar sakin olamayacağını düşündü.

“Nöroloğu aradım. Birazdan burada olurlar,” dedi. “Siz karınızın odasında bekleyin isterseniz.”

"O... iyi mi?"

Harris elini Travis'in omzuna koyup onu hafifçe itti. "Kendiniz karar verin. Sizi soruyordu."

Biri hastaların bulunduğu bölümün kapısını açtı. Travis onun erkek mi kadın mı olduğunu bile hatırlamıyordu. Merdivenlerden ikinci kata çıktı. Yine bir kapıdan geçti. Bir hemşire onu bekliyordu ama Travis oralı olmadı. Koridorda bir an elini duvara dayayıp durdu. Bacakları tutmuyordu.

Soldan ikinci kapı Gabby'nin odasıydı. Kapı aralıktı ve içeriden sesler geliyordu. Travis eşikte duraksadığında keşke saçlarımı tarasaydım diye düşündü. Sonra içeri girdi ve Gretchen'in yüzü sevinçle aydınlandı.

"Mesajı aldığında doktorun yanındaydım. Hemen buraya koştum..."

Travis onu duymadı bile. Gabby yatakta hafifçe doğrulmuştu. Yorgun görünüyordu ama Travis'e gülümsedi ve Travis o an bütün korkularından arındı.

"Ben gideyim de hasret giderin," dedi Gretchen'in sesi fonda.

"Gabby?" diye fısıldadı Travis sonunda.

"Travis," dedi Gabby karga gibi bir sesle. Yorgundu, çatlaktı, kullanılmamaktan boğuklaşmıştı ama Gabby'nin sesiydi işte. Travis gözlerini ondan ayırmadan yatağa doğru yürüdü. Bu sırada Gretchen usulca odadan çıktı.

"Gabby?" diye yineledi Travis. Hâlâ inanamıyordu. Gabby bir hayalde gibi, elini yavaşça karnına doğru kaydırды. Bu bile bütün gücünü tüketmiş gibiydi.

Travis yatağın kenarına oturdu.

"Neredeydin?" diye sordu Gabby. "Seni sordum, yok dediler."

Konuşurken dili sürçüyordu ama sesi aşk ve hayat doluydu.

“Buradayım, geldim işte,” dedi Travis. Sonra birden gözyaşlarına boğuldu. Karısına doğru eğildi ve Gabby elini sırtına koyduğunda daha da şiddetli ağlamaya başladı. Rüya değildi. Gabby ona gerçekten dokunuyordu. Onu tanıyor ve Travis’in onun için neler hissettiğini biliyordu. Bütün yaşadıkları gerçektir. Bu sefer öyleydi...

Travis, Gabby’nin yanından bir an bile ayrılmak istemediği için sonraki birkaç gün kliniği yine babası devraldı. Travis tam zamanlı çalışmaya daha yeni başlamıştı. Hafta sonları böyle anlarda kızları bahçede oyun oynarken ve Gabby mutfaktayken Travis bazen geçen yılı düşünüyordu. Hastanedeki günler hep bulanık ve pusluydu. O da Gabby gibi komadaydı sanki.

Gabby tabii ki uyandığında eskisi kadar sağlıklı değildi. Çok kilo vermişti, kasları güçsüzleşmişti ve sol tarafındaki his kaybı devam ediyordu. Kendi başına dik durabilmesi günler almıştı. Fizik tedavi süreci insanı çıldırtacak kadar ağır işlemişti. Gabby şimdi bile her gün birkaç saat tedavi görüyordu. Başlarda en basit şeyleri bile yapamamak onu öfkeliendiriyordu. Aynada kendini gördüğünde suratını buruşturuyordu. Birkaç kez on beş yaş yaşlandığından yakınmıştı. Travis böyle zamanlarda, eskisinden bile daha güzel olduğunu söylüyordu.

Christine’le Lisa’nın bu yeni duruma alışması zaman almıştı. Gabby’nin uyandığı gün Travis, Elliot Harris’ten annesini aramasını rica etmişti. Kızları okuldan alıp oraya getirmesini istiyordu. Bir saat sonra bütün aile buluşmuştu ama kızları

önce annelerine sokulmamıştı. Travis'e yapışıp Gabby'nin bütün sorularına tek kelimelik cevaplar vermişlerdi. Yarım saat sonra Lisa nihayet annesinin koynuna girmişti. Christine ise ertesi güne kadar Gabby'ye bir yabancı gibi davranmıştı. O gece Gabby'nin hastaneye nakledilmesinden sonra Travis kızları eve götürdüğünde Christine, "Ya annem yine uyursa?" diye sormuştu. Doktorlar Gabby'nin yeniden komaya girmesinin düşük bir olasılık olduğunu söylese de şimdilik bu ihtimali tamamen göz ardı etmiyorlardı. Dolayısıyla Christine kadar Travis de bundan korkuyordu. Gabby'yi ne zaman uyurken görse kalbi sıkışıyordu. Hatta bazen Gabby'nin bir daha gözlerini açmayacağından o kadar korkuyordu ki onu hafifçe dürtüyordu. Gabby uykusunda kıpırdadığında rahat bir nefes alıyordu.

Gabby önceleri Travis'in endişesini anlıyordu ama sonra bundan rahatsız olmaya başlamıştı. Geçen hafta bir gece, ay gökyüzünde yüksekken ve ağustos böcekleri öterken Travis onun kolunu okşamıştı. Saat sabahın üçüydü. Gabby birden doğrulup öfkeyle ona bakmıştı.

"Bundan ne zaman vazgeçeceksin, Travis? Herkes gibi benim de uykuya ihtiyacım var. Yorgunum ve her gece saat başı beni dürtüklemen istemiyorum."

Gabby'nin sesi sertti ve belki başka bir zaman olsa tartışabilirlerdi. Bir de üstüne üstlük Travis'in cevap vermesine fırsat tanımadan arkasını dönüp uyumaya devam etmişti. Fakat bu o kadar Gabby'ce bir davranıştı ki Travis keyifle iç geçirmişti. Gabby tekrar komaya gireceğinden korkmuyorsa -ki buna aklından bile geçirmediğini söylüyordu- Travis de artık rahatlayabilirdi. Ya da en azından onun uyumasına izin verebilirdi. Travis kendine karşı dürüst olduğunda bu kaygının hep

ruhunu kemireceğini biliyordu. Yine de Gabby'nin düzenli nefesini bir süre daha dinleyip uykuya dalabiliyordu.

Hepsi alışma sürecindeydi ve bu zaman alacaktı. Travis, Gabby'nin bir gün vasiyetname konusunu açıp açmayacağını merak ediyordu. Daha ona hastane odasındaki hayali sohbetlerini anlatacaktı. Gabby hiçbir şey hatırlamadığını söylüyordu. Kokuları, televizyonu ya da Travis'in dokunuşlarını hatırlamıyordu. "Sanki zaman yok olmuştu," diyordu.

Bunun bir önemi yoktu. Arkasındaki kapının gıcırdayarak açıldığını duyunca döndü. Molly uzakta, evin yan tarafındaki sazların arasında yatıyordu. Moby çok yaşlanmıştı. Yine her zamanki köşesinde pinekliyordu. Travis, Gabby'nin kızlara baktığını görünce gülümsedi. Christine, Lisa'yı itti ve ikisi de kahkahalarla güldü. Gabby, Travis'in yanındaki sallanan koltuğa oturdu.

"Yemek hazır," dedi. "Ama biraz daha oynasınlar. Baksana ne kadar eğleniyorlar."

"Sorma. Şu salıncak beni mahvetti."

"Stephanie gelince akvaryuma gidelim mi?" diye önerdi Gabby. "Sonra da pizza yeriz. Canım nasıl pizza çekiyor anlatamam."

Travis bu anda sonsuza dek kalabileceğini düşünerek gülümsedi.

"Olur tabii. Ah, sen duştayken annen aradı."

"Birazdan ararım. Klimacıyı da aramam gerek. Kızların odasındaki yine bozuldu."

"Gerek yok. Ben tamir ederim."

"Sakin! Geçen sefer yeni bir klima almak zorunda kaldığımızı unuttun galiba?"

"Tepemde dikilip bana karışmasaydın halledecektim."

“Tabii, tabii,” diye dalga geçti Gabby. “Dışarıda mı yiye-
lim, içeride mi?”

Travis aslında buna hiç aldırmasa da düşünür gibi yaptı. İçeride ya da dışarıda, birlikte olduktan sonra ne önemi vardı ki? Sevdiği kadın ve kızları yanında olduktan sonra daha ne isterdi? Öğle güneşi bahçeye vuruyordu. Çiçekler açmak üzereydi. Travis geçen kış böyle bir günü hayal bile edemezdi. Aslında sıradan bir gündü, diğer günlerden bir farkı yoktu. Ama asıl önemlisi, her şeyin tam da olması gerektiği gibi olduğu bir gündü.

Teşekkür

Tamam, dürüst olacağım. Bazen teşekkür yazmakta zorlanıyorum, ama bunun basit bir sebebi var: Yazarlık hayatıma bu çağda ve bu yaşta nadir rastlanan bir denge hâkim. İlk romanlarımı düşündüğümde ve sözgelimi *Message in a Bottle* (*Aşk Mektubu*) ya da *The Rescue'daki* (*Geçmişin İzleri*) teşekkür bölümlerini okuduğumda bugün hâlâ çalıştığım insanların isimlerini görüyorum. Hâlâ yazmaya ilk başladığımdaki temsilcim ve editörümle çalıştığım gibi, yayıncılarım, sinema temsilcim, avukatım, kapak tasarımcım ve kitaplarımın satışını yapanlar da aynı. Dört sinema uyarlamamın üçünde aynı yapımcıyla çalıştım. Bu meslek hayatım açısından gurur verici de olsa, kitaplarımın teşekkür bölümlerinde bazen kendimi bozuk plak gibi hissediyorum. Yine de, her biri minnetimi sonuna dek hak ediyor.

Söze elbette her zamanki gibi eşim, Cat'e teşekkür etmekle başlayacağım. On sekiz yıldır evliyiz ve birlikte koca bir hayat paylaştık. Beş çocuk, sekiz köpek (farklı zamanlarda), üç eyalette altı ev, aile üyelerimin üç çok üzücü cenazesi, on iki

roman ve başka kurgusal olmayan işler. Baştan beri müthiş bir temponun içindeyiz ve bunu bir başkasıyla yapabileceğimi hayal bile edemiyorum.

Çocuklarım, Miles, Ryan, Landon, Lexie ve Savannah yavaşça ama emin adımlarla büyüyor. Onları çok seviyorum ve her biriyle ayrı ayrı gurur duyuyorum.

Park Literary Group'tan temsilcim, Theresa Park yalnızca en yakın arkadaşlarımdan biri değil, ayrıca da mükemmel bir dost. Zeki, sevimli ve iyi kalpli, mükemmel bir insan. Theresa benim hayattaki en büyük şanslarımdan biri. Benim için yaptığı her şeye teşekkür ederim.

Grand Central Yayıncılık'tan, editörüm, Jamie Raab'a da büyük bir teşekkür borçluyum. Romanlarıma son noktayı da ima o koyuyor ve onu sonsuz bilgeliği bana güç veriyor. Ve rabii dostluğu.

A Walk to Remember (Uzaktaki Anılar), *Message in a Bottle (Aşk Mektubu)* ve *Nights in Rodanthe'nin (Sevgi Fırtınası)* müthiş yapımcısı, Denise DiNovi, Hollywood'daki en yakın arkadaşım. Setteki günlerimizi her zaman çok sevdim.

Grand Central Yayıncılık'ın yeni genel müdürü, David Young (artık pek de yeni değil galiba) yalnızca en yakın dostlarımdan biri değil, aynı zamanda da teşekkürü en çok hak edenlerden biri. Zira romanlarımı son dakikada teslim etmek gibi kötü bir alışkanlığım var. Anlayışın için teşekkürler, David.

Jennifer Romanello ve Edna Farley hem basın danışmanları hem de dostlarım. *The Notebook'un (Defter)* yayınlandığı 1996'dan beri birlikte çalışıyoruz. Yaptıklarınız için teşekkürler.

Harvey-Jane Kowal ve Sona Vogel kitaplarımdaki düzeltmeleri yapıyor. Romanlarımdaki küçük yanlışları asla gözden kaçırmadığınız için teşekkürler.

UTA'den, Howie Sanders'la Keya Khayatian bütün sinema uyarlamalarımıdaki en büyük şanslarımdandı.

Scott Schwimer benim adıma daima gözlerini dört açar. Dolayısıyla en iyi dostlarımdandır. Sağol, Scott.

Dear John'un (*Sevgili John*) yapımcısı, Marty Bowen'a teşekkürler. Nasıl bir iş olacağını merak ediyorum.

Ve son olarak, Shannon O'Keefe, Abby Koons, Sharon Krassney, David Park, Lynn Harris ve Mark Johnson'a teşekkürler.

Nicholas Sparks, 2007